Omraam Mikhaël Aïvanhov

RÂSUL ÎNŢELEPTULUI

Articol I. Cap. 1 – Înţeleptul trăieşte în speranţă

În cursul unei zile întâlnim diferite persoane, şi este interesant, chiar amuzant uneori, să observăm cum ele se pronunţă asupra evenimentelor sau a existenţei în general. În timp ce unele nu fac decât să se împovăreze cu tot ce este rău şi care, după părerea lor, va continua tot rău, sau chiar mai rău, altele remarcă şi reţin numai ce este bun, încurajator, şi continuă să înainteze exclamând: „Ce frumoasă este viaţa!" Despre unele se afirmă că sunt pesimiste, despre altele că sunt optimiste.

Pentru pesimist, în timpul anului există numai zile noroase şi ploioase, foarte puţin luminoase, de abia acceptă să recunoască existenţa câtorva raze de soare. Pentru optimist, din contră, nu există decât zile însorite, întrerupte de câteva ploi binefăcătoare. Îi prezentăm un proiect pesimistului? El va vedea imediat un munte de obstacole ce se opun realizării lui. Dimpotrivă, optimistul acceptă un proiect nou cu entuziasm, depăşeşte obiecţiile ce îi sunt prezentate şi vede imediat că proiectul poate fi realizat spre satisfacţia tuturor. Pesimistul se simte mereu pândit de boală: la cea mai mică neplăcere, el se gândeşte la spital şi chiar la cimitir; el şi-a întocmit evident testamentul şi este gata să-şi convoace prietenii pentru a-şi lua un ultim rămas bun. Optimistul se simte mereu sănătos şi, dacă se îmbolnăveşte, este sigur că se va însănătoşi repede.

Deoarece lumea merge rău, fiindcă oamenii sunt răi şi toate proiectele bune sunt sortite eşecului, pesimistul concluzionează că nu merită osteneala să acţioneze sau să muncească pentru alţii. El se mulţumeşte să îşi regleze propriile afaceri, să îi lase pe oameni cu soarta lor tristă. Şi ce satisfacţie are atunci când constată că neplăcerile, greutăţile sau nenorocirile pe care le-a prevăzut se produc într-adevăr! Pesimistul generează deci egoism, chiar duritate, dar şi lene. Da, în convingerea lui că nu este nimic de făcut pentru a îmbunătăţi situaţia, pesimistul devine leneş, exceptând momentele în care explică toate motivele pentru care este pesimist. Atunci, da, limba lui este foarte activă!

Deseori, pesimistul chiar scrie. Câte cărţi nu au ca autori oameni care simţeau nevoia să sublinieze că lumea este destinată răului, că existenţa este absurdă, că nimic nu merită. Dar, Dumnezeule, dacă

binele nu trebuie niciodată să triumfe, dacă nimic nu are sens, dacă nimic nu merită ceva, de ce să se mai străduiască să vorbească şi să scrie? Nu este logic. Logica l-ar îndemna să rămână mut. Da, ce nevoie au aceşti autori să întunece cu nori negri mintea şi inima tuturor celor care îi vor citi?

Evident, medicina a constatat influenţa stării organismului asupra dispoziţiei spiritului oamenilor: pesimiştii au deseori ficatul sau stomacul bolnave. Dar nu trebuie confundate cauzele şi consecinţele. În realitate, aceste tulburări ale ficatului şi stomacului vin din unele obiceiuri mentale dăunătoare pe care persoanele le-au hrănit îndelung în această existenţă, sau chiar deja într-o existenţă anterioară, şi acum această funcţionare defectuoasă a aparatului digestiv se reflectă asupra stării lor de spirit. Psihicul nu încetează să influenţeze fizicul şi reciproc.

Dar care este originea pesimismului la oameni? Unii vor pretinde că este luciditatea lor. Deloc! Sunt ambiţiile lor, dorinţele lor nemăsurate pe care nu au reuşit să le împlinească. Atunci, trăind decepţie după decepţie, ei au ajuns să aibă despre lume o viziune dezamăgitoare. Deseori observăm cum pesimismul se manifestă la vechile naţiuni. Ele s-au clădit pe nişte proiecte măreţe pe care le credeau uşor de împlinit. Câteva succese le-au făcut să creadă nu numai că vor domina ţările învecinate, ci să-şi întindă influenţa şi asupra unor ţinuturi îndepărtate. Şi iată greşeala! Vrei să înghiţi întreaga lume, dar ar trebui mai întâi să te întrebi dacă eşti capabil să o digeri; şi chiar dacă începi prin câteva succese, se ivesc încet-încet greutăţile, încurcăturile, pierderile, distrugerile. Cum să mai întrezăreşti atunci viitorul într-o lumină favorabilă?…

În timp ce naţiunile tinere care nu au făcut încă aceste experienţe sunt pline de speranţă, ele îşi închipuie că vor reuşi acolo unde altele au eşuat. Desigur, ele pot reuşi, dar cu condiţia să se conducă cu înţelepciune şi moderaţie, altminteri vor sfârşi ca şi celelalte în deziluzii şi pesimism. Fiindcă naţiunile sunt ca indivizii, ele sunt guvernate de aceleaşi legi. Aceia care hrănesc ambiţii ce îi depăşesc eşuează, iar aceste eşecuri ajung să arunce nişte pete întunecate asupra întregii lor viziuni despre lume. Fie că este vorba despre naţiuni sau indivizi, existenţa se poate defini pentru mulţi ca o trecere de la optimism la pesimism.

Toate speranţele par posibile să se materializeze pentru un

tânăr, numeroase uşi i se deschid, iar dacă una se închide, mai rămân încă altele. Dar încet-încet, toate uşile se închid una după alta, şi chipurile pe care le-am văzut surâzătoare şi încrezătoare în viaţă se transformă în nişte măşti: privirea se întunecă, trăsăturile slăbesc, şi în colţul gurii se formează riduri amare. Ei da, tinerii îşi fac proiecte, iar bătrânii îşi fac bilanţul. Un bilanţ care nu este mereu reuşit.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Dacă oamenii devin pesimişti, este pentru că nu ştiu ce direcţie să dea mişcării lor". Despre ce fel de direcţie este vorba? Pentru a simplifica, se poate spune că există două direcţii: spre înalt, lumea spirituală, şi în jos, lumea materială. Lumea materială şi lumea spirituală ne prezintă bogăţiile lor; în cele două cazuri, ele nu sunt uşor de dobândit, dar dificultăţile nu sunt trăite la fel, în funcţie de cum le căutăm pe unele sau altele.

Acela care se concentrează asupra realizărilor materiale, a posesiilor, a banilor, a puterii, şi nu reuşeşte să le obţină, îşi resimte amar eşecurile, ca şi cum ar fi pierdut totul. În timp ce, acela care are nişte nevoi spirituale se simte mereu susţinut. Prin aspiraţiile sale la o viaţă superioară, el a ţesut fără încetare nişte legături cu lumea divină, iar aceste legături produc în el nişte vibraţii secrete. Chiar dacă nu reuşeşte să-şi împlinească pe deplin toate aspiraţiile, aceste vibraţii resimţite în profunzimea sufletului său îl ocrotesc, ţinându-l la adăpost de descurajare.

Nu există decât o singură situaţie în care aveţi dreptul să fiţi pesimişti, atunci când ascundeţi o faptă răuvoitoare. În acest caz este bine să vă gândiţi că riscaţi să eşuaţi, şi este cu atât mai bine! A eşua este cel mai bun lucru ce vi se poate întâmpla, acesta evitând apariţia unor complicaţii. Dar când este vorba despre un proiect bun, despre un proiect generos, chiar dacă întâlniţi nişte dificultăţi pentru a-l realiza, trebuie să fiţi optimişti şi să vă păstraţi convingerea că în final veţi reuşi.

Vedeţi dar că această chestiune a optimismului şi a pesimismului merge mult mai departe decât ne închipuiam la început. Numai acela care caută bunurile spirituale poate fi cu adevărat optimist; acela care caută bunurile materiale, chiar dacă începe prin a fi optimist, va trebui într-o zi sau alta să-şi părăsească iluziile, şi va cădea în pesimism. De aceea, eu vă repet, pesimiştii sunt adesea nişte mari ambiţioşi dezamăgiţi. Ambiţiile lor erau nişte poveri ce îi îngreunau, deoarece nu cunoşteau calea de urmat, calea spre înalt Ce

să mai facă în faţa acestor eşecuri atunci când şi-au cheltuit deja toate energiile într-o evidentă pierdere?

Optimismul şi pesimismul nu trebuie deci considerate numai ca nişte probleme de temperament, ele subînţeleg o adevărată filosofie. Pesimistul se concentrează asupra mărunţişurilor pământene, în timp ce optimistul îşi deschide sufletul vastelor întinderi cereşti. Într-o Şcoală Iniţiatică nu trebuie să întâlnim niciodată nişte pesimişti. Trebuie deci să ştiţi că, dacă sunteţi pesimişti, este pentru că nu v-aţi orientat încă într-o direcţie bună, nu aţi păşit încă pe calea ştiinţei spirituale, fiindcă chiar de la începuturile acestei ştiinţe aţi fi trebuit să sesizaţi că adevăratul viitor al fiinţei umane este lumina, frumuseţea, bucuria, împlinirea sufletului ei. Desigur, pe drum veţi întâmpina greutăţi, vă veţi ciocni de nişte obstacole, dar pentru a le depăşi nu trebuie să vă pierdeţi scopul vieţii, ci să vă bucuraţi dinainte de această fericire care vă aşteaptă.

Numai conştiinţa predestinării noastre divine ne permite să ne păstrăm speranţa. Altminteri, în faţa spectacolului lumii fiecare are desigur toate motivele să fie pesimist, dezorientat, împovărat. Ce rămâne deci de făcut? Unii vor consulta nişte psihologi, nişte psihanalişti… Alţii îi vor întreba pe astrologi, pe mediumi, pe clarvăzători, aşa cum se procedează din ce în ce mai mult în zilele noastre, pentru a se linişti. Aceasta dovedeşte că ei nu au înţeles unde şi cum trebuie să caute adevăratele certitudini, adevăratele motive de a se încrede în viitor.

Eu nu neg faptul că există persoane capabile să descifreze viitorul, dar ele sunt rare. Şi chiar dacă ele vă avertizează despre evenimentele ce vor urma, va depinde de voi să ştiţi cum să acţionaţi pentru a nu vă irosi toate şansele şi a înfrunta încercările. În loc să îi întrebaţi pe unii şi alţii despre viitorul vostru, este mai înţelept să vă preocupaţi să construiţi în voi înşivă ceva solid ce va fi util evoluţiei voastre în orice împrejurare, tristeţe sau bucurie, eşec sau succes.

Eu am întâlnit în viaţă atâţia clarvăzători, dar mai ales atâtea clarvăzătoare! Despre prima, îmi amintesc că am întâlnit-o când aveam nouă ani. Existau multe ţigănci în Bulgaria care ghiceau viitorul. Într-o zi, am trecut pe stradă pe lângă una dintre ele care m-a oprit. Ea mi-a spus că am mulţi duşmani. Vă închipuiţi aşa ceva, la nouă ani! Mirat, am întrebat-o: „De ce? Ce am făcut?" Ea a adăugat însă că am şi mulţi prieteni. Apoi, privindu-mi mâna, a afirmat că vedea o fată drăguţă, dar

cam plinuţă, care mă iubea. Şi mai mirat, am întrebat-o: „Dar chiar una grasă?” Atunci, ea mi-a povestit că în acea dimineaţă căzuse de pe măgar, şi şocul căzăturii o împiedica să vadă clar. Apoi, ea a fost cea care a întins mâna să îi dau câţiva bani.

Bulgarii caută mai degrabă să-şi ghicească viitorul în zaţul de cafea. Îmi amintesc de o femeie din Vama pe care toate vecinele o invitau să-şi bea cafeaua cu ele pentru ca apoi să le desluşească urmele lăsate pe fundul ceştii. Faceţi ca ea şi nu veţi fi niciodată însetaţi!

Iar când am sosit la Paris, o sumedenie de clarvăzătoare au venit să mă vadă! mai ales în perioada războiului, când toată lumea se întreba când şi cum se va încheia această tragedie. Unele mă întrebau despre exactitatea predicţiilor lor. Iar eu le răspundeam: „Dacă nu sunteţi sigure de spusele voastre, cum aţi avea încredere în ce vă voi spune eu?”

Acum, îl las desigur pe fiecare să procedeze cum crede. Clarvăzătorii, astrologii sunt în majoritatea timpului destul de abili pentru a prevedea mai ales succesul, iubirea, bogăţia, sănătatea, altminteri nimeni nu i-ar mai consulta; şi într-un moment sau altul, este de la sine înţeles că ceva bun va apărea, chiar dacă nu este de durată. Atunci, cei care au recurs la aceste practici îngrijoraţi de soarta lor, să continue dacă le place, dar eu sunt obligat să vă spun că unica metodă eficace de a vă păstra încrederea, este să avansaţi conştientizând acest viitor de lumină şi bucurie pe care Dumnezeu l-a prevăzut copiilor săi.

După o părere general răspândită, pesimismul ar reprezenta o formă de înţelepciune: atunci când te aştepţi ca răul să apară oricând şi de oriunde, devii vigilent, îţi iei nişte măsuri preventive. Ei bine, nu, această viziune atât de negativă nu este deloc înţeleaptă, este chiar nocivă pentru psihism: a te concentra asupra răului, peste tot şi tot timpul, are drept consecinţă a nu-l vedea atunci când se produce cu adevărat şi să paralizezi forţele însufleţitoare ce îţi permiteau să reacţionezi. Unde se află deci înţelepciunea, luciditatea?

Înţelepciunea, adevărata înţelepciune este cu totul altceva, şi ce spune ea? în cartea Pildele lui Solomon ea se prezintă: „*Eu, înţelepciunea, când El a întemeiat cerurile eram acolo… Când El a pus hotar măr îi… când El a aşezat temeliile pământului, atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi şi desfătându-mă fără încetare în faţa Lui…*”. Astfel vorbeşte înţelepciunea. Ea care a

examinat intenţiile Domnului fiindcă a participat cu El la creaţia lumii, ea vede viitorul în nişte culori minunate, luminoase. Şi nu numai că nu este tristă, dar ea este chiar veselă, bucuroasă, fiindcă se desfată lângă Dumnezeu.

Înţeleptul ştie că predestinarea omului este de a-şi regăsi într-o bună zi patria sa celestă. Pe calea care duce la acest tărâm, el va întâlni evident răul sub toate formele sale, va suferi, se va îndoi de ceilalţi, se va descuraja. Dar chiar şi în cele mai critice momente el nu va ceda, deoarece în inima sa, în sufletul său rămâne înscris acest adevăr că Dumnezeu la creat după chipul său, iar acest chip al Domnului conţine ca putere toate bogăţiile, toate izbânzile.

Pesimismul nu este deci copilul înţelepciunii, ci al celei mai mari ignoranţe. Desigur, nu se pune problema de a ne opune pesimismului pretinzând că totul merge bine, ar fi ridicol: nu merge totul bine, iar multe lucruri merg chiar foarte prost. Dar optimismul este un punct de vedere filosofic bazat pe cunoaşterea Domnului, a universului şi a fiinţei umane. Deci nu cuvântul optimism ar trebui folosit: dat fiind utilizarea ce i-a fost dată în viaţa cotidiană, el este confundat deseori cu o naivitate, o uşurinţă ce nu au nimic filosofic. Optimismul despre care vă vorbesc este în realitate speranţa, adică certitudinea că viitorul poate fi mereu mai bun. Chiar dacă prezentul nu este extraordinar, puterile vieţii şi ale binelui sunt atât de puternice încât ele pot mereu să învingă răul, din momentul în care fiinţa umană hotărăşte să se asocieze cu ele.

Cineva va spune: Dar ce speranţă pot avea? Tot ce fac clachează, nu mai am niciun viitor!” Aceasta depinde desigur de ceea ce înţelegeţi prin viitorul vostru. Dacă întrezăriţi acest viitor numai în reuşita materială, socială, sau ca pe un roman de iubire demn de poveştile cu zâne, poate că el va fi mărginit. Dar viitorul vostru de fiu, de fiică a Domnului, vă este larg deschis.

Zilele nu seamănă una cu alta. Nu aţi văzut astăzi soarele? Mâine el va străluci din nou. Nimic nu este definitiv închis acelora care ştiu pe ce să îşi bazeze speranţa.

Adevărata înţelepciune nu are nimic în comun cu o concepţie pesimistă despre viaţă: adevărata înţelepciune se află în speranţă. În *Epistola întâia către Corinteni*, sfântul apostol Pavel scrie: „*Ci propovăduim înţelepciunea de taină a lui Dumnezeu, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veci, spre slava noastră… Cele ce*

ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El".

În realitate, nu vă lipseşte decât un lucru: decizia. Sunteţi încă divizaţi, acceptaţi în voi divizarea: în acelaşi timp în care afirmaţi că aţi ales viaţa spirituală, continuaţi să trăiţi ca nişte oameni obişnuiţi, preocupaţi de propria siguranţă şi de succesele materiale. Vă spuneţi că nu se ştie ce vă rezervă viitorul, iar gândurile şi timpul vă sunt absorbite de aceste preocupări. Acela care îşi cunoaşte calea şi scopul de urmat nu se împovărează cu aceste greutăţi, fiindcă are mereu în faţa ochilor bogăţia Tatălui său Ceresc, care îi va da tot ce are nevoie.

Veţi replica: „Dar trebuie totuşi să anticipăm viitorul şi să ne facem nişte rezerve, să ne asigurăm pentru zilele negre". Dat fiind maniera în care vă pregătiţi pentru zilele negre, acestea vor veni cu siguranţă! în realitate, noi avem într-o bancă nişte „case de bani" de unde ne putem alimenta. Această bancă, întreţinută de Dumnezeu însuşi, se găseşte în interiorul nostru: în voinţa, în inima noastră, în intelectul, sufletul şi spiritul nostru. Vă rog, hotărâţi-vă să exploataţi cel puţin una dintre aceste comori ce v-au fost încredinţate.

Pe pământ se poate întâlni un anumit număr de adevăraţi optimişti: ei sunt grădinarii, agricultorii. Da, ei îngroapă în pământ nişte grăunţe, nişte sâmburi, care la prima vedere nu reprezintă mare lucru. Ei aşteaptă, ei speră… şi într-o bună zi apar nişte câmpuri cu grâu, cu porumb, nişte livezi întregi de pomi fructiferi. De câte ori nu v-am atras atenţia despre corespondenţele existente între agricultură şi viaţa spirituală! Grăunţe, sâmburi, tot ce semănăm sau plantăm creşte şi dă roade. La fel se întâmplă şi cu gândurile, cu sentimentele, cu dorinţele noastre…

În Bulgaria, Maestrul Peter Deunov ne cerea să nu aruncăm sâmburii fructelor pe care le mâncasem, sâmburii de piersică, de prune, de caise, ci să îi plantăm. Eu vă sfătuiesc la fel. Veţi spune că nu aveţi grădină. Plantaţi-i unde puteţi, nu are importanţă. Esenţialul este să conştientizaţi că un sâmbure este o creatură care are nevoie să dea naştere unui germen viu ce îl poartă în ea: ea suferă păstrând închis în lemn acest germen ce va pieri în lipsa unui teren roditor, deşi el cere numai să continue să trăiască.

Evident, nu toţi sâmburii puşi în pământ dau naştere unor arbori, dar scopul principal al acestui exerciţiu este să vă conştientizeze din ce în ce mai mult că aveţi şi alţi sâmburi de plantat:

nişte idei, nişte gânduri, nişte sentimente. Atunci când ele vor rodi, nu numai că vă veţi afla în belşug, dar veţi putea hrăni multe creaturi. Străduiţi-vă să cultivaţi deci această conştiinţă largă care este optimismul adevărat, speranţa.

Articol II. Cap. 2 – Cum îşi veghează un păstor oile

Hoţul care se furişează prin mulţime căutând să vadă ce ar putea şterpeli este aproape un clarvăzător. Ca şi cum ar avea nişte antene, el simte care sunt persoanele vigilente, treze, şi cele care sunt pe jumătate. Ce indiciu are el? Lumina. Fiindcă din omul treaz emană ceva limpede, şi hoţul îl va evita. El îl caută pe cel care doarme cu ochii deschişi, şi îi fură portofelul sau geanta fără ca acesta să observe, deoarece el se află în obscuritate. La fel, entităţile răufăcătoare ale lumii invizibile nu atacă o fiinţă luminoasă, deoarece ştiu că vor fi imediat reperate şi respinse.

Iisus spunea: „*Iar aceasta să ştiţi că, de or şti stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa*”. Acest verset ne vorbeşte despre una dintre cele mai mari calităţi pe care le poate dobândi omul: vigilenţa. Deoarece nu ştim la ce oră va veni hoţul (iar hoţul reprezintă toate circumstanţele în care suntem ameninţaţi interior să pierdem ceva preţios), nu trebuie niciodată să ne diminuăm atenţia. Astfel, vă voi spune că un Maestru Spiritual nu ia în consideraţie atât de mult inteligenţa, bunătatea sau devotamentul aceluia care doreşte să îi devină discipol, ci vigilenţa. Fiind vigilent, acesta va evita pericolele ce îi blochează calea. În timp ce lipsa vigilenţei îl va face să piardă treptat ce a câştigat cu osteneală.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul vigilenţă aparţine aceleiaşi familii cu „a veghea”, „veghe”, „priveghi”. A veghea înseamnă a nu dormi. Şi ce nu trebuie să doarmă în noi? Conştiinţa. Corpul nostru are nevoie de somn şi nu trebuie să îl privăm de el. A nu dormi este un lucru, a avea conştiinţa trează este un altul. Putem să nu dormim şi să avem o conştiinţă somnolentă, la fel cum putem dormi păstrându-ne conştiinţa trează. Fiindcă conştiinţa este ca o lampă, iar la fiinţele foarte evoluate această lampă nu se stinge niciodată.

Vigilenţa, atenţia sunt indispensabile fizic sau psihic. Vă lipseşte atenţia? Faceţi un gest neîndemânatic, vă loviţi de un obiect, cădeţi… Nici cunoaşterea, nici averea voastră, nici virtuţile voastre nu vă vor apăra. Mulţi oameni remarcabili au murit în nişte accidente provocate de lipsa lor de atenţie, în timp ce nişte răufăcători ies adesea basma

curată fiind vigilenţi. Se poate chiar afirma că răufăcătorul se caracterizează prin vigilenţa sa. Tocmai fiindcă se simte în pericol. Conştient că a încălcat nişte legi, el ştie că poate fi urmărit şi stă mereu la pândă, ca să nu fie văzut sau să lase nişte indicii ce ar permite să fie prins. Nu lăsaţi vigilenţa în seama răufăcătorilor, închipuindu-vă că inocenţa voastră vă va atrage în mod automat protecţia divină. Dacă sunteţi neglijenţi, nimic şi nimeni nu vă vor proteja.

Maestrul Peter Deunov spunea într-o zi: „De ce există lupul? Pentru ca păstorul să fie vigilent. Dacă vede că îi lipseşte o oaie, păstorul trebuie să caute pe unde a intrat lupul. Dacă găseşte o gaură în perete, trebuie să o astupe imediat. Dacă nu găseşte nicio gaură, să se întrebe dacă lupul nu a sărit peste gard. Un păstor bun se asigură că nu există nicio gaură în pereţii stânei sale şi că gardul este suficient de înalt pentru a-i apăra turma de orice incursiune a lupilor".

Natura are în vedere numai educaţia fiinţei umane, indiferent ce i s-ar întâmpla acesteia pe parcursul vieţii sale. Fiecăruia dintre noi i-a fost încredinţată o stână, şi trebuie să veghem să nu existe găuri în pereţii ei şi să construim un gard destul de înalt. Veţi gândi: „Stâne, oi, lupi… Oare acestea ne privesc cu adevărat?" Da, nu ştiţi, fiindcă nu aţi aprofundat îndeajuns limbajul simbolurilor.

Lupul care vă ameninţă stâna este un simbol al diavolului, această entitate care reprezintă toate spiritele întunecoase şi răufăcătoare care dau târcoale omului, pândindu-i cea mai mică slăbiciune pentru a se arunca asupra sa. A te proteja de lup înseamnă a avea o atenţie asiduă, conştiinţa mereu trează. Voi toţi sunteţi nişte păstori: stâna este organismul vostru, oile sunt celulele voastre, şi aveţi şi câini de pază, entităţile luminoase care vă ocrotesc.

În realitate, apariţia lupului nu se datorează numai lipsei de vigilenţă a păstorului care sunteţi voi: poate că voi înşivă i-aţi deschis uşa sau v-aţi micşorat gardurile, adică v-aţi slăbit modalităţile de apărare. Spuneţi că sunteţi vigilenţi? Şi totuşi sunteţi străbătuţi de nişte gânduri şi sentimente ce vă răpesc curajul, încrederea, bucuria. Ei da, fiindcă sunteţi vigilenţi în felul lui Nastratin Hogea.

Într-o frumoasă după amiază de vară, Nastratin Hogea, călare pe măgarul său, se întorcea din oraşul unde fusese să cumpere câţiva saci de grâu. Era cald şi îşi zise că o mică siestă îi va face bine. Ideea de a se întinde pe un covor comod de iarbă îi plăcu într-atât, încât uită de anumite zvonuri care circulau despre hoţii din regiune. Îşi legă

măgarul de un copac ca să nu scape, apoi adormi. Când se trezi, măgarul dispăruse, nu mai rămăsese decât funia legată de trunchiul copacului. Atunci, el îşi spuse: „Dacă eu nu sunt Nastratin Hogea, înseamnă că am câştigat o frânghie. Dar dacă sunt cu adevărat Nastratin Hogea, mi-am pierdut măgăruşul". La fel şi în cazul vostru, dacă conştiinţa voastră este adormită, se va pune stăpânire pe ceea ce vă aparţine, nu vă mai rămâne decât să cugetaţi ca Nastratin Hogea.

Vigilenţa este adormită de atracţia, de gustul plăcerilor. De fapt, cum să mai fi vigilent când îţi doreşti să te laşi numai în voia plăcerilor? Plăcerile sunt ca o umezeală ce vă înmoaie aripile sufletului şi îl împiedică să zboare. Iar când sufletul vostru nu îşi mai poate lua zborul, orice „lup" vă poate înhăţa.

Nimic nu se produce din întâmplare. Lupul este simbolul forţelor ostile, distructive, care apar mereu acolo unde, în lipsa vigilenţei, s-a comis o încălcare a legilor. Dacă această încălcare a legii s-a produs în planul afectiv, domeniul inimii, lupul va apărea sub forma egoismului, al geloziei, al durităţii, al dorinţei de răzbunare. Dacă comiteţi o contravenţie în domeniul intelectului, lupul va apărea ca o lipsă de discernământ, de înţelepciune, de raţionament. Iar dacă o comiteţi în domeniul voinţei, lupul va apărea ca lene, neîndemânare, eşec.

Care este semnificaţia gardului? Un gard este o limită, o barieră, deopotrivă şi o protecţie.

Este rolul jucat de piele pentru corpul fizic, iar în planul spiritual această protecţie este asigurată de aură. Aura constituie adevărata împrejmuire ce ne pune la adăpost de lupi, pe ea trebuie să o închidem bine şi să o înălţăm cât mai sus. Cum? Prin lucrarea inimii şi a intelectului. Inima menţine cu fermitate gardul, şi astupă spărturile ca să rezistăm şocurilor; fiindcă iubirea lucrează într-un mod special întărind celulele şi făcându-le capabile să înfrunte boala şi necazul. Cât despre intelect, luminat de înţelepciune, el ridică un zid de lumină pe care spiritele răufăcătoare care se târăsc în regiunile inferioare nu îl pot trece.

Înainte de a-şi începe lucrarea, magul trasează un cerc în jurul său pentru a se proteja de entităţile întunecoase. Acest cerc este deopotrivă o formă de împrejmuire. Veţi spune că nu există nici înălţime, nici grosime. Este adevărat, dar prin iubirea şi înţelepciunea sa, magul conferă acestui cerc o asemenea înălţime şi o astfel de

grosime încât este ocrotit ca într-o fortăreaţă de necucerit.

Înţelegeţi de ce este atât de important să lucraţi asupra aurei voastre prin iubire şi înţelepciune, pentru ca nimic rău să nu vă poată atinge. Eu v-am spus că aura este o piele, este pielea voastră spirituală. Şi cu cât este de dorit ca pielea voastră fizică să fie moale şi subţire, tot aşa pielea voastră spirituală trebuie să fie groasă.

Există persoane care se plâng fără încetare despre felul în care sunt privite, despre felul cum li s-a vorbit, cum au fost tratate; ele sunt atât de sensibile încât s-ar spune că au răni pe tot corpul. Dacă le spuneţi: „Ce mai faci?" atingându-le în prieteneşte pe umăr, aura lor se contractă, fiind foarte subţire, iar acesta este un semn că ele nu posedă suficientă iubire. În timp ce persoanelor care au o aură foarte mare le puteţi spune orice doriţi, ele nu sunt tulburate, nu se simt jignite, fiindcă posedă multă iubire. Deci, dacă sunteţi atât de sensibili la critici, la jigniri, nu încercaţi să vă justificaţi, este pentru că pur şi simplu nu posedaţi suficientă iubire pentru a acoperi spărturile şi a construi nişte ziduri groase împiedicând astfel pătrunderea curenţilor negativi.

Cât despre înţelepciune, ea vă indică calea spre înalt, fiindcă nu jos, la nivelul solului, se dobândeşte o adevărată cunoaştere a lucrurilor. Acela care doreşte să vadă ce se petrece în vale trebuie să urce pe o culme; de acolo, de sus, nu numai că vede, dar este ocrotit, duşmanii nu îl pot atinge. Iar într-o bună zi el va reuşi să i se alăture Aceluia numit de *Psalmi* Cel Prea înalt; atunci, chiar în mijlocul tulburărilor, ceva din el este capabil să rămână acolo, pe înălţimi, unde nimic nu îi mai poate dăuna.

Grosimea corespunde sentimentului, deoarece sentimentul, căldura lucrează pentru a rotunji, a lărgi lucrurile; în timp ce înţelepciunea, lumina le călăuzeşte spre înalt. Pentru moment, necazurile, greutăţile sunt cele care îi determină pe oameni să judece, făcându-i mai înţelepţi. Dar această perioadă va trece şi într-o bună zi bucuria, veselia vor însoţi înţelepciunea.

Păstorul care nu încalcă legile îi ţine pe lupi la distanţă: lor le este frică de el fiindcă îi simt puterea. Iar această forţă se comunică oilor care devin îndrăzneţe, ele se unesc pentru a-i împiedica să intre. Se spune că oile sunt fricoase. Nu, este o greşeală, ele sunt fricoase dacă stăpânul lor a slăbit trăind în dezordine şi lipsă de armonie.

Ceea ce vă spun aici este adevărat mai întâi pentru corpul fizic.

Când fiinţa umană nu duce o viaţă inspirată de înţelepciune şi iubire, oile sale, adică celulele tuturor organelor sale suferă consecinţele: ele nu mai au aceeaşi vitalitate, se poate spune chiar că s-au descurajat; iar atunci când apare boala, ele devin incapabile să o combată. Generalul care doreşte să transmită soldaţilor săi elanul necesar pentru a respinge duşmanul, trebuie el însuşi să dea dovadă de integritate, de tărie sufletească. Dacă se lasă pe tânjală, soldaţii îl vor imita. În toate domeniile există aceeaşi lege care se verifică.

Fiecare dintre voi trebuie să devină un păstor vigilent şi să-şi ocrotească oile, nu numai verificând zilnic dacă există vreo spărtură în gard, ci şi întărind acest gard şi punând câini de pază. De îndată ce simţiţi o iritare, o nervozitate, o descurajare, verificaţi-vă gardul: trebuie să existe acolo o spărtură. Dacă un lup trece pe acolo, şi va trece cu siguranţă într-un moment sau altul, el va pătrunde şi vă va înghiţi câteva oi.

Cineva vine şi îmi mărturiseşte: „Nu ştiu de ce, dar mă simt ciudat, totul mă oboseşte, mă enervează, nu mai am chef de nimic". Ei bine, pentru mine este clar: el a lăsat să se formeze câteva găuri în aura sa şi energiile sale se scurg prin acele găuri. El trebuie acum să le astupe.

Faceţi această experienţă cel puţin o săptămână: supravegheaţi-vă gândurile şi sentimentele, străduiţi-vă să nu cedaţi nici unei mişcări negative, supuneţi-vă legii iubirii şi înţelepciunii. Veţi simţi cum gardul vostru se lărgeşte şi se înalţă de la sine, şi veţi constata surprinşi că anumite evenimente, anumite situaţii ce înainte constituiau pentru voi nişte cauze de iritare şi de tulburare, nu vă mai ating chiar deloc.

Pentru a dobândi adevărata înţelepciune, trebuie să străbateţi cele mai mari dificultăţi, cel mai dure încercări. Înţelepciunea unei fiinţe vorbeşte despre toate experienţele trăite, despre toate biruinţele obţinute asupra răului, şi trebuie să simţiţi pentru ea stimă şi admiraţie, fiindcă a plătit foarte scump pentru a le dobândi. Iar dacă este cu adevărat un înţelept, veţi citi în atitudinea, în privirea sa certitudinea că prin credinţă, muncă şi timp greutăţile sunt învinse. Se poate întâmpla ca el să poarte încă pe chip urmele lăsate de suferinţă, dar ceea ce domină este prezenţa unei lumini, a ceva profund, secret, care străluceşte, iradiază.

Vreţi să deveniţi un asemenea înţelept? Nu lăsaţi să treacă nicio

zi fără să astupaţi fisurile, să întăriţi incinta ce vă protejează, astfel ca niciun lup să nu poată intra şi să vă sfâşie oile. Nu ne luăm niciodată suficiente precauţii. Atât timp cât ne vom afla pe pământ, vom întâlni nişte lupi; este inutil să căutăm să îi suprimăm pentru a salva oile, nu vom reuşi, şi nu este nici treaba noastră. Sarcina noastră constă în a fi vigilenţi şi a ne întări.

Dacă lupii există, înseamnă că este un Creator care se ocupă de ei, şi trebuie să le acceptăm prezenţa. Ei au dreptul să dea târcoale în jurul stânelor. Iar păstorul are sarcina nu numai să se apere, dar să-şi apere şi turma. Dacă el nu se protejează şi lupii îi atacă turma, este singurul răspunzător.

Veţi spune: „Dar dacă mă încredinţez Domnului, dacă îl iubesc, El mă va ocroti". Nu, dacă nu sunteţi atenţi, vigilenţi, nici măcar iubirea voastră pentru Dumnezeu nu vă va salva. Dumnezeu vă va spune: „Mă iubeşti? Este foarte bine, dar de ce vrei să-ţi fac eu munca?" Nici iubirea, nici calităţile voastre bune nu vă pot scuti să fiţi vigilenţi. Nicio virtute nu poate înlocui vigilenţa.

Veţi spune: „Dar oare entităţile luminoase din lumea invizibilă nu ne ocrotesc deloc? Ba da, desigur, dar ele nu se află acolo numai să ne protejeze, ci să ne şi educe şi adesea ne lasă să ne descurcăm. Un copil mic are mereu pe cineva alături ca să vegheze să nu i se întâmple niciun rău: părinţii, bunicii săi, fraţii şi surorile sale mai în vârstă, sau alte persoane. Dar în mod progresiv, el este lăsat singur pentru a învăţa să răspundă de faptele sale. La fel se întâmplă şi în viaţa interioară.

Până la un anumit punct, există în lumea invizibilă nişte entităţi care au grijă de voi. Dar atunci când aţi atins o anumită maturitate spirituală, ele vă spun: „Acum este rândul tău să te păzeşti". Credincioşii comit o mare greşeală închipuindu-şi că misiunea Cerului este de a-i ocroti; nu, el o face numai dacă şi ei sunt deopotrivă prezenţi. Cerul ne expune uneori unor mari pericole, iar dacă nu ne-am luat toate precauţiile necesare, evident că vom da greş.

În nişte circumstanţe excepţionale, se întâmplă ca anumite fiinţe să fie salvate. Deşi se îndreptau în mod inconştient spre pierzanie, ele sunt salvate, fiindcă un înger apare să le prevină de pericol sub forma unei intuiţii, a unui presentiment. Dar cei care beneficiază de acest privilegiu, o datorează faptului că în trecut au dat dovadă de o mare vigilenţă.

În realitate, aţi beneficiat de atâtea ori în viaţă de această protecţie! Da, aţi scăpat de atâtea pericole de care nu aţi fost conştienţi! Dar nu folosiţi acest pretext ca să vă diminuaţi atenţia. Trebuie să vă exersaţi vigilenţa în toate domeniile. Există zilnic atâtea precauţii de luat pentru ca lucrurile ce vă sunt folositoare, indispensabile chiar, să nu se întoarcă împotriva voastră! închideţi robinetele de apă şi de gaz, supravegheaţi focul şi lumânarea aprinse şi gândiţi-vă să le stingeţi, nu lăsaţi în drum obiecte de care vă puteţi poticni voi sau alte persoane…

Sunteţi pregătiţi de culcare şi nu vă mai amintiţi dacă aţi închis uşa cu cheia. Sculaţi-vă din pat şi verificaţi, deoarece Cerul nu v-a pus zăvorul la uşa locuinţei, nici nu s-a ocupat de treburile voastre, oricare ar fi acestea. El v-a dat un creier, nişte ochi, nişte urechi, nişte picioare, nişte mâini, şi vă spune: „Aveţi toate aceste instrumente, folosiţi-le, şi veţi fi ocrotiţi. Atunci când le puneţi la treabă, nişte entităţi luminoase vă vor sări şi ele în ajutor”.

Vă închipuiţi că Dumnezeu va veni să se ocupe de treburile pe care le-aţi început şi nu le-aţi încheiat, de greşelile ce le-aţi comis şi nu le-aţi îndreptat, evident în favoarea voastră. Ei bine, nu, este problema voastră şi nu vă bazaţi atât de mult pe El. Dacă aşezaţi o găleată sub o streaşină, de îndată ce va ploua speraţi că ea se va umple cu apă; dar dacă nu o puneţi, să nu aşteptaţi să se umple. Dacă plantaţi un grăunte în pământ, este posibil să apară o plantă, dar dacă nu semănaţi nimic, nu obţineţi nimic.

Veţi spune: „Dar este o copilărie, ştim toate acestea”. Sunteţi siguri? Nu vă deschideţi inima izvorului divin, şi vă aşteptaţi totuşi ca aceasta să se umple. Nu semănaţi gânduri şi sentimente de iubire, de generozitate, şi vă aşteptaţi să trăiţi în pace şi bucurie. Atunci când trebuie să daţi un obiect cuiva, vă concentraţi oare atenţia, conştiinţa, în acest gest?… Nu, o faceţi mecanic. Ei bine, de acum înainte, fiţi atenţi să oferiţi ceva în plus, adăugaţi un gând bun, un sentiment frumos, o urare de bine pentru acea persoană.

Să luăm exemplul cuplurilor. Un bărbat şi o femeie se întâlnesc, şi o vreme fiecare este atent ca să îi placă celuilalt. Dar din ziua în care au obţinut ce şi-au dorit: să trăiască împreună, să se căsătorească, nu se mai consideră atât de obligaţi să se străduiască, se lasă în voia sorţii. Veţi spune că viaţa cotidiană este atât de copleşitoare, avem atâtea griji, obligaţii, lucruri la care trebuie să ne gândim! De acord, dar există

cel puţin o soluţie: să păstrăm o mică distanţă. Da, chiar atunci când trăiesc împreună, este de preferat ca bărbaţii şi femeile să păstreze o anumită distanţă pentru a evita să cadă în acea familiaritate prozaică ce caracterizează viaţa cotidiană când nu eşti vigilent.

Este bine ca într-un cuplu, fiecare să păstreze faţă de celălalt puţin secret şi mister, ca să întreţină interesul, curiozitatea pentru ceva nou, necunoscut. Necunoscutul este cel care protejează această atracţie pe care fiinţele umane o resimt unele faţă de altele, şi adesea prin această lipsă de atenţie ei pierd această iubire. Am primit atâtea confidenţe din partea unor bărbaţi şi femei care se plângeau de deteriorarea relaţiei lor! Ei da, devenim neglijenţi cu trecerea timpului, uităm regulile elementare ale moderaţiei, ale pudorii, ale esteticii.

Atenţia întreţine iubirea, şi ea întreţine deopotrivă viaţa. Fiţi deci atenţi la toate creaturile pe care le întâlniţi în cale, nu numai la oameni, ci şi la flori, la fluturi, la păsări, la picăturile de rouă. Acest sfat îl puteţi aplica şi în lumea voastră interioară. Fluturii şi păsările sunt nişte prezenţe ale unor fiinţe invizibile care pot zbura şi cânta în sinea voastră. Uneori, deschizând dimineaţa fereastra, simţiţi ca şi cum nişte păsări ar cânta în voi, ca şi nişte picături de rouă ar străluci pe florile şi frunzele sufletului vostru. Fiţi atenţie la această senzaţie, să nu o lăsaţi să se scurgă fără să încercaţi să o reţineţi măcar o clipă.

Vigilenţa trebuie să se manifeste în cele mai mărunte lucruri, chiar în felul în care vă aranjaţi seara camera, înainte de culcare, fiindcă fiinţe angelice pot veni să vă viziteze în timpul nopţii, iar dacă văd nişte haine, nişte obiecte împrăştiate, ele nu sunt foarte fericite de acest spectacol şi riscă să nu se mai întoarcă. Aranjaţi-vă în fiecare seară camera ca şi cum aţi primi nişte invitaţi, nişte prieteni.

Şi cum lumea invizibilă este populată de tot felul de locuitori, dacă nu doriţi să fiţi deranjaţi în timpul somnului de nişte vizitatori răuvoitori, puteţi lăsa ceva lângă patul vostru: o rugăciune, un gând pe care l-aţi scris, o imagine sfântă, fotografia unui înţelept, a unui Iniţiat. Prin intermediul său vă puneţi sub autoritatea şi protecţia unei Fiinţe care îşi întinde bunăvoinţa sa asupra tuturor creaturilor.

În Evanghelii, Iisus spune: „*Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui… Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine*”. Dar această pilda a păstorului cel bun nu trebuie să fie înţeleasă numai în dimensiunea sa cosmică: Hristos, păstorul sufletelor din

întreg universul; trebuie deopotrivă să o înţelegem în dimensiunea sa mistică. Eul nostru Superior îl reprezintă pe Hristos în noi, El este acest păstor bun, vigilent, luminat; iar oile, celulele noastre, trebuie să îi asculte vocea şi să îl urmeze.

Articol III. Cap. 3 – Să ne păzim frontierele sufletului

Acela care prin slăbiciune, prin neatenţie, a lăsat să pătrundă în el nişte gânduri şi sentimente inspirate de natura sa inferioară, se află în aceeaşi situaţie ca o ţară ocupată: nişte invadatori au trecut frontierele şi au ocupat teritoriul, şi acum el trebuie să trăiască sub dominaţia acestor duşmani, să îi slujească, să le satisfacă capriciile.

Este tocmai comparaţia făcută de Maestrul Peter Deunov într-o zi. Făcând aluzie la perioada când Bulgaria s-a aflat sub dominaţia imperiului otoman, el a spus: „Atunci când un *efendi* (*Titlul unor demnitari civili sau religioşi turci*) intra în casa unui bulgar, acesta se simţea obligat să îl invite să mănânce sau să bea. Fiindcă nu îl putea alunga, el nu avea altă soluţie decât să-şi atragă favorurile acestuia. Dar dacă era inteligent, el căuta în acelaşi timp mijloacele de a-şi recâştiga libertatea".

Ei da, aşteptând să vă puteţi elibera de duşmanii pe care i-aţi lăsat să pătrundă, sunteţi obligaţi să îi suportaţi. De fapt, este exact aceeaşi poveste ca a păstorului şi a lupului. Atunci când lupul se iveşte, păstorul nu îi urează bun venit oferindu-i toate oile sale să le sfâşie. Fiindcă a uitat să închidă poarta stânei, sau să lase un câine de pază, el este obligat să îi spună: „la una sau două oi, dar nu-mi masacra întreaga turmă… Iar mie lasă-mi viaţa". Uneori, pentru a evita ceva şi mai rău, suntem obligaţi pe moment să ne hrănim puţin duşmanii.

Această regulă se întinde în toate domeniile, şi îmi amintesc cum se proceda în copilăria mea în satul din Macedonia unde locuiam. Cineva avea un furuncul, un abces: de exemplu, se lua o smochină coaptă şi se aplică pe locul respectiv spunându-se entităţii care era cauza acelui rău: „Vino, hrăneşte-te, este pentru tine". După un timp, răul părăsea într-adevăr persoana respectivă şi smochina era aruncată.

Iar dacă cineva era atins de o boală mintală, se considera că era victima spiritelor întunecoase. Se pregătea atunci o mică pâine rotundă în care se punea o cantitate mare de miere. Erau chemaţi lăutarii şi spiritele răufăcătoare erau invitate la masă. Apoi, se lua pâinea şi cântând, pronunţându-se nişte formule de exorcizare, se

ieşea din sat în cortegiu şi se arunca pâinea cât mai departe. Spiritele se precipitau atunci asupra pâinii şi eliberau persoana respectivă. Ne descotorosim deci de nişte cuceritori nedoriţi expediindu-i în altă parte. Evangheliile povestesc de asemenea cum Iisus a introdus în nişte porci demonii pe care i-a alungat din corpul unui om posedat, iar porcii s-au aruncat în mare.

Aceste practici se pierd în negura vremii şi mai există încă în locurile unde s-au păstrat anumite tehnici de medicină tradiţională. Ele sunt bazate pe nişte cunoştinţe foarte sigure; dar, desigur, pentru majoritatea contemporanilor noştri acestea sunt nişte baliverne; după părerea lor, vindecarea poate veni numai de la medici şi psihiatri. Ei se înşală. Numai că, fără îndoială, eficacitatea acestor metode depinde de calităţile morale şi experienţa celui care le practică. Fără aceste calităţi morale şi această experienţă, vindecătorul însuşi este în pericol să fie atacat.

Cum acţionează dresorul într-un circ? Atunci când animalele devin ameninţătoare, el nu le înfruntă, le aruncă câteva bucăţi de carne şi în timp ce ele mănâncă, el îşi ia măsuri de siguranţă sau iese din cuşcă. Dimpotrivă, un neştiutor nu va fi capabil decât să le irite şi mai mult şi să-şi pună viaţa în pericol.

Violenţa constituie foarte rar o metodă eficace pentru a te descotorosi de un duşman, de o boală. Atunci când v-aţi rănit, aşteptaţi să vi se cicatrizeze rana, nu rupeţi coaja, lăsaţi ca pielea nouă să se formeze dedesubt şi în curând nu va mai exista astfel nicio urmă a rănii. De fiecare dată când, din ignoranţă, din imprudenţă sau nerăbdare, încercaţi să vă eliberaţi brusc, riscaţi să nu scăpaţi fără vreo neplăcere fizică sau psihică.

Iar dacă vă aflaţi într-o situaţie neplăcută, este normal să căutaţi să ieşiţi din ea. Dar, fiţi atenţi, să nu o faceţi cu grabă. Nu vă mai place serviciul… sau persoana cu care trăiţi… sau chiar vreţi să vă schimbaţi modul de viaţă. Este posibil, desigur, dar aşteptaţi momentul favorabil. Dacă acţionaţi cu o zi sau o oră mai devreme, riscaţi să vă coste foarte scump. Trebuie să începeţi prin a pregăti terenul, prin a limpezi atmosfera, şi aceasta se face lent, în secret. În sfârşit, într-o bună zi eliberarea se produce, şi atunci constataţi câte precauţii, câte pregătiri au fost necesare.

Deoarece nicio fiinţă umană venită să se încarneze pe pământ nu este perfectă, fiecare este obligată, mai mult sau mai puţin, să-şi

hrănească instinctele rele. Dar discipolul unei Şcoli Iniţiatice înţelege că trebuie să lucreze în acelaşi timp în secret la eliberarea sa. În fiecare zi el se roagă, meditează, îşi exercită voinţa, trimite mesaje prietenilor din lumea invizibilă. Într-un sfârşit, vine şi clipa în care poate spune tuturor cuceritorilor: plecaţi, aici este împărăţia lui Dumnezeu şi voi nu aveţi loc în ea".

Desigur, aceşti duşmani vor riposta, îşi vor arăta colţii, îşi vor scoate ghearele pentru a-l ameninţa: „Taci, noi suntem aici acasă, suntem stăpânii tăi". Dar el va răspunde: „Da, aşa s-a întâmplat la începutul istoriei, dar de atunci s-au mai scris alte pagini fără ca voi să ştiţi şi au apărut multe schimbări. Acum, Dumnezeu este pastorul meu, El mă ocroteşte". Şi chiar dacă ei scot flăcări pe gură, el va reuşi să îi respingă. Dar, la început, depinde de el să fie vigilent şi să lucreze zi de zi, neobosit, pentru Creator.

Ceea ce oamenii definesc în majoritatea timpului drept Divinitate este o putere care, îşi închipuie ei, trebuie să vegheze asupra lor, să îi ţină la adăpost de pericole şi confruntări. Ei bine, nu este aşa. Cum ei nu au înţeles încă multe adevăruri, Divinitatea nu se opune niciodată ca ei să primească lecţiile de care au nevoie pentru a se îndrepta. Uneori aceste lecţii încep prin nişte evenimente plăcute şi iată-i satisfăcuţi… până în ziua în care descoperă că în aceste evenimente agreabile se ascundeau şi câteva capcane.

De exemplu, obţinerea unui loc, a unei funcţii importante poate însemna un succes de care ne bucurăm şi mulţumim Cerului. Da, dar cei care devin nişte personaje influente au tendinţa de a uita aceste calităţi esenţiale care sunt bunătatea, generozitatea, umilinţa, abnegaţia. De aceea apar confruntările, încercările pentru a-i obliga să practice aceste virtuţi. În acest caz Cerul nu doreşte să îi pună la adăpost: el veghează şi aşteaptă ca ei să-şi înveţe lecţia.

Atunci când lecţia a fost bine învăţată, ei îşi vor recâştiga prestigiul în această viaţă sau în alta, dar vor trebui să-şi amintească bine această lecţie şi să nu încerce să se revanşeze. În Bulgaria noi spunem: „Păzi, Boje, ştiapo da pogleda", adică: „Păzeşte-ne, Doamne, de orbul care şi-a recăpătat vederea". Tentaţia care îi ameninţă pe oameni atunci când capacităţile, averea sau puterea le sunt înapoiate este mereu să se revanşeze.

Tot ce se întâmplă are o motivaţie. Iată certitudinea ce îl caracterizează pe înţelept, şi de aceea nimic nu îl poate face să-şi

piardă lumina şi bucuria. Chiar dacă multe evenimente îi rămân încă inexplicabile, el ştie că într-o bună zi va găsi aceste explicaţii. Este adevărat că existenţa ne situează adesea în faţa unor întâmplări, a unor situaţii care, la prima vedere, ne par de neînţeles. Dar nimic nu este mai îngrozitor şi mai periculos decât să concluzionăm că viaţa este lipsită de sens. Înţeleptul nu va gândi niciodată că totul este numai hazard şi haos, aşa cum o fac nişte aşa zişi filosofi. Ce orgoliu să pretinzi că existenţa este lipsită de sens, când eşti pur şi simplu incapabil să înţelegi!

Dacă doriţi cu adevărat şi dacă lucraţi, mai devreme sau mai târziu veţi reuşi să vă eliberaţi. Pentru moment, sub o formă sau alta, aţi fost cuceriţi: nişte intruşi s-au instalat la voi. Să luăm exemplul cuiva care ar dori să se lase de fumat. Acest obicei de a fuma este ca o entitate pe care a lăsat-o să se instaleze în el şi care îl obligă să fumeze. Înţelegând cât de nociv este tutunul pentru sănătatea sa, el ia o decizie radicală: începând de mâine, s-a sfârşit, el nu va mai fuma. Timp de o zi, două, trei, el se ţine de cuvânt, nu se mai atinge de nicio ţigară. Dar iată că totul se înceţoşează în faţa ochilor săi, el nu se simte bine, şi atunci capitulează.

Iar ce este valabil pentru tutun este şi pentru toate proastele obiceiuri, este imposibil să renunţaţi la ele dintr-odată. Ca şi bulgarul în faţa cuceritorului turc, care este obligat să se arate împăciuitor. Da, dar nimic nu îl împiedică să-şi pregătească în secret eliberarea. Este şi sfatul pe care l-am dat tuturor celor care doresc să devină vegetarieni: să nu se oprească brusc să mănânce carne, ci să încerce să o înlocuiască încet-încet prin nişte alimente care să le placă la fel de mult. Nu este foarte greu să-ţi schimbi obiceiurile alimentare, iar în zilele noastre găsim o mare diversitate de hrană!

Nenumăraţi sunt cuceritorii pe care omul trebuie să îi înfrunte, toate impulsurile instinctive de care este asaltat: gelozia, furia, lăcomia, senzualitatea, orgoliul, lenea… Dintre aceşti cuceritori, lenea este cea mai periculoasă; da, fiindcă ea se agaţă de voinţă. Înţelegem ce trebuie să facem, simţim ce ar trebui făcut, dar ne lipseşte voinţa; şi cum voinţa este punctul de plecare al oricărei decizii, forţele esenţiale sunt atinse. Dar în ziua în care intelectul a înţeles cu adevărat ce este frumos şi folositor, iar inima îl doreşte, voinţa este obligată să asculte. În sfârşit, iată adevărata libertate!

A-i tolera pe duşmani când nu poţi proceda altfel este un lucru,

iar un alt lucru este să întreţii cu ei nişte legături prieteneşti. În calitate de creaturi ale Domnului, duşmanii noştri au şi ei dreptul de a trăi şi a se manifesta; iar când căutăm să îi izgonim din anumite locuri unde s-au instalat, ei protestează: „De ce vreţi acum să ne alungaţi?" Fiindcă ei se află acolo, iar noi i-am lăsat, în mod conştient sau inconştient, să pătrundă. Dacă frontiera ar fi fost închisă ermetic, aceste entităţi ar fi fost practic electrocutate încercând să o treacă, asemenea unor animale sau oameni care încearcă să sară peste un gard electric.

Ca să zidiţi un baraj în faţa acestor duşmani care sunt impulsurile voastre inferioare, singurul mijloc este să vă protejaţi frontierele sufletului vostru, fiind vigilenţi clipă de clipă. Cineva vă adresează nişte cuvinte jignitoare sau acţionează într-o manieră pe care o dezaprobaţi: dacă nu sunteţi vigilenţi, vă lăsaţi pradă furiei, şi de îndată ce aceasta s-a declanşat, nu mai stăpâniţi nimic, nici cuvintele, nici gesturile voastre, nici bătăile inimii. Câte persoane nu regretă că s-au lăsat astfel antrenate! Ele îşi spun că nu se va mai întâmpla, dar la prima ocazie se enervează din nou. Ei bine, iată ce înseamnă lipsa vigilenţei! Dacă conştiinţa le-ar fi fost trează, ele ar fi perceput clipa în care ar mai fi putut încă să decidă continuarea evenimentelor. De îndată ce această clipă s-a scurs, dacă instinctul preia ştafeta, mecanismul furiei se declanşează şi nimic nu îl poate opri.

La început suntem stăpânii tuturor forţelor instinctive. La sfârşit devenim sclavii lor. Dar nimic nu este determinat dinainte. Datorită vigilenţei, putem profita de acest moment în care mai dominăm situaţia pentru a orienta curentul. Dar de îndată ce acest moment s-a scurs, atenţia nu mai foloseşte la nimic, numai la constatarea pierderilor ce sunt pe cale să se producă.

A fi vigilent înseamnă a fi conştient de început, iar acest adevăr este valabil până în domeniile de care nu aveţi nicio idee. De exemplu, sarcina. Atât timp cât mama poartă în pântecele sale copilul, ea poate acţiona asupra lui concentrându-se spre toate lucrurile bune pe care le doreşte pentru sănătatea sa, caracterul său, capacităţile sale. Aici este începutul. Veţi spune: „Dar acest început durează nouă luni!" Da, un început nu are o durată fixă, el se poate prelungi luni, ani în şir; el constituie perioada în care ne putem pregăti exercitându-ne voinţa.

Un război a izbucnit, i se poate preciza chiar şi data, dar el era pregătit de ani de zile: atunci era începutul său, cu mult timp înainte de declanşarea ostilităţilor. Ce este începutul în cazul unui război?

Perioada fabricării bombelor. Ziua în care li se dă drumul este deja sfârşitul. Nu se poate spune unei bombe: „Te rog să nu cazi pe fiinţele pe care le iubim", fiindcă ea va răspunde: „Luni în şir m-aţi pregătit ştiind foarte bine ce făceaţi, iar eu vă ascultam. Acum a venit rândul meu să acţionez".

Fiecare trebuie să ştie până la ce punct poate stăpâni situaţia. Atât timp cât spuneţi: „Aş încerca aceasta… Aş gusta din cealaltă…", aşteptaţi-vă la nişte surprize ce nu vor fi mereu plăcute. Nu vă doriţi aceste surprize? Ei bine, nu trebuie să începeţi. Cât timp nu aţi băut vin, vă păstraţi echilibrul, dar când aţi înghiţit cinci sau şase pahare, degeaba vi se mai spune: „Ţine-te pe picioare, nu te mai clătina", este imposibil să mai ascultaţi, vinul care se bucură înăuntrul vostru continuă să danseze.

I-aţi văzut pe beţivi: mersul lor în zigzag se regăseşte în umorul lor care trece de la o extremă la alta. Ei râd, apoi plâng; ei par fericiţi, apoi devin furioşi; ei adorm sub masă, apoi distrug totul; îi înjură pe trecători sau îi îmbrăţişează. Dar vinul nu este singurul care provoacă beţia, există nişte gânduri şi sentimente ce se aseamănă vinului. Cei care se află sub influenţa acestor soiuri de vin se rătăcesc în ceţurile şi vaporii lumii astrale, pierd viziunea limpede a lucrurilor, mersul şi judecata le devin şovăitoare.

Dar există şi o beţie divină: extazul. Iar această beţie oferă, din contră, viziunea clară, iluminează conştiinţa. Oare este interzis să ne îmbătăm? Nu, Dumnezeu a pus această nevoie în om. Dar trebuie să căutăm beţia în înalt, în frumuseţe, în lumină, bând la izvoarele ce ţâşnesc pe culmile munţilor spirituali. Urcaţi şi beţi din apele lor, veţi cunoaşte o stare minunată de beţie ce vă va da echilibrul, tăria şi claritatea.

Oare câte fiinţe sunt conştiente de sentimentele şi gândurile ce le străbat inima şi mintea? Dacă întâlniţi pe cineva care vă întreabă: „La ce vă gândiţi?" nu este sigur că veţi putea răspunde. Ei bine, în acest fel oricine şi orice intră în voi, ca la frontierele unde nu se află vreo vamă, sau unde vameşii au adormit. Treziţi-vă deci vameşii, altminteri teritoriul vă va fi invadat de răufăcători, de produse de contrabandă sau periculoase… Oricare ar fi modalitatea în care ne sunt prezentate lucrurile, vom avea mereu o frontieră de apărat dacă nu dorim să devenim nişte victime.

Să revenim la cazul celui care nu-şi poate stăpâni furia: el

nesocotește că aici se află o forță ce vine de foarte departe și vrea să pătrundă în el. El își închipuie, chiar pentru o clipă, că acest curent puternic îi comunică ceva din puterea sa. Dar este o iluzie, fiindcă ceea ce este puternic este curentul, și nu cel pe care îl străbate. De asemenea, după trecerea sa, nefericitul om se află atât de slăbit încât îi tremură întreaga ființă: maxilarele, picioarele, mâinile.

Discipolul unei Școli Inițiatice a înțeles că dobândește adevărata putere numai reținând, stăpânind curentul de energii ce năvălește în el. căutând să îl transforme. La fel se întâmplă și cu energia sexuală: ne întărim considerabil dominând-o. Iată de ce Inițiații, care au învățat să-și stăpânească instinctul de agresivitate cât și pe cel sexual, posedă atâtea energii pentru a gândi, a vorbi, în scopul de a lumina ființele.

Nicio achiziție spirituală nu este posibilă fără vigilență: vigilență în gând, în sentiment și în voință. Este ceea ce am înțeles de foarte tânăr. Poate că nu am reușit încă să practic această vigilență în fiecare clipă, dar am înțeles cel puțin cât este de esențială, și mă antrenez zi și noapte, deoarece ea reprezintă acea frână ce permite stăpânirea lumii haotice pe care fiecare ființă o posedă în sinea sa. De asemenea, ea este necesară nu numai înainte, dar și în timpul fiecărei acțiuni.

Vigilența este ca o făclie ce ne călăuzește calea. De aceea nimic nu este mai important ca lucrarea cu lumina. Adevărata știință înseamnă să crezi numai în puterea luminii, să te impregnezi cu lumină, să privești, să bei și să te hrănești cu lumină! Orice altă știință este atât de săracă, și să nu fiți șocați dacă vă afirm că este știința unor ignoranți.

Sunteți preocupați de ceva, și dintr-odată simțiți o seninătate vestitoare a primăverii… și totuși este iarnă! Această senzație ce durează poate o secundă este semnul că o rază de lumină a pătruns în voi. Dar dacă sunteți copleșiți de întuneric, de o senzație de singurătate și neliniște, să știți că acolo se află un intrus care încearcă să se fofileze, sau conștiința voastră în călătoria ei s-a rătăcit într-o regiune ostilă, fiindcă și aceasta se poate întâmpla. Să nu rămâneți în această obscuritate fără să reacționați, fiindcă este o ușă deschisă unor evenimente mult mai grave ce vor urma în mod firesc. Aruncați imediat o privire în voi înșivă pentru a înțelege ce s-a întâmplat; apoi, prin toate metodele ce vi le oferă un învățământ spiritual, căutați să regăsiți calea ce vă va conduce în mijlocul spiritelor luminii și ale păcii.

Articol IV. Cap. 4 – Așteptarea care ne pune în garda

Vă rugaţi, cereţi ca lumina să vă viziteze, ca îngerii să vă viziteze… Iar atunci când ei apar, priviţi de atâtea ori în altă parte! Sau consideraţi că nişte treburi mai urgente şi mai importante vă aşteaptă. Apoi vă plângeţi că viaţa spirituală nu vă aduce nimic. Evident, ce poate ea oferi celor care, cerând lumina şi bucuria celeste, sunt incapabili să le observe când ele le vin în întâmpinare?

Nu vă foloseşte la nimic să cereţi, să vă rugaţi, dacă nu aţi dezvoltat mai întâi capacitatea ce vă permite să simţiţi că rugăminţile v-au fost îndeplinite. Această capacitate este ca un aparat ce vă avertizează că veţi primi un mesaj, un cadou. Atunci, în loc să cereţi tot felul de lucruri Cerului, pregătiţi în voi acest aparat ce va vibra la apropierea sa pentru a fi pregătiţi să ascultaţi.

Un rege şi suita sa trebuie să străbată un oraş: trompetele şi tobele îi avertizează pe locuitori să cureţe străzile, să le împodobească, să fie pregătiţi să-şi primească şi să-şi aclame stăpânul. Chiar dacă acest gen de evenimente se întâmplă destul de rar în vremurile noastre, el se mai petrece totuşi din când în când în anumite ţări. Dar în planul spiritual, pământul primeşte zilnic asemenea vizite regale. Nişte fiinţe importante se apropie de el însoţite de creaturi înaripate şi de muzicanţi, fiindcă regii sunt însoţiţi mereu de o suită, uneori de o întreagă armată, ce îi urmează în călătoriile lor. Spiritele naturii, aceşti locuitori ai pământului, ai apei, ai aerului şi focului, se grăbesc să facă parte din acest cortegiu. Ei dau binecuvântările lor tuturor celor care aşteaptă la margine de drum, aşa cum odinioară prinţii aruncau în drum nişte monezi de aur supuşilor lor. Fericiţi să fie cei care vor percepe sunetul instrumentelor ce anunţă o vizită: pregătiţi-vă, un prinţ şi o lumină vor trece, îmbrăcaţi-vă în hainele de gală, veniţi şi asistaţi la trecerea acestui cortegiu ce coboară din Cer.

Sau dacă preferaţi o altă imagine, gândiţi-vă la procesiunile care au loc în momentul marilor sărbători religioase: pentru a le privi trecând, unii se aşază pe stradă, alţii la ferestre şi la balcoane. Taţii îşi ţin copiii în braţe astfel ca la vederea icoanele ceva sfânt să se imprime în sufletul lor. Şi toţi se întorc apoi la casele lor cu chipurile luminate. Procedaţi şi voi la fel la trecerea procesiunilor celeste, fiindcă aici întâlniţi cele mai bune condiţii pentru a vă adresa cererile.

Discipolul aşteaptă mereu vizita unui trimis al Cerului, sosirea lui Mesia, şi fiindcă aşteaptă, toţi acei centri subtili din el intră în activitate. El este ca Elizabeta, mama lui Ioan Botezătorul care,

însărcinată la o vârstă foarte înaintată, spune: „*Că aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea*”. El se aseamănă şi cu bătrânul Simeon căruia „*i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului*”. Atunci când Iisus nou născut a fost dus de părinţii săi la Templu, Simeon îl luă în braţe şi spuse: „*Acum, slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta*”.

O forţă mare rezidă în aşteptare, ea ne menţine treji, pentru ca în momentul în care vor veni vizitatorii să fim pregătiţi să le deschidem sufletul şi spiritul nostru. Această idee este conţinută şi în pilda evanghelică a celor cinci fecioare înţelepte şi a celor cinci fecioare nechibzuite. V-am explicat deja cum trebuie ea interpretată. La sosirea mirelui, fecioarele înţelepte care îşi umpluseră candelele lor cu ulei au putut intra în sala ospăţului, în timp ce fecioarele nechibzuite care nu s-au gândit să-şi pună ulei în candele nu au fost acceptate. Fecioarele înţelepte care şi-au umplut candela lor sunt simbolul acestei vigilenţe atât de necesară.

Iar această vigilenţă necesară mai este subliniată şi de acel pasaj în care Iisus spune discipolilor săi: „*Şi voi fiţi asemenea oamenilor care aşteaptă pe stăpânul lor când se va întoarce de la nuntă, ca, venind şi bătând, îndată să-i deschidă. Fericite sunt slugile acelea pe care, venind, stăpânul le va afla veghind. Adevărat zic vouă că se va încinge şi le va pune la masă şi, apropiindu-se le va sluji. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, şi le va găsi aşa, fericite sunt acelea*”. Pe aceşti servitori care au vegheat aşteptând sosirea stăpânului lor, nu numai că stăpânul îi invită la masa sa, dar el este şi cel care îi serveşte.

Tocmai această atitudine de aşteptare ne face capabili să percepem evenimentele lumii invizibile, curenţii ce o străbat şi prezenţele care ne aduc binecuvântările lor. Veţi spune că nu vedeţi nimic. Poate, dar există persoane care văd. Şi de altfel, oare este necesar să vedeţi? Dacă nu vedeţi, puteţi cel puţin să simţiţi, ceea ce este mult mai important.

A auzi vorbindu-se despre aşteptare este evident ceva insuportabil şi chiar lipsit de sens pentru omul „modern” care, dimpotrivă, este cufundat în preocupările materiale, este mereu constrâns să ajungă la capăt şi vrea să obţină totul imediat. De aceea urechile sale interioare s-au atrofiat, el nu aude chemarea ce îl invită la petrecere, şi deci nu va participa la ea. În timp ce discipolul se

pregăteşte la sosirea Domnului: el construieşte în sinea sa cu ajutorul gândului acest aparat receptor şi, datorită stării sale de aşteptare, el speră să nu fie absent, surd sau orb, atunci când cerul se va deschide, atunci când spiritul va veni. El este ca paznicul din vârful unui turn, atent la cea mai mică mişcare.

De câte ori nu aţi trăit nişte senzaţii ce nu au nicio legătură cu realitatea obiectivă a momentului! La orice oră din zi şi în mijlocul celor mai cumplite dificultăţi, puteţi trăi în interior apariţia zorilor, deoarece conştiinţa voastră atinge o regiune unde soarele este într-adevăr gata să răsară şi îi primiţi razele. Evident, şi situaţia inversă se produce deopotrivă.

Cu cât vă veţi observa mai mult, cu atât mai mult veţi înţelege diferitele fenomene şi evenimente ale vieţii voastre psihice ce au o corespondenţă cu acelea produse în natură: zorile şi amurgul, cerul albastru şi furtunile, căldura şi frigul, atmosfera senină şi ceaţa… Este atât de important să învăţaţi şi această meteorologie!

Chiar dacă nu sunteţi conştienţi, trăiţi în interior într-o lume constituită din nişte substanţe şi materiale imponderabile, impalpabile, dar cu adevărat reale. În ziua în care veţi simţi realitatea acestei lumi invizibile, vă veţi descoperi într-o nouă dimensiune. Şi acolo veţi avea adevăratele revelaţii, da, acolo, în acele lumi subtile în care v-aţi cufundat şi care sunt mai reale decât tot ce se denumeşte în mod obişnuit realitate.

Totul se limpezeşte pe măsură ce conştientizaţi ţinta spre care vă îndreptaţi şi nişte spaţii din ce în ce mai largi vi se deschid în cale. Sunt senzaţiile voastre interioare care vă indică dacă sunteţi cu adevărat treji în această lume de lumină unde totul are o semnificaţie aparte.

Să nu vă arătaţi niciodată nerăbdători; dimpotrivă, învăţaţi să cultivaţi aşteptarea, fiindcă în fiecare clipă puteţi primi o avertizare, o ştire, o clarificare. Creaţi astfel în voi un fel de celulă fotoelectrică ce vă va avertiza că o entitate, un curent este în trecere. Căutaţi imediat să îi descoperiţi natura, şi dacă simţiţi că este un curent obscur care vă apasă, mişcaţi-vă, deplasaţi-vă, faceţi imediat ceva pentru a-l neutraliza.

Dar atunci când simţiţi că un curent luminos vă atinge uşor, rămâneţi nemişcaţi până când el vă pătrunde. Dacă doriţi să vă instalaţi mai comod sub pretextul că îl veţi capta mai bine.

Îl veţi pierde şi nu îl veţi mai putea prinde. Asemenea curenţi nu aşteaptă, ei trec. Depinde deci de voi să îl faceţi să pătrundă profund în sufletul vostru, astfel ca el să vă însoţească apoi pe toată durata zilei în fiecare din activităţile voastre.

Cu cât mai mult un curent este de natura spirituală, cu atât el este mai rapid, iar curenţii divini trec ca fulgerul. Dacă aparatul vostru interior nu este în stare de funcţionare imediată, ei vă scapă, ca un parfum foarte subtil ce emană dintr-un flacon scump. Ceea ce este tenace se impune, se încrustează chiar, sunt manifestările lumii inferioare. Iată cât de bine sunt înrădăcinate instinctele în noi!

Cu cât mai mult veţi înainta pe calea iubirii şi a înţelepciunii, veţi fi şi mai capabili să reţineţi curenţii care vin din lumile superioare. Entităţile luminoase nu zăbovesc la cel care nu vibrează la unison cu ele, de aceea inspiraţia, bucuria, extazul sunt pentru cei mai mulţi oameni nişte momente foarte trecătoare. Pentru ca ele să dureze, trebuie să oferiţi acestor entităţi condiţiile de care au nevoie. Pregătiţi-vă deci creierul, plămânii, toate celulele corpului vostru purificându-le, astfel ca ele să devină într-o bună zi locuinţa lor.

De ce se spune că înţeleptul este fericit?... Chiar dacă el nu închide ochii în faţa tuturor manifestărilor răului în lume şi a suferinţelor rezultate de aici, el rămâne mereu atent la trecerea curenţilor binefăcători ce îl străbat şi se străduieşte să îi reţină. El este conştient că ar ofensa Cerul dacă ar lăsa să se piardă aceste bogăţii, binecuvântările pe care el le revarsă zilnic asupra noastră. Marea slăbiciune a oamenilor nu constă în a simţi răul, ci de a rămâne să rumege tot ce este negativ. Dacă li s-ar cere să vorbească despre clipele de fericire ce le-au avut în viaţă, oare câţi vor şti să le numere? în timp ce se lamentează la nesfârşit cu necazurile şi decepţiile lor.

Mulţi dintre voi mă ascultă ca şi cum v-aş spune nişte povestioare pentru copii. Este posibil, Dar hotărâţi-vă să cultivaţi această atitudine de aşteptare şi veţi descoperi că aceste povestioare reprezintă unica realitate. Desigur, în anumite zile, în ciuda străduaniilor voastre de a vă deschide vibraţiilor celeste, nu veţi simţi nimic. Dar să nu vă descurajaţi, într-o altă zi veţi reuşi. Calea care duce spre patria noastră celestă este lungă şi grea, dar dacă există un lucru de care să nu ne îndoim, acela este că într-o bună zi vom ajunge la capăt. În timp ce, cu activităţile terestre este mult mai puţin sigur.

Atunci când cineva a eşuat de trei sau patru ori la un examen

sau la o selecţie, i se dă de înţeles că este inutil să mai insiste şi trebuie să renunţe. Dar când este vorba despre predestinaţia noastră divină, trebuie să perseverăm cu orice preţ. Altfel spus, atunci când unu se întreabă dacă trebuie să fie pesimişti sau optimişti, ei pun prost problema. Adevărata problemă constă în a şti în ce circumstanţe trebuie să fii pesimist şi în care poţi fi optimist. Ei bine, nu poţi fi optimist decât dacă te angajezi pe calea divină: acolo, într-o bună zi, vei ajunge la capăt.

Articol V. Cap. 5 – „Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat".

Este scris în Cărţile Sfinte că sufletul omenesc are puterea de a mişca cerurile. Da, sufletul poate mişca cerurile, dar numai prin dorinţa sa de a obţine lumina. Dacă el insistă, cere, se roagă, Domnul însuşi, care este lumină, nu îl poate refuza. Sufletul omenesc este la fel de puternic ca Domnul atunci când doreşte lumina, dar numai lumina, nimic altceva. Toate celelalte rugăminţi ale sale pot fi mai mult sau mai puţin auzite, dar dacă el cere lumina, ea este îndeplinită. Când? Depinde de puterea dorinţei sale şi de dârzenia cu care lucrează.

Nicio fiinţă umană, nici chiar dintre cei mai mari înţelepţi, nu a ieşit din pântecul mamei sale aureolată de această lumină. Înţeleptul a trebuit să treacă prin mult zbucium, prin multe suferinţe, pentru a-şi găsi calea şi a nu se îndepărta de ea! Şi el a plâns şi s-a rugat vreme îndelungată. Nedreptăţile, insultele, trădările nu îl afectează atât de mult; el plânge şi se roagă numai pentru a primi lumina şi a o păstra. Iar îngerii culeg cu multă grijă aceste lacrimi vărsate pentru lumină.

În faţa anumitor fiinţe, a expresiei chipului, a privirii lor, a tot ce emană din ele, cuvântul lumină apare imediat spiritului. Ca şi cum în inima, în sufletul lor, ele ar fi capabile să distileze o materie imponderabilă, apoi să o proiecteze sub formă de lumină. Sau ca şi cum ar fi captat ceva din lumina difuzată în spaţiu şi ar fi condensat-o în ele. Întregul lor corp pare format dintr-o substanţă translucidă în interiorul căreia arde o flacără. Este fără îndoială senzaţia pe care o simţeai în faţa rabinului Simeon bar Yohai pe care tradiţia ebraică l-a numit „lampa sfântă".

Această lumină rămâne un mare mister pentru mulţi, fiindcă ei nu ştiu că ea este rezultatul unor procese foarte reale ale vieţii interioare, înţeleptul, Iniţiatul, a obţinut-o printr-o lucrare clipă de clipă asupra manifestărilor sale: gând, sentiment, dorinţă, faptă. Din

fiecare gând, din fiecare dorinţă, din fiecare sentiment şi fiecare faptă pe care reuşeşte să le facă mai dezinteresate, mai generoase, mai pure, el extrage o cantitate infinitezimală de lumină.

Noi toţi posedăm această capacitate de a efectua această lucrare, sau cel puţin de a o începe. Lumina este chiar materia creaţiei, şi prin meditaţie, prin concentrare, putem extrage din tot ce există în jurul nostru câţiva atomi de lumină pentru a-i asimila propriei noastre substanţe. Evident, această lumină o găsim înainte de toate în soare, dar şi în aerul pe care îl respirăm, în băuturile şi alimentele ce ne servesc zilnic ca hrană.

De îndată ce posedăm puţin din această lumină, avem toate posibilităţile de a o mări. Cum? Făcând-o să fuzioneze cu lumina divină. Fiindcă la această fuziune ea aspiră cel mai mult. Dar există o condiţie: ca drumul care o duce până la lumina divină să fie curăţat de orice impuritate. Tocmai aceste impurităţi împiedică fuziunea. Pe o suprafaţă perfect curată, dacă punem nişte picături de mercur, acestea se pot uni, dar dacă există puţin praf, fuziunea devine imposibilă. La fel se întâmplă şi cu lumina din noi. Purificându-ne, înlăturăm obstacolele ce o separă de lumina Domnului, până în ziua în care va face împreună cu aceasta o singură lumină. Nimic nu le va mai putea separa.

Această lumină interioară care cere numai să se alăture luminii divine este sufletul nostru. Ea a trebuit să străbată atâtea căi încât acum este acoperită de praful terestru. Dar de îndată ce am curăţat-o de acest praf, ea se va îndrepta repede spre Dumnezeu şi va realiza cu El o uniune veşnică.

Vă puteţi dori orice pentru propria fericire, dar trebuie să aşezaţi pe primul loc lumina.

Pe căile vieţii, oricare v-ar fi compania cât şi scopul de atins. Şi evitaţi tot ce vă poate îndepărta de la acest scop, străduindu-vă să vă dezvoltaţi ochiul interior.

Ochiul plasat în centrul unui triunghi este un simbol foarte răspândit în creştinism şi în anumite mişcări spirituale. El reprezintă ochiul Domnului care vede tot. Aceasta nu înseamnă că, aşa cum unii o cred în mod naiv, Dumnezeu se ocupă să ne observe şi să noteze toate faptele noastre bune sau rele pentru ca apoi să ne pedepsească sau să ne răsplătească. Acest ochi se află deopotrivă în noi. El este cel care ne priveşte, ne supraveghează, iar dacă suntem conştienţi de prezenţa sa, vom avansa pe calea luminii fără a risca să ne rătăcim.

Înţelepţii hinduşi menţionează şi acest ochi pe care îl situează la rădăcina nasului; în sistemul chakrelor el corespunde chakrei Ajna. Yoghinii se concentrează asupra sa pentru a dezvolta clarvederea. Dar în învăţământul nostru, noi nu ne orientăm eforturile în acest sens, deoarece clarvederea este o însuşire psihică ce comportă nişte pericole dacă anumite calităţi morale, precum cinstea, umilinţa, forţa de caracter, nu au fost în prealabil suficient dezvoltate.

Lumina divină pătrunde în noi trecând prin acest ochi spiritual pentru a se răspândi apoi în întregul nostru corp. De aceea Iisus spunea: „*Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău luminat*". Trebuie deci să înţelegem că ceea ce Iisus numeşte ochi este un organ spiritual, diferit de ochii noştri fizici care ne permit să percepem numai realităţile materiale.

„*Când ochiul tău este curat*…". Noi lucrăm la purificarea acestui ochi hrănind nişte gânduri, nişte sentimente, nişte dorinţe generoase, dezinteresate, fiind conştienţi că şi acest ochi ne ocroteşte. Fiindcă el ne supraveghează, şi este de dorit să fim supravegheaţi, el ne împiedică să comitem nişte greşeli. Trebuie să îi cerem chiar să-şi îndrepte mereu privirea asupra noastră, şi să ne bucurăm atunci când riscăm să ne abatem din drum, că simpla senzaţie a acestei priviri ne reţine pe calea cea bună.

Atât timp cât conştiinţa morală a unei fiinţe nu este suficient de dezvoltată, această supraveghere este necesară, salutară. În viaţa curentă, acela a cărui conştiinţă s-a aprofundat, s-a întărit, s-a luminat, nu are nevoie să fie supravegheat, el lucrează chiar mai bine simţindu-se liber. Dacă trebuie să fie mereu controlat, el resimte aceasta ca o lipsă de încredere, suferă şi lucrează mai prost, sau încetează chiar să lucreze, în planul spiritual la care ne referim, fiinţa umană trebuie să atingă un grad foarte înalt de dezvoltare, să conştientizeze pe deplin importanţa operei cosmice la care participă, pentru ca supravegherea ochiului Domnului să nu mai fie necesară. Dar până atunci, această supraveghere este apărarea sa, şi nu numai că trebuie să o accepte, dar să o şi ceară.

Înţeleptul, Iniţiatul lucrează vreme îndelungată să facă din corpul său o locuinţă a luminii. Iar atunci, aşa cum soarele îşi proiectează razele sale în spaţiu, el proiectează lumina în jurul său prin vibraţiile, emanaţiile, privirile, cuvintele, gesturile sale. Fără chiar să o dorească sau să fie conştient, această strălucire naturală, spontană,

care este cea a fiinţei sale profunde, îmbrăţişează toate creaturile, şi acestea primesc cât le stă în putere.

Dar Iniţiatul poate acţiona şi într-o manieră conştientă, autoritară, hotărând să trimită o privire, să proiecteze un mănunchi de energii în anumite locuri, asupra unor anumite fiinţe. Se poate spune că există două feluri de strălucire: una care, prin simplul fapt că există, se propagă în mod spontan în toate direcţiile spaţiului şi formează deci un cerc, o sferă; iar cealaltă, conştientă, benevolă, se proiectează în linie dreaptă într-o direcţie determinată.

Cercul este proiecţia sferei în planul orizontal, şi putem vedea în el o reprezentare a inconştientului. Raza reprezintă conştiinţa activă, centrul cercului conştiinţa repausului. Atunci când omul se decide să acţioneze, se poate spune că-şi întinde un braţ şi trasează raza cercului; apoi cu celălalt braţ, diametrul; face apoi un pas înainte, apoi unul înapoi, şi un al doilea diametru formează împreună cu primul o cruce.

Crucea reprezintă fiinţa care se trezeşte şi începe să acţioneze în cele patru direcţii ale spaţiului. Dar curând, începând cu intersecţia celor două linii orizontală şi verticală, ea poate lansa deopotrivă, în mod conştient, nişte raze spre noi direcţii. Unii pictori l-au reprezentat pe Hristos în tablourile lor înconjurat de nişte raze, ceea ce însemnă că, prin conştiinţa sa, el este prezent şi acţionează în toate regiunile universului. Ca principiu cosmic, Hristos îşi proiectează lumina peste tot şi deplin, nu lasă niciun loc în întuneric, el este cu adevărat Lampa Sfântă. Iar noi, prin lucrarea noastră, ne apropiem de această lampa, pentru a fi într-o bună zi în stare să purtăm deopotrivă lumina în noi şi să o difuzăm.

Articol VI. Cap. 6 – Seriozitatea, lacrimile, râsul, sărbătoarea

Pe parcursul unei zile, aveţi diferite întâlniri, primiţi diferite informaţii, aveţi de rezolvat diferite probleme şi resimţiţi astfel numeroase impresii, plăcute sau neplăcute, ce se reflectă inevitabil asupra bunei voastre dispoziţii. Este deci normal să treceţi de la seriozitate la râs, de la râs la tristeţe sau chiar la nişte lacrimi, şi invers. Fiecare stare are raţiunea sa de a exista, esenţial este să o trăiţi ştiind că veţi găsi în ea mereu ceva de înţeles.

Dar fie că este vorba despre seriozitate, despre râs sau lacrimi, fiecare dintre aceste manifestări poate avea nişte origini şi nişte semnificaţii diferite. Acela care caută să-şi satisfacă interesele sale

egoiste are un aer serios; dar seriozitatea se citeşte şi pe chipul celui care se întreabă cum să îi salveze pe nişte nefericiţi. În cele două cazuri se vorbeşte despre seriozitate, dar ce diferenţă în expresie! Iar râsul… Există râsete prosteşti, vulgare, ipocrite, răutăcioase, dar şi râsete subtile, sincere, pline de iubire, ca un izvor care ţâşneşte. Da, fiindcă izvorul râde revărsându-şi cu generozitate apa vieţii.

Cât despre lacrimi, ele sunt asociate în general cu necazul, dar în realitate orice emoţie poate provoca nişte lacrimi. Şi cum trăim tot felul de emoţii, lacrimile sunt deopotrivă de mai multe categorii. Există lacrimi de tristeţe, de furie, de ciudă, şi există şi lacrimi de bucurie, de încântare. Poezia, pictura, muzica ne pot umple ochii de lacrimi, dar şi anumite comportamente umane atunci când sunt îndeosebi frumoase şi nobile. Iar misticii evocă în povestirile lor lacrimile provocate de extaz.

În măsura în care lacrimile eliberează o anumită tensiune interioară, oricare ar fi originea lor, ele sunt folositoare. Dar evident că lacrimile de bucurie şi de încântare sunt cele mai benefice. Să nu vă ştergeţi lacrimile cu dosul palmei, ele sunt preţioase. Maestrul Peter Deunov ne sfătuia să le culegem într-o batistă curată şi să păstrăm cu grijă această batistă, fiindcă asemenea lacrimi posedă o mare putere. Lacrimile de ciudă, de necaz, de furie, le puteţi lăsa să se usuce, ele nu sunt decât puţină apă sărată, dar păstraţi lacrimile ce au fost smulse din profunzimile sufletului vostru.

Lacrimile de bucurie ne întăresc, ne înfrumuseţează, ne întineresc. Unele persoane cred că, dacă nu plâng niciodată, dau dovadă de forţă de caracter. Nu, tocmai aceasta depinde de ce plângem. Se întâmplă ca nişte flori din grădina noastră interioară să aibă nevoie să fie udate când încep să se ofilească sau să se acopere de praf. Atunci, lacrimile le refac şi le spală cu delicateţe.

Şi la fel cum lacrimile nu marchează o slăbiciune de caracter, râsul nu înseamnă mereu nepăsarea sau lipsa seriozităţii. Văzându-l pe Maestrul Peter Deunov râzând uneori din toată inima, am căzut pe gânduri; eu am înţeles că râsul acţionează în mod benefic asupra mentalului decât această seriozitate, această severitate pe care mulţi le consideră caracteristicile înţeleptului. Fiindcă există în râs nişte energii vii care hrănesc creierul.

Copiii râd sau surâd în mod spontan, înainte chiar de a şti să vorbească, bebeluşul îşi primeşte râzând părinţii şi persoanele

apropiate care se apleacă asupra pătuţului său. Iar dacă râsul copiilor este atât de plăcut, este pentru că el reprezintă expresia vieţii, a iubirii. Aţâţi bunici extrag din râsul bebeluşilor puţin din acea căldură ce este pe cale să îi părăsească! Aceşti copii sunt străbătuţi mereu de nişte curenţi ce contribuie la dezvoltarea lor fizică, afectivă, mentală. Rezervoarele lor se umplu de energii şi râsul lor este o expresie de viaţă.

Râsul constituie un mijloc de a comunica viaţa. Atunci când râdeţi, energiile pe care le-aţi acumulat în voi se revarsă şi simţiţi nevoia de împărţi ceva cu alţii. De fiecare dată când simţiţi că viaţa creşte în voi, doriţi să vă întâlniţi prietenii, să faceţi noi cunoştinţe, fiindcă aveţi ceva de oferit: surplusul de viaţă care se găseşte în voi a fost revărsat undeva, iar râsul între prieteni este adesea manifestarea acestei nevoi de a comunica viaţa. În timp ce, dacă rezervoarele sunt goale, nu aveţi nicio dorinţă de a râde, nu aveţi nimic de dat.

Râzând, dăruiţi viaţa, dar deopotrivă o şi primiţi. Observaţi-vă atunci când râdeţi: simţiţi că viaţa pătrunde în voi prin zona abdomenului. Această legătură între abdomen şi viaţă este interesantă: cuvântul *jivot* care în limba rusă înseamnă „abdomen”, înseamnă în limba bulgară „viaţă”. Viaţa vine din abdomen şi prin râs intensificăm viaţa care se difuzează astfel în întreg organismul: plămânii, inima funcţionează mai bine. Şi chiar creierul: această destindere provocată de râs oferă o suplețe creierului, ea acţionează binefăcător asupra activităţii gândului, chiar şi memoria se ameliorează.

Râsul ne permite să sărim ca o minge. Există nişte evenimente care nu se pretează la început la râs, dar este mult mai uşor să le suportăm dacă ne obişnuim să întrezărim latura comică a anumitor situaţii, în loc să le considerăm în mod exagerat ca serioase. Să nu vă lipsiţi deci niciodată de acest mijloc foarte puternic care este râsul pentru a vă menţine echilibrul interior, făcându-vă existenţa mai uşoară. Nu trebuie să acceptăm să fim trişti. Chiar dacă avem anumite motive să fim supăraţi, trişti, descurajaţi, nu trebuie să acceptăm această stare.

Deseori, şi eu simt povara vieţii şi sunt obligat să mă supraveghez pentru ca balanţa să nu se aplece spre latura negativă, pentru ca viaţa să nu-şi piardă din savoare. Există într-adevăr momente în care nu simt deloc nevoia să râd, şi atunci ce fac? Îmi amintesc de Nastratin Hogea, îmi amintesc de aventurile, de cuvintele

sale, despre care nu ştiu dacă sunt mereu înţelepte sau nechibzuite, şi astfel încerc să îndrept lucrurile (*În 1396, Bulgaria a fost anexată de imperiul otoman şi a rămas sub dominaţia sa până în 1878, cultura sa suferind deopotrivă influenţa Islamului.*

Mulla Nasrudin (Nastratin Hogea pentru bulgari) este eroul, cu multe chipuri, al unui mare număr de anecdote umoristice destinate să ilustreze anumite aspecte ale doctrinei sufite).

Eu nu pot nega că viaţa zilnică ne impune tot felul de tensiuni: ele există în familii, la locul de muncă, în societate, numai nişte obligaţii, nişte griji, nişte tristeţi! Şi de fiecare dată, există atâtea energii pe care fiecare este obligat să şi le asume pentru a rezista! Aceste energii cer timp pentru a fi eliberate. Iniţiaţii au înţeles foarte bine; de aceea, din negura vremii, ei au instituit nişte sărbători populare în anumite perioade ale anului corespunzând anumitor configuraţii astrologice. Cei mai mulţi oameni consideră sărbătorile creştine o supravieţuire, sub o altă formă şi cu o altă semnificaţie, a unor antice sărbători păgâne. La apropierea acestor sărbători există o bucurie colectivă: se fac provizii, se împodobesc locuinţele, se pregătesc veşminte de sărbătoare şi chiar deghizări.

Oare Iniţiaţii au creat aceste sărbători numai ca oamenii să se distreze? Nu, intenţiile lor erau la început să instituie o pauză, să întrerupă ritmul lucrului care, la acea epocă, era continuu, istovitor, deoarece atunci se nesocoteau vacanţele şi concediile. Aceşti Iniţiaţi doreau să elibereze, cel puţin pentru un moment, conştiinţa multor bărbaţi şi femei împovăraţi de nişte sarcini ce le consumau şi distrugeau sănătatea; ei doreau să creeze nişte supape care să le degajeze energiile lor psihice comprimate. Or, sărbătorile, cu cântecele, dansurile, jocurile, râsetele, întâlnirile, permit această eliberare, şi creează de asemenea un climat fratern prin care fiecare se simte sprijinit, susţinut.

Dar Iniţiaţii mai urmăreau un scop prin aceste sărbători: ei doreau să îi orienteze pe oameni să caute în regiunile mai subtile nişte energii pentru regenerarea şi însufleţirea inimii şi spiritului lor. În această atmosferă de schimburi pline de bucurie, binefăcătoare, entităţile luminoase vin să-şi extragă nişte energii de care se folosesc apoi în lucrarea lor în lume. Vreţi să le ajutaţi în această lucrare? Voi înşivă, în mod conştient, încredinţaţi-le bucuria voastră, întreaga bogăţie spirituală declanşată de o sărbătoare, pentru ca şi alţii să

beneficieze de ea. Această bucurie, această bogăţie vă vor reveni amplificate.

Iată cum Iniţiaţii concep, în înţelepciunea lor, sărbătoarea. Fiindcă, dacă este adevărat că înţelepciunea impune seriozitate, tot aşa ea aduce şi veselia. În ziua în care veţi înţelege, veţi simţi că energia ce o extrageţi din starea de veselie alimentează rezervoarele seriozităţii voastre. Vă vor fi oferite atunci nenumărate posibilităţi de a vă bucura de bogăţia şi sensul vieţii!

Articol VII. Cap. 7 – Lampa înţeleptului este plină de veselie

O suferinţă, o situaţie interioară de nedescurcat au adesea la origine un mic detaliu lipsit de importanţă, dar cum nu l-aţi luat în considerare, acest detaliu a blocat totul în voi. Puţină umiditate, un fir de păr, nişte praf, şi iată că un aparat se blochează. Diferitele piese ale acestui aparat există, niciuna nu lipseşte, dar iată că el nu mai funcţionează. Iar voi, aveţi mereu spiritul, sufletul, intelectul vostru, inima voastră, corpul vostru fizic, dar vă simţiţi zdrobiţi, pierduţi, şi totul din cauza unui mic fir de praf! Ce este de făcut? Imediat ce apare un fir de praf, suflaţi asupra lui şi totul va fi în ordine.

Veţi spune: „Să suflăm?… Dar cum să suflăm?” în Fraternitatea noastră din Bulgaria, atunci când persoanele din grup veneau la Maestrul Peter Deunov pentru a-i povesti necazurile lor, el râdea uneori, iar acest râs era atât de comunicativ încât, după câteva clipe, începeau şi ele să râdă. Râsul Maestrului le făcea bine, fiindcă era râsul unui înţelept. Ei da, râsul este o modalitate de a sufla. Dar pe voi nu vă sfătuiesc să aplicaţi atât de mult această metodă atunci când vine cineva să vă povestească despre greutăţile, despre necazurile sale. De ce? Fiindcă râsul vostru nu este poate încă cel al înţeleptului.

Dar ce are atât de deosebit acest râs al înţeleptului? Este râsul libertăţii. Ceea ce înţeleptul a înţeles l-a descotorosit de nişte poveri inutile ale existenţei, el a depăşit în sinea sa aceste regiuni de nori şi praf care reprezintă planul astral şi planul mental inferior, pentru a se înălţa până la regiunile unde străluceşte un soare veşnic.

Înţeleptul nu are altă dorinţă decât să transmită această înţelepciune dobândită cu preţul atâtor strădanii celor care trăiesc în jurul său sau care vin să îl viziteze. Dar cât timp este necesar pentru a comunica fiinţelor ceea ce tu însuţi ai înţeles! Singurul lucru pe care înţeleptul îl poate deci comunica imediat, este veselia ce o extrage din această înţelepciune, această veselie ce îi umple inima, ce se revarsă

din inima sa, iar râsul este o expresie a acestei veselii ce poate fi numită şi iubire. Din cauza acestei veselii, a acestei iubiri ce ajunge până la ei, oamenii sunt obligaţi să judece. Cel puţin, se vor întreba prin ce progres ar putea să atingă şi ei această stare de conştiinţă.

Desigur, ar fi multe de comentat despre râs şi semnificaţia sa. Unii filosofi au studiat acest subiect: de pildă, Aristotel, Descartes, Bergson. Anumite persoane au remarcat că în Evanghelii este menţionat faptul că Iisus a plâns şi nu a râs niciodată. Dar oare ce cunoaştem cu adevărat din viaţa lui Iisus?... Cât despre moralişti, ei au afirmat şi au repetat de veacuri că „înţeleptul râde cu timiditate". De ce? Fiindcă râsul, care este deseori sinonim cu bătaia de joc, cu lipsa de respect, cu dispreţul, poate deveni o armă periculoasă.

Se observă de altfel, din ce în ce mai mult la ora actuală, că unii umorişti îi fac pe oameni să râdă bătându-şi joc de tot şi de întreaga lume, şi în special de oamenii publici, de la cei politici până la preoţi. Şi sub pretextul că preoţii pot fi ridicoli, se profită deopotrivă pentru a ridiculiza religia. Cei care o fac şi cei care îi încurajează aplaudându-i nu îşi dau seama de efectele jalnice ale unei asemenea atitudini. Se şterge astfel tot ce este sacru, tot ce merită să fie stimat şi respectat. Fiecare se gândeşte că are dreptul să ridiculizeze orice şi pe oricine, aceasta conferindu-i un sentiment de superioritate.

Veţi replica: „Dar noi ştim că acesta este un joc". Poate, dar rămâne totuşi ceva care nu este bun pentru nimeni. Nici chiar pentru cei care îşi bat joc, fiindcă ei ridiculizează deseori nişte fiinţe care, chiar imperfecte, le sunt superioare.

Oare ce îşi închipuie ei că pot câştiga astfel?... Cu excepţia banilor, desigur. De ce nu îşi dau seama că sunt pe cale să distrugă ceva în ei înşişi?

Ce să mai spunem despre efectele nocive ale acestei atitudini pentru educaţia copiilor? Copiii trebuie să îi respecte pe adulţi pentru a se dezvolta corect. Iar dacă li se arată în continuu cât de ridicoli şi groteşti sunt părinţii, profesorii şi guvernanţii ţării lor, nu trebuie să ne mai mirăm că ei nu mai respectă nimic. Iar apoi ne plângem: „Câtă obrăznicie, aceşti adolescenţi sunt insuportabili! Priviţi-i cum îşi permit să râdă sub nasul adulţilor!" Dar a cui este greşeala? Cine le-a dat exemplul?

Gesturile, atitudinile, cuvintele constituie tot atâtea ocazii în care fiecare se poate afla într-o situaţie ridicolă. Cineva se bâlbâie,

foloseşte un cuvânt în locul altuia, comite o gafă, se poticneşte, şi toată lumea râde. Ne simţim bine după ce am râs, dar oare cum se simte acela de care am râs? Numai cel care se consideră ridicol are dreptul de a râde de sine; ceilalţi ar trebui să fie ceva mai rezervaţi. Cât despre cei care îşi bat joc de persoanele cu infirmităţi, aceasta este cu adevărat o atitudine criminală, iar Justiţia Divină se arată implacabilă. Nimeni nu se află la adăpost de vreun accident, iar cel care îşi bate astfel joc de alţii se leagă karmic de ei: fără să ştie, el atrage asupra sa nişte curenţi nocivi cărora le va cădea într-o bună zi victimă.

Uneori, nimic nu poate fi mai jignitor decât bătaia de joc. Unele femei nu s-au vindecat niciodată de glumele ale căror obiect au fost în copilăria lor: fiindcă au fost prea slabe, sau îndeosebi prea grase, în familia lor, la şcoală li s-au dat tot felul de porecle. Multe mi-au făcut chiar nişte mărturisiri. Multe persoane ar fi preferat să primească nişte pumni decât nişte glume proaste la adresa lor! Numai că loviturile sunt pedepsite de lege, în timp ce primul neavenit poate ridiculiza public pe bărbaţii şi femeile cele mai respectate fără nicio grijă. Din ce în ce mai mult, pentru a face rău oamenilor, ne batem deci joc de ei. În acest domeniu totul este permis, îi putem răni mortal prin nişte răutăţi, niciun tribunal nu va pronunţa vreo condamnare. Şi în plus, mulţimea râde şi aplaudă. Iată de ce se spune că înţeleptul râde cu timiditate.

Şi totuşi, adevărata înţelepciune nu este nici tristă, nici morocănoasă, aşa cum mulţi şi-o închipuie, deoarece în adevărata înţelepciune există deopotrivă şi iubire: inima şi intelectul lucrează împreună. Lampa înţeleptului nu proiectează numai lumina rece a intelectului care judecă, care arată şi subliniază cele mai mici imperfecţiuni; ea străluceşte, dar răspândeşte în acelaşi timp căldura, iubirea, şi de aceea ea este veselă. Da, lampa înţeleptului este plină de veselie. Asemenea soarelui. Din punct de vedere obiectiv, soarele ce străluceşte pe cer are aparenţa numai a unei mingi de foc, dar oare de ce copiii îl desenează atât de surâzător? în mod instinctiv, copiii au înţeles ceva foarte important: ei simt că în lumina soarelui există veselie. Aşa cum există veselie şi în flacăra săltăreaţă a unei lămpi.

Dar prin câte suferinţe şi necazuri trebuie să treacă o fiinţă umană, câte lupte interioare trebuie să ducă pentru a gusta această bucurie a luminii, acest sentiment pe care îl trăieşte când toate conflictele ce o macină au fost reglate în armonie! Iar atunci râsul ei este cel al biruinţei: ea a reuşit să se înalţe deasupra elementelor

dezlănţuite şi să le calmeze. Iată ce înseamnă râsul înţeleptului, şi de aceea prin râsul său el poate alina suferinţele fiinţelor. Îmi reamintesc râsul Maestrului Peter Deunov: el râdea ca un copil, şi uneori chiar nişte lacrimi i se scurgeau din ochi. Îl simţeam atât de apropiat, de prietenos, de fratern, atunci când râdea astfel!

Râsul înţeleptului este manifestarea unei fiinţe care s-a eliberat. De ce continuă oamenii să-şi fabrice nişte limitări şi nişte poveri inutile? Fiindcă se cufundă în materie şi îşi pierd veselia.

Toate poverile adunate le apasă inima. Să se descotorosească de ele şi veselia va reveni.

Mulţi călători care vizitează nişte ţări foarte sărace sunt deseori uimiţi să descopere o populaţie surâzătoare, în timp ce în ţările prospere oamenii au nişte chipuri triste. Ei bine, da, contrar celor ce ne imaginăm, bunăstarea materială nu îi face mai veseli pe oameni. Ei au devenit acum prizonierii acestei lumi artificiale pe care şi-au fabricat-o. Lucrurile au mers atât de departe, economia, finanţele, afacerile ocupă un asemenea loc încât nu mai şti cum să scapi din acest angrenaj, iar în timp ce afacerile aparent prosperă, oamenii decad.

Evident, atunci când trebuie să apară în public, tot felul de oameni importanţi se străduiesc să aibă o înfăţişare deschisă şi chiar surâzătoare. Ei ştiu că trebuie să dea impresia că totul merge bine: viaţa este frumoasă! Dar adesea există în această atitudine ceva artificial ce nu îi convinge pe oamenii destul de ageri; dimpotrivă, ei se simt minţiţi, au impresia că cineva îşi bate joc de ei. Prin expresia chipului său, prin privirea sa, prin surâsul său, fiecare dintre noi transmite viaţa. Dar această viaţă trebuie să fie autentică, să vină din interior, nu ne putem preface. Nimic nu poate înlocui lucrarea spirituală, lucrarea asupra ta însuţi, pentru a crea această viaţă care dă încredere, uşurează, încurajează fiinţele. La înţelept totul se face în mod natural. Cum să nu-şi găsească lumina interioară cea mai bună modalitate de a se exprima?

Cum trebuie să procedaţi dacă cineva vă vorbeşte despre decepţiile, despre necazurile sale? Până când veţi fi în stare, asemenea înţeleptului, să râdeţi pentru a le uşura, să ştiţi cel puţin un lucru: adesea, persoana care vă încredinţează suferinţa sa o face mai puţin pentru a găsi o soluţie, cât mai mult pentru a-i împărtăşi starea sa. Şi atunci? Dacă vă lăsaţi copleşiţi de indispoziţiile ei, nu o ajutaţi, fiindcă sunteţi paralizaţi şi riscaţi să vă cufundaţi împreună cu ea. Dacă doriţi

să ajutaţi pe cineva, să nu permiteţi ca necazurile sale să pătrundă în voi. Rămâneţi lucizi, calmi, puternici, este singura modalitate de a o salva din acea stare. Veţi replica că nu este prea frumos să nu îi împărtăşiţi necazurile. Este posibil, dar aceasta nu trebuie să vă neliniştească.

Fiţi conştienţi de faptul că, însoţindu-i pe oameni în stările lor negative, le satisfaceţi numai natura lor inferioară. Iar satisfacţia naturii inferioare nu este de durată, deoarece este nesăţioasă: o adevărată vâltoare. Prin simpatia, compasiune voastră, vă închipuiţi că puteţi uşura starea persoanei respective, dar după puţin timp indispoziţiile plângerile reîncep, şi pot continua aşa întreaga viaţă. Acea persoană va fi mulţumită că veţi fi mereu gata să îi împărtăşiţi suferinţa, dar ea nu se va simţi mai bine. Iar voi în ce stare vă veţi găsi?

Un copil cade şi se răneşte. Dacă îi spuneţi: „Dragul meu, ţi-ai făcut rău…". Şi veţi avea o figură consternată, aceasta nu va face decât să îi crească ţipetele. Dar dacă îi spuneţi: „Ridică-te, nu-i nimic, întoarce-te la joacă", el se linişteşte foarte repede. Oamenii sunt precum copiii, nu trebuie încurajaţi în slăbiciunile şi stările lor negative.

Dacă un prieten apropiat are un dinte stricat, nu îi veţi ţine isonul, plângându-i prosteşte durerea: îl veţi sfătui să se ducă la dentist, altminteri el riscă să-şi piardă toţi dinţii. Ei bine, din punct de vedere psihic, există deopotrivă câţiva dinţi de îngrijit sau de scos! Este ceea ce sesizează adevărata iubire. Această iubire este necunoscută de majoritatea oamenilor: tradiţia constă în a-l compătimi pe cel suferind şi a-i plânge pe umăr. Ei nu, trebuie să îl ajutaţi să îndrepte situaţia, opunându-vă descurajării sale. Iar dacă el se simte jignit, nu-i nimic, rămâneţi fermi exprimând puterea luminii. Este singura modalitate de a face ceva pentru el.

Veţi spune: „Da, dar dacă în ciuda acestei atitudini, eu nu reuşesc să îl ajut?" Ei bine, înseamnă că nu puteţi face nimic pentru el. Se poate întâmpla. Există fiinţe pe care nu le putem ajuta, fiindcă întreţin în ele însele o stare ce împiedică un ajutor. Dar să ştiţi că, orice s-ar întâmpla, nu v-aţi ostenit degeaba. Mai întâi, în loc să vă lăsaţi înghiţiţi, v-aţi întărit, iar această forţă ce aţi dobândit-o, o veţi putea folosi pentru a ajuta alte persoane. Nu vă îngrijoraţi, veţi întâlni mereu pe cineva care să fie în stare să primească şi să aprecieze ce aţi făcut pentru el.

Adevărul este că, îi veţi ajuta pe alţii în greutăţile şi necazurile lor numai dacă aţi înţeles voi înşivă cum să le depăşiţi pe ale voastre. Mulţi oameni le vorbesc altora despre răbdare, despre curaj, iar ei se plâng continuu şi se vaită de toate şi pentru un fleac! Chiar dacă aveţi nişte motive serioase să fiţi îngrijoraţi, tulburaţi, străduiţi-vă mai întâi să redeveniţi stăpâni pe voi înşivă. Fiindcă deseori unele griji, unele dezamăgiri iau nişte proporţii enorme pur şi simplu pentru că nu aţi ştiut să consideraţi imediat anumite evenimente drept ceea ce sunt: nişte incidente lipsite de o mare gravitate.

Povestindu-le imediat altora de ce sunteţi nefericiţi, iritaţi, îi împovăraţi fără să reuşiţi să vă rezolvaţi problemele. Dimpotrivă, dacă vă spuneţi: „Voi face câţiva paşi ca să-mi schimb ideile, sau voi asculta muzică, voi medita, mă voi ruga", o întreagă lucrare interioară se porneşte şi va avea drept consecinţă să vă elibereze de griji. Gândindu-vă să îi ocrotiţi pe alţii, vă ocrotiţi deopotrivă pe voi înşivă. Şi nu credeţi că a venit momentul să învăţaţi să râdeţi puţin de micile voastre necazuri? Până când vă veţi ajuta prietenii cu râsul vostru, vedeţi dacă el nu poate fi câteodată o soluţie la problemele voastre.

A te plimba cu propriile griji, necazuri, întipărite pe chip reprezintă o lipsă de iubire, este o povară pusă pe umerii altora. Nu credeţi că lumea este îndeajuns de tristă? De ce îi mai adăugaţi şi tristeţea voastră? Cereţi ajutorul numai dacă, după ce aţi depus într-adevăr toate eforturile posibile, nu aţi reuşit să vă înlăturaţi necazurile, înainte de a-i otrăvi pe alţii la telefon povestindu-vă necazurile, începeţi prin a lupta voi înşivă folosindu-vă de toate mijloacele oferite de un învăţământ spiritual.

Zi de zi, existenţa ne aduce desigur nişte subiecte de tristeţe şi supărare şi ne este imposibil să nu le sesizăm, dar de ce să le afişăm? Veţi spune: „Dar cum să nu arătăm ceea ce simţim?" Atunci când întâlniţi pe cineva, nu vă puteţi strădui să găsiţi un subiect de conversaţie sau chiar o anecdotă amuzantă care să îi facă bine? Râdeţi împreună! Făcându-i lui bine, vă faceţi şi vouă, fiindcă ceea ce el va simţi va reveni la voi. Da, şi în acest caz acţionează legea ecoului ale cărei corespondenţe în viaţa spirituală vi le-am explicat deseori.

Articol VIII. Cap. 8 – Limbaj ruginit şi limbaj de aur

Atunci când se întâlnesc, mulţi oameni nu au ceva deosebit să-şi spună, dar este de ajuns ca numele unei anumite persoane să fie rostit pentru ca acesta să devină imediat un subiect al unor nesfârşite

comentarii, iar acestea sunt rareori inspirate de indulgenţă sau înţelegere. La un moment ei se despart, dar reîncep mai departe". N-aţi observat ce a făcut acel om?" Şi iată aceeaşi poveste însoţită de câteva detalii suplimentare, fiindcă oamenii au o tendinţă nativă de a accentua lucrurile, iar lumea este astfel umplută de nişte amplificatori, mai ales când este cazul de a spune nişte poveşti deşănţate. Ei adaptează aceste poveşti adăugându-le un sos special ce face mâncarea din ce în ce mai indigestă. Dar cu cât această mâncare devine mai indigestă, cu atât mai mulţi amatori apar care se desfată din ea. Şi iată cum atmosfera devine otrăvitoare.

Ar fi multe de spus despre efectele cuvântului: cum el creează nişte forme, cum acţionează asupra organelor psihice şi fizice, nu numai asupra celor pe care îi menţionează, ci şi asupra celor care îl rostesc şi a celor care îl ascultă. A şti să fii corect, echilibrat, concret prin exprimarea propriilor cuvinte este una dintre cele mai mari calităţi care există.

Aşa cum scriem cu o peniţă, tot aşa scriem cu limba. Fiecare cuvânt constituie deja o scrisoare adresată nu numai fiinţelor umane, ci şi tuturor entităţilor care populează natura. Oricare ar fi creaturile, trebuie să ne străduim să le vorbim folosind un limbaj de aur. Da, fiindcă limbajul oamenilor poate fi din diferite materii: plumb, cupru, fier, cositor, argint, aur, lemn… Aţi auzit vorbindu-se despre sfântul Ioan numit „Crisostom", ceea ce înseamnă „Gură de Aur" (în limba bulgară este denumit „Ivan Zlatust"). De ce? Fiindcă din gura sa ieşeau nişte cuvinte ce luminau şi linişteau sufletele.

Cuvântul, alegerea cuvintelor, modalitatea de a le pune într-o frază constituie o adevărată artă. Îmi amintesc despre felul în care vorbea Maestrul Peter Deunov. Adesea, atunci când i se punea o întrebare, el aştepta o clipă, făcea un gest simplu ce arăta că a înţeles, murmură câteva cuvinte imperceptibile ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi, apoi răspundea. Atunci îmi spuneam: „Dacă el care ştie să ne răspundă chiar înainte de a-i pune întrebarea, aşteaptă astfel câteva secunde pentru a-şi alege argumentele şi a-şi cântări cuvintele, cât de prudenţi trebuie să fim noi!"

Dacă cineva vă deranjează, vă displace sau ar trebui criticat, aveţi oare dreptul să îl tăiaţi în bucăţi? V-aţi gândit oare că el poate fi pe placul Creatorului şi deopotrivă al îngerilor care îl însoţesc şi îl ocrotesc? Le-aţi cerut şi lor părerea?… Desigur, oamenii sunt

imperfecţi, această imperfecţiune face parte din natura lor. Trebuie să ştiţi că, asemenea vouă, ei se află pe calea evoluţiei, şi chiar dacă nu întrezăriţi încă ce vor deveni în viitor, nu este un motiv de a le sublinia neîncetat lipsurile, slăbiciunile, observându-le numai pe acestea.

Îi auzim pe oameni dând verdicte despre tot şi despre toată lumea. Ei au un raţionament greşit, nişte gusturi pervertite, dar ce contează? Nimic nu îi opreşte. Ar trebui să se examineze şi să vadă dacă nu pot avea totuşi nişte puncte de vedere mai obiective, mai corecte. Ei vor continua să critice, dacă doresc atât de mult, dar cel puţin vor fi cuprinşi din când în când de o îndoială benefică şi îşi vor spune: „Eu aşa văd fiinţele şi lucrurile, dar poate că există o modalitate mai bună de a le vedea".

Atunci când să vă pronunţaţi asupra cuiva, trebuie să o faceţi cu o delicateţe maximă pentru a nu-i face rău sau a-i distruge sufletul. Iar dacă din neatenţie îl răniţi, străduiţi-vă să îndreptaţi acest rău, altminteri acesta va rămâne ca o datorie ce o aveţi de plătit faţă de el. Totul se ia în consideraţie în lumea subtilă. Trebuie să fim extrem de prudenţi atunci când ne pronunţăm despre un suflet omenesc sau ne adresăm lui! Un suflet este o entitate bogată şi profundă pe care Dumnezeu a creat-o cu o înţelepciune imensă, iar dacă o tratăm cu lipsă de respect, Cerul ne va considera ca nişte răufăcători. Această delicateţe necesară la apropierea de suflete am observat-o la Maestrul Peter Deunov. Atunci, cu ce drept le zdruncinaţi cu brutalitate?

Dar dacă cerem oamenilor să dea dovadă de delicateţe în faţa altora, ei sunt convinşi că îi împiedicăm să se afirme, fiindcă pentru ei a te afirma, a avea caracter, constă nu numai a arăta cu degetul slăbiciunile altora, dar a le şi împărtăşi întregii lumi. Acţionând astfel, ei nu fac decât să-şi arate mizeria interioară. Cum de nu-şi dau seama de efectele negative ale acestei atitudini asupra întregului lor comportament, până la înţelegerea existenţei? Ei se rup de curenţii armonioşi ai vieţii şi natura se închide încet-încet în faţa lor. Ei nu mai ştiu nici cum să atingă şi să privească o floare. Da, aceasta am observat-o şi eu: maniera în care atingem o floare ne arată gradul de evoluţie interioară.

Pe cât este de util să observăm limpede fiinţele, tot aşa de inutil şi chiar dăunător este să ne oprim asupra defectelor lor. De îndată ce am văzut, am înţeles, nu trebuie să rămânem pe loc, ci să trecem repede la ceva constructiv. Înţeleptul nu-şi pierde timpul şi energiile

căutând prin gunoi… Eu nu mă opun complet criticii, nu. Numai că, pentru a putea critica, trebuie să cunoşti anumite reguli şi să le aplici.

În conformitate cu legile moralei cosmice, avem dreptul să criticăm la alţii numai slăbiciunile pe care am reuşit să le depăşim. De aceea, în timp ce oamenii apreciază luciditatea, perspicacitatea unora, Justiţia Divină le condamnă. Legile moralei cosmice sunt foarte severe în această privinţă. De fiecare dată când criticaţi pe cineva, sunteţi voi înşivă judecaţi. De cine? De conştiinţa voastră, tribunalul vostru interior. Toţi cei care îşi închipuie Justiţia Divină ca o instanţă exterioară lor – Dumnezeu sau îngerii care îi vor recompensa sau pedepsi – se înşală. Adevăratul tribunal se află în noi şi funcţionează zi şi noapte. La fiecare greşeală, noi pierdem ceva preţios, iar fiecare faptă bună şi dreaptă ne aduce liniştea, lumina, bucuria.

În momentul în care subliniaţi un defect la alţii, o voce se trezeşte în voi pentru a vă cere: „Tu, care te pronunţi astfel, eşti sigur că într-un fel sau altul nu ai şi tu acest defect?… Acestei slăbiciuni de care eşti şi tu vinovat, îi mai adaugi lipsa de indulgenţă, lipsa de iubire. În inima ta, în sufletul tău, eşti pe cale să pierzi ceva”. Ştiţi care este judecata, pedeapsa aplicată celui care îi judecă pe alţii când nu are acest drept? Nişte lumini îl părăsesc. Unii vor spune: „Dar nu am auzit niciodată această voce!” Evident, fiindcă au făcut totul ca să rămână surzi. Cunoaşteţi proverbul care spune că cel mai surd este cel care nu vrea să audă. Cel care refuză din toate puterile să-şi asculte vocea interioară, surzeşte cu adevărat.

Acela care se lasă influenţat de critică se trezeşte după câţiva ani gârbovit, sărăcit, lipsit de putere. El pierde şi încrederea ce i-a fost acordată, şi chiar dacă este ascultat, persoanele în faţa cărora îşi expune criticile îşi spun: „Dacă vorbeşte aşa despre unii şi despre alţii, înseamnă că este capabil să mă defăimeze şi să mă trădeze şi pe mine”. Bârfa modifică privirea, expresia, vocea, culoarea pielii: chiar şi indivizii cei mai înapoiaţi, observă ceva neplăcut şi se îndepărtează. Cel care începe să iubească critica distilează o otravă ce pătrunde încet în ceilalţi, iar aceştia fac tot posibilul să scape. Îşi pierde deci prietenii şi nimic nu este mai rău decât să pierzi încrederea, prietenia şi iubirea. Analizaţi-vă: la ce aspiraţi mai profund, oare nu este iubirea?

Deocamdată, nu agreaţi o anumită persoană, dar dacă veţi şti mai bine cum să o priviţi, poate că ceva în ea va ajunge să vă placă. Existenţa este atât de plină de ocazii noi! în anumite circumstanţe, cei

care vă displac vă pot deveni prieteni. Nu risipiţi deci aceste posibilităţi.

De ce au oamenii această tendinţă generală de a sublinia lacunele, greşelile? Ele există, este adevărat, nu putem să nu le vedem. Dar avem mai multe şanse de a ameliora o situaţie dacă ne concentrăm mai bine asupra binelui decât asupra răului. În loc să criticaţi ce este greşit la fiinţe, opriţi-vă asupra lucrurilor bune pentru a vedea cum se pot ameliora ele şi mai mult. Şi chiar dacă nu au decât o singură calitate, agăţaţi-vă de ea. Lăsaţi de o parte defectele pe care le au, şi ajutăţile să îşi dezvolte calităţile.

Învăţaţi să priviţi tot ce este în jur cu simpatie şi recunoştinţă, chiar şi obiectele. Da, chiar şi obiectele, deoarece ele vă fac atâtea servicii! Pentru că sunt materiale, le consideraţi insensibile, atunci le loviţi, le trântiţi, şi astfel deveniţi neglijenţi, grosolani… acţionând apoi în acelaşi fel şi asupra fiinţelor". Ei da, respectul, consideraţia încep prin atenţia acordată tuturor lucrurilor mici.

Trebuie să ne oprim întotdeauna asupra laturii bune a unei fiinţe şi să spunem: „Dumnezeu locuieşte în sufletul ei, eu nu mă voi ocupa de animalele care se învârt în jurul ei". Cine nu are nişte animale sălbatice în el? La unii, acestea sunt într-o cuşcă sau adormite, dar ele există. Dacă nu auzim atâtea răgete, înseamnă că ele sunt puse la dietă sau slăbite; dar dacă le hrănim puţin, vom vedea toate pagubele ce sunt în stare să le producă.

De ce să ne înverşunăm în faţa unor bărbaţi şi femei care se zbat în mijlocul atâtor greutăţi? Cel mai extraordinar lucru este că, criticându-i, ne închipuim că dăm dovadă de înţelepciune, dar şi de iubire: dorim, chipurile, să îi ajutăm să se corecteze! Dar nu aceasta este înţelepciunea, nici iubirea. A iubi fiinţele înseamnă a le înţelege greutăţile şi a acţiona cu gingăşie pentru a le uşura suferinţele. Dimpotrivă, critica înţeapă, zgârie, rănește: ea nu constituie un limbaj de aur, ci unul ruginit.

Să nu afirmaţi deci că, fiindcă iubiţi o anumită persoană, o distrugeţi. Nu, aceasta nu înseamnă iubire, ci un măcel. Iubirea nu se pătează cu sânge, ea este mare şi luminoasă. Prin intermediul ei vă legaţi de Dumnezeu, iar Dumnezeu vă inspiră nişte fapte frumoase şi folositoare.

Ce este un critic bun? Un grădinar bun care ştie să taie copacii, să îi îndrepte, să îi cureţe de viermi şi insecte dăunătoare. El păstrează

ce este bun, şi iată că în curând apar nişte flori şi fructe minunate. Ei da, a critica este o artă ce constă în a retrage, a tăia cu bună ştiinţă; altfel nu mai rămâne nimic, şi atunci unde este înţelepciunea?

Răul este instalat în fiecare fiinţă umană sub numeroase forme, şi înainte de a căuta să îl eliminaţi la alţii, începeţi prin a vedea cum îl veţi putea neutraliza în voi, fiindcă aveţi totuşi mai multe mijloace de a acţiona asupra voastră înşivă decât asupra altora. Iar dacă nu reuşiţi să închideţi ochii asupra lor, întoarceţi-vă cel puţin privirea de la defectele lor, căutaţi să le discerneţi calităţile şi să le imitaţi.

Să nu îmi spuneţi că la toate persoanele despre care faceţi nişte observaţii nu aţi notat cel puţin o calitate: o înzestrare artistică, gustul pentru ordine şi curăţenie, seriozitatea profesională, fidelitatea etc. Oamenilor nu le lipsesc domeniile în care se pot manifesta în mod folositor şi agreabil. Ei bine, concentraţi-vă cel puţin asupra unei calităţi a fiecăruia, şi căutaţi chiar cum să îl ajutaţi să şi-o dezvolte. Va fi mult mai profitabil pentru el şi pentru voi. Altminteri, veţi agrava situaţia sa şi a voastră.

Evoluţia fiecărei fiinţe contribuie la evoluţia tuturor. Cu cât veţi avansa, cu atât mai mult îi veţi antrena şi pe alţii. Comportamentul fiecăruia acţionează asupra întregii lumi. Ştiinţa a descoperit circulaţia undelor în spaţiu; ei bine, gândurile, sentimentele şi faptele produc de asemenea nişte unde care se propagă. Iar dacă defectele anumitor persoane vă deranjează într-atât, iată un motiv în plus pentru a vă ameliora şi a le trimite nişte gânduri bune.

Există o legătură magnetică între defecte ca şi între calităţi, astfel că, atunci când vă încăpăţânaţi să vă gândiţi la defectele altora, vorbind despre ele, începeţi să le semănaţi. Atunci când vezi numai latura negativă a fiinţelor, nu numai că o atragi, dar o amplifici în tine însuţi. Deci, dacă nu doriţi să vedeţi apărându-vă o anumită trăsătură de caracter, un anumit comportament ce vă displace la alţii, nu zăboviţi asupra lor; altminteri va veni ziua în care veţi face ca ei, şi chiar mai rău.

A critica este pentru mine o povară. Mie nu îmi place să mă încarc. De aceea nu îmi doresc să mă amestec în treburile voastre personale. Îmi place să vă vorbesc despre toate lucrurile bune şi frumoase ce vă aşteaptă dacă mergeţi pe calea luminii. Aceasta mă obligă să cântăresc de câte ori părăsiţi această cale pentru a urma alte poteci aparent mai plăcute, dar pe care vă veţi rătăci. Iar dacă sunt

obligat, îmi iau nişte măsuri de prevedere. Aţi remarcat maniera în care acţionez atunci când sunt obligat să spun un lucru negativ? închei mereu vorbind despre latura pozitivă pentru a o neutraliza pe cea negativă. Acţionaţi şi voi la fel: trebuie să încheiaţi mereu subliniind binele, fiindcă binele va birui într-un final.

M-am preocupat mult să descopăr latura pozitivă a fiinţelor şi am constatat mereu la ele nişte virtuţi pe care nimeni nu le-a remarcat. Şi eu sunt cel care câştigă! Iar când descopăr un defect la ele, eu acţionez ca un pictor: consider că acel defect este ca o pată pe pânza unui tablou. Iau atunci o pensulă şi transform acea pată, fac din ea un element ce intră în compoziţia tabloului. Cei care o văd exclamă: „Doamne, ce original este! De ce se găseşte astfel plasat acel detaliu?" Aşa este, totul a fost calculat.

Cum să folosim anumite ciudăţenii omeneşti?... Este o întreagă artă să neutralizăm defectele fiinţelor, făcându-le să intre într-o schemă mai generală. Ei bine, tocmai în această artă ne exersăm noi în şcoala Fraternităţii Albe Universale. Toate imperfecţiunile unora şi altora trebuie adaptate, fiindcă tocmai această adaptare a atâtor elemente disparate contribuie la crearea noii vieţi.

Hotărâţi-vă deci de astăzi să vă aşezaţi pe băncile acestei şcoli. Scoateţi-vă caietele şi începeţi să învăţaţi. Veţi replica: „Dar ceilalţi!" Da, ceilalţi sunt şi ei acolo, ei există, îi vedeţi, îi ascultaţi, dar uitaţi-i puţin. Fiecare va trece nişte examene, iar atunci se va vedea ce aţi învăţat, reţinut şi mai ales aplicat. Nu eu voi fi cel care vă va ajuta să treceţi aceste examene, ci viaţa. Iar viaţa este implacabilă, nu o veţi putea amăgi povestindu-i nişte istorioare despre cineva care v-a deranjat sau v-a împiedicat să vă realizaţi toate proiectele voastre bune.

Înţeleptul nu se plânge de defectele şi slăbiciunile observate la alţii. El nu le critică, nu le combate; el se străduieşte, suportându-le, să transforme aceste defecte în el însuşi, deoarece această transformare produce o energie pe care o poate retrimite apoi sub formă de lumină. El lucrează astfel pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu.

Articol IX. Cap. 9 – Biruinţa asupra suferinţei: surâsul domnului

Surâsul este o manifestare mai greu de definit decât râsul, deoarece el este mult mai discret. Râsul este sonor, şi uneori chiar zgomotos, gura se deschide, ochii fac cute sau se închid. În timp ce surâsul este silenţios: o mişcare imperceptibilă a buzelor cu o uşoară

încreţire a ochilor.

Surâsul este unul dintre primele limbaje ale copilului, pe care părinţii şi anturajul său îl privesc cu iubire. Acest surâs al copilului este plin de inocenţă şi puritate. La adult, acesta poate deveni ironic, batjocoritor, chiar ipocrit. Câte surâsuri nu folosesc să mascheze furia, nemulţumirea, ranchiuna sau dorinţa de răzbunare! Astfel sunt distribuite zi de zi la stânga şi la dreapta atâtea surâsuri artificiale. Ele nu sunt decât nişte paravane şi le simţim ca atare.

Fiecare sentiment se poate exprima printr-un surâs. Descurajarea, renunţarea sau, dimpotrivă, speranţa şi hotărârea de a relua munca, abnegaţia sau dorinţa de a lua o revanşă sunt însoţite uneori de nişte surâsuri. Dar observaţi cât de diferit este fiecare! Surâsul batjocoritor are ceva muşcător. Surâsul înţelepciunii este foarte subtil, abia perceptibil, dar plin de sens. Şi nu am să vă menţionez nimic despre surâsul prostiei.

Creaturile perverse pot fi recunoscute şi după surâsul lor. Chiar dacă au un aspect plăcut, o frunte frumoasă, nişte trăsături fine şi regulate, surâsul lor – o grimasă ce apare în colţul buzelor – le trădează decăderea. Mi s-a întâmplat să întâlnesc uneori asemenea fiinţe, iar surâsul lor mi-a revelat adevărata lor natură. De aceea eu ştiu că îmi pot face o idee exactă despre cineva numai dacă i-am observat surâsul.

Există nişte surâsuri de care sunt captivat. Ca acela al mamei aplecată asupra copilului său atunci când îl leagănă sau îl hrăneşte: este surâsul iubirii total dezinteresată; întregul ei suflet se revarsă în acest surâs, ce constituie deopotrivă şi o hrană pentru copil. De atâtea ori m-a uimit surâsul ce poate transforma chipul ingrat sau chiar urât al anumitor fiinţe! Fiindcă un surâs curat este însoţit de o privire plăcută, iar acea privire plină de iubire, de bunătate, răspândeşte asupra chipului lor o asemenea lumină încât trăsăturile lor fizice par că se topesc: nu se mai observă decât acea lumină.

Ce bucurie, ce încurajare ne poate aduce surâsul anumitor fiinţe! Este ca un cadou la care nu ne aşteptam. Iar surâsul soarelui care ţâşneşte din nori pentru a ne învălui cu lumina sa!… Dar cel mai frumos, cel mai dorit, acela la care întreg sufletul nostru aspiră, este surâsul pe care Domnul ni-l acordă după nişte suferinţe pe care am crezut că nu le vom putea suporta. De îndată ce acest surâs apare, întunericul, neliniştea, frica, imaginile ameninţătoare se şterg, totul se

luminează şi se armonizează. Acest surâs valorează mai mult decât toate bogăţiile şi toate celelalte bucurii de pe pământ. Nicio violenţă nu îl poate cuceri, ci numai iubirea, speranţa şi credinţa. Adesea trebuie să aşteptăm foarte multă vreme pentru a merita un asemenea surâs, şi aceasta este cea mai mare recompensă.

Putem accepta o încercare, o putem înţelege, dar simţim în acelaşi timp amărăciune, tristeţe, regret: ar fi fost mult mai bine să nu o fi trăit! în acest sens putem spune că ea nu s-a încheiat încă. Dar când se va încheia? Atunci când vom fi în stare să ne bucurăm de ea. Este posibil ca în aparenţă o încercare să nu ne aducă nimic, dar să ne facă să pierdem multe lucruri, şi chiar nişte fiinţe dragi. Şi totuşi, simţim că lumina, iubirea, forţa noastră au crescut, iar pacea, bucuria ne-a copleşit. Tocmai această senzaţie ne spune că surâsul Domnului s-a îndreptat în sfârşit asupra noastră.

Dorinţa unui Maestru Spiritual este ca discipolii săi să primească surâsul Domnului. Iar atunci când el însuşi le surâde, caută să le aducă ceva din acest surâs divin. Acum înţeleg surâsul pe care Maestrul Peter Deunov îl avea în unele momente. Cum să vă descriu acel surâs ce nu era niciodată dispreţuitor? El exprima o foarte mare indulgenţă însoţită de o nuanţă de umor ce părea că spune: „Sărmanii mei prieteni, cum aţi putut să ajungeţi la această strâmtoare? Fiţi însă tari, nimic nu este pierdut, veţi reuşi să o depăşiţi”. Şi avea în acel surâs atâta iubire şi încurajare!

Surâsul constituie deja un salut, un semn de recunoştinţă pe care îl adresăm persoanelor întâlnite înainte chiar să o facem prin intermediul cuvântului, de aceea trebuie să fim atenţi la ce exprimăm prin surâsul nostru. Desigur, nu este vorba să ne confecţionăm un surâs artificial studiindu-ne într-o oglindă. Trebuie ca acest surâs care exprimă bunătatea, blândeţea, înţelegerea, să vină în mod natural din inima noastră, din sufletul nostru.

Trebuie să coborâm deci în profunzimile fiinţei noastre pentru a căuta acolo liniştea, lumina, şi atunci sculptorii care se află în noi vor şti ce nervi, ce muşchi să încordeze sau să destindă. Putem avea încredere în ei, ei vor şti să lucreze asupra buzelor, ochilor, frunţii, şi încet-încet formele, expresiile chipului nostru vor deveni mai armonioase. Dacă doriţi să vă modificaţi voi înşivă surâsul, riscaţi să vă deformaţi mai mult decât orice altceva. Lucraţi cu iubire, speranţă şi credinţă, şi lăsaţi-vă în voia inspiraţiei sculptorilor voştri interiori”.

Articol X. Cap. 10 – Fiecare sacrificiu imprimă în noi semnul soarelui

Pentru a fi vesel trebuie să fii liber, iar pentru a fi liber trebuie să nu mai aduni nişte poveri pe umeri. Veseliei i se asociază ideea de uşurinţă. Dar ce ne face uşori? Iubirea. Iubirea ne încălzeşte şi dilată inima şi atunci, asemenea unui balon care se înalţă în atmosferă, devenim uşori, adică veseli.

Veselia este una dintre expresiile cele mai poetice ale iubirii. Atunci când iubiţi pe cineva, este de ajuns să îi auziţi numele pronunţându-se sau să îl vedeţi de departe pentru a deveni veseli, iar sufletul vostru începe să cânte. Veţi spune că, din nefericire, nu este mereu aşa, iar dacă această persoană pe care o iubiţi nu vă iubeşte deloc, vederea ei sau pronunţarea numelui său vă face numai să suferiţi. Este adevărat, dar iubirea ce o simţiţi pentru ea nu este încă adevărata iubire. Adevărata iubire nu are nevoie de ajutor, ea nu aşteaptă nimic, şi fiindcă nu aşteaptă nimic, primeşte tot.

A iubi fără a aştepta să fie iubit, dar şi a lucra fără a aştepta să fie recunoscut şi recompensat, iată ce înţeleptul a ajuns să realizeze, şi de aceea el se simte liber şi uşor. El a înţeles că nu există piedică mai mare decât această aşteptare de a fi iubit sau apreciat pentru munca ta. Aşteptăm, aşteptăm… iar această aşteptare este paralizantă, ne pierdem elanul. Or, fiinţa umană nu se poate împlini decât în activitate, cea a corpului ei fizic, dar mai ales cea a inimii sale, a intelectului său, a sufletului şi a spiritului său.

Cum a putut omenirea să supravieţuiască şi să trăiască pe pământ? Datorită agriculturii. În ce constă agricultura? A îngropa în pământ nişte seminţe sau nişte plante. Cu trecerea timpului, o sămânţă va produce sute de alte seminţe şi o plantă va deveni un pom plin de fructe. Pentru a trăi în belşug, trebuie cel puţin să începeţi prin a semăna un grăunte, prin a planta un arbore.

În lumea vizibilă cât şi în cea invizibilă, dacă doriţi să primiţi iubirea, lumina, bucuria, toate binecuvântările Cerului, nu trebuie să rămâneţi inactivi, ci deopotrivă să semănaţi, să plantaţi. Iar în acest caz, seminţele şi plantele sunt de o altă natură: sunt gândurile, sentimentele, faptele, cuvintele, privirile, surâsurile, inspirate de tot ce aveţi mai bun în inima şi sufletul vostru. Veţi primi în schimb o mulţime de flori şi fructe. Să nu vă mulţumiţi să consideraţi această imagine ca pe ceva drăguţ, poetic, faceţi din ea baza existenţei voastre.

Înţelegeţi că pentru a obţine ceea ce vă doriţi, trebuie mai întâi să aveţi voi înşivă ceva de dat. Este o lege. În acest caz, putem compara lumea spirituală cu un mare magazin unde primiţi ceea ce cereţi cu condiţia să posedaţi o anumită monedă de schimb. Iar cea mai sigură monedă ce o puteţi prezenta în faţa spiritelor celeste este lucrarea impersonală, sacrificiul. Sacrificiul este ca aurul care îşi păstrează mereu valoarea, fiindcă soarele îl ocroteşte, exact cum o bancă naţională protejează moneda unei ţări.

Fiecare sacrificiu pentru apărarea şi exprimarea a tot ce este bun şi frumos vă umple inima şi sufletul cu acest aur ce are valoare în marile magazine cosmice, astfel ca toate fiinţele de pe pământ să poată beneficia de el. Este ca şi cum soarele v-ar marca cu pecetea sa. Iar din ziua în care purtaţi amprenta acestei peceţi, sunteţi recunoscuţi de nişte entităţi luminoase; ele spun: „Această fiinţă este de-a noastră, poartă semnul soarelui, este fratele nostru".

Mulţi vor protesta spunând că fac destule sacrificii. Dar ce numesc ei sacrificii? Făcând câteva gesturi de ajutorare a altora, ei se străduiesc să-şi menajeze interesele cele mai egoiste. De aceea ajutorul lor rămâne mereu insuficient sau inadaptabil. Nu poţi reuşi dorindu-ţi un lucru şi contrariul său. Există mereu o alegere de făcut între generozitate şi egoism, aspiraţiile înalte şi instinctele primare. Analizaţi-vă gesturile, aparent chiar cele mai generoase: poate veţi descoperi că de la naştere nu aţi făcut decât două sau trei cu adevărat dezinteresate.

Sufletul Universal întreţine viaţa tuturor creaturilor, ea le hrăneşte, le potoleşte setea, ele primesc fără încetare ceva din acest belşug. De ce să nu ne inspirăm şi noi din această generozitate străduindu-ne să împărţim cu alţii tot ce posedăm? îi sus spunea: „*În dar aţi luat, în dar să daţi*". Da, fie că este vorba despre frumuseţe, inteligenţă, bogăţie, o înzestrare artistică, cunoaştere, trebuie să facem astfel ca să le împărţim cu ceilalţi. Trebuie să luăm din fiecare lucru numai o parte: o pătrime; da, acea pătrime ce revine pământului, aşa cum v-am explicat într-o zi. De rest trebuie să îi facem să beneficieze pe ceilalţi. Orice altă conduită este contrară legii divine şi face imposibile schimburile dintre pământ şi Cer.

Necunoaşterea acestei legi este originea necazurilor pentru mulţi oameni. Da, aceasta vă uimeşte? Fiindcă ei nu ştiu să folosească ceea ce posedă, aţâţi oameni bogaţi şi ghiftuiţi se plictisesc! în ciuda

caselor, parcurilor, călătoriilor, recepţiilor, ospeţelor lor, ei se plictisesc. Iar plictiseala este uneori primul pas pe calea ce duce la crimă.

Nu ne putem încrede nici într-o persoană inteligentă şi simpatică, dacă ea îşi pune interesul personal pe primul plan. La un moment dat, se produce neapărat un eveniment ce nu intră în calculele sale, şi atunci ea se comportă într-o manieră ce nu este deloc inteligentă, nici simpatică. Mai mult, o fiinţă incapabilă să consimtă la unele renunţări nu este niciodată cu adevărat satisfăcută: desigur, ea este mulţumită într-un fel în clipa în care obţine succesul, distracţiile sau confortul dorit; dar atunci când se loveşte de greutăţi, cum este lipsită de nişte posibilităţi interioare să le depăşească, ea devine insuportabilă.

Trebuie să păstraţi în gândul vostru mereu un loc pentru ceilalţi, ştiind că, de fiecare dată când nu vă străduiţi să acţionaţi cât puteţi de bine, există undeva în lume ceva ce se înnegurează, compromis de greşeala voastră. Iar „a acţiona bine" nu presupune neapărat să aduceţi un ajutor material, nu, ci a vă gândi la consecinţele pe care gândurile, sentimentele, faptele, intenţiile voastre le pot avea asupra fiinţelor. La ce foloseşte să oferiţi o sumă de bani cuiva, dacă prin sugestiile voastre, prin comportamentul vostru îl determinaţi să îi cheltuiască într-o manieră ce nu îi va fi de folos? Există atâtea soluţii pentru a-i ajuta pe oameni! Aceste soluţii trebuie să le găsiţi, ştiind că nimic din ceea ce faceţi bun nu se pierde, l-ai de îndată ce l-aţi făcut, nu vă mai gândiţi la el, şi mai ales nu aşteptaţi nimic în schimb. Fiţi asemenea soarelui care luminează, încălzeşte şi însufleţeşte toate creaturile: el nu se întreabă dacă acestea îi sunt recunoscătoare. Cele mai multe nu sunt nici conştiente de ceea ce au primit.

Veţi spune: „Dar atunci când am lucrat, când am ajutat într-un fel sau altul pe cineva, a primi ceva în schimb nu constituie nicio nedreptate!" Da, este drept, dar iubirea, iubirea ce vă îndeamnă să daţi fără să aşteptaţi nimic se află deasupra justiţiei. Justiţia locuieşte deja în om, iubirea încă nu. Chiar răufăcătorii pot avea, într-o anumită manieră, sensul dreptăţii, chiar şi animalele. Şi câte crime s-au comis pentru a restabili o aşa-zisă dreptate!

Aţi ajutat pe cineva şi, în numele dreptăţii, vă gândiţi că într-o manieră sau alta el vă datorează ceva. Iar dacă vă încăpăţânaţi să aşteptaţi ceva ce poate nu va veni, deveniţi nemulţumiţi, nervoşi, vreţi

chiar să vă răzbunaţi. Din ce cauză mestecaţi acum aceste sentimente ostile? Din cauza binelui pe care l-aţi făcut! Este oare inteligent? De ce nu căutaţi să păstraţi bucuria trăită făcând binele? Aşteptând o recunoştinţă sub orice formă ar fi, vă limitaţi, vă înneguraţi. Acţionaţi numai când simţiţi că ceva este folositor şi bun. Nu aşteptaţi nimic în schimb şi veţi trăi în libertate, în lumină, deoarece soarele vă va marca cu semnul său.

Iubirea este acea capacitate de a smulge din noi înşine ceea ce ne este mai scump şi a-l oferi. Dar această calitate se exprimă foarte rar. Observăm mai degrabă nişte fiinţe preocupate să se războiască pentru a păstra ce posedă şi a acapara, dacă pot, ce aparţine altora. Este oare înţelept să pierdem atât timp şi energie când vom fi obligaţi în curând să lăsăm totul? Ei da, într-o bună zi apare moartea, şi fie că omul vrea sau nu, ea îl deposedează dintr-odată de tot. De ce nu a învăţat el să dea înainte de clipa sfârşitului? în acel moment, el părăseşte totul, de voie, de nevoie. îi rămân numai lumina şi bucuria dobândite ştiind să ofere.

Adevărata viaţă se găseşte în lucrarea dezinteresată, această viaţă intensă ce vă menţine legaţi de Cer chiar în mijlocul zarvei terestre. Când sunteţi convinşi că lucraţi pentru o cauză dreaptă şi nobilă, nimic nu trebuie să vă tulbure, nici batjocura, nici critica care, fără îndoială, nu vor lipsi. Dacă veţi aştepta părerea altora pentru a, acţiona, dacă le veţi aştepta aprobarea, nu veţi reuşi mare lucru. Iar ei sunt atât de schimbători! Într-o bună zi vă aprobă, iar după o vreme, nu se ştie de ce, ei vă critică şi se îndepărtează de voi.

Există în viaţă unele perioade de succes în care eşti recunoscut, apreciat de alţii, şi alte perioade când eşti dat la o parte. Dacă nu eşti obişnuit cu ideea iubirii, a unei lucrări dezinteresate, rişti să te cufunzi în descurajare şi amărăciune. Dar dacă cunoşti legea, îţi spui: „Eu am efectuat o lucrare în trecut şi, îndeplinind-o, am dobândit câteva calităţi. Acum mă confrunt cu nişte condiţii noi şi trebuie să îndeplinesc cu siguranţă o altă lucrare pentru a dezvolta alte calităţi”. Numai astfel stăpâneşti situaţia.

În fiecare împrejurare, această lumină vă permite să învingeţi greutăţile, fiindcă ştiţi să vă păstraţi voinţa şi decizia intacte, adică esenţialul. Nu trebuie să rataţi ocazia de a face bine nici în cele mai potrivnice condiţii; datorită acestor strădanii, o cale se va deschide în inima şi sufletul vostru. Să nu vă mulţumiţi prea repede cu ce aţi

realizat: trebuie să treacă multă vreme pentru a transforma dorinţele inimii arzându-le la focul sacrificiului, aşa cum cărbunele ars se transformă în flacără.

Dumnezeu ne judecă după inima noastră. Acolo unde lumea pământeană nu este capabilă să ne recompenseze, Dumnezeu o va face. Fiindcă binele nu rămâne niciodată fără recompensă. Să nu vă aşteptaţi însă ca el să vă revină neapărat sub forma pe care aţi făcut-o. El poate reveni sub nişte forme complet diferite pe care nu le puteţi cunoaşte dinainte. Aţi dat o sumă de bani şi aşteptaţi să primiţi tot nişte bani? Poate că primiţi sănătatea, prietenia, speranţa, inspiraţia… sau senzaţia de a fi un adevărat fiu al Domnului, fiindcă 1 asemenea Tatălui vostru Celest daţi fără să aşteptaţi nimic în schimb. Legea justiţiei este o lege cosmică pe care nimic şi nimeni nu o poate nesocoti. O înţelegere greşită a acestei legi a justiţiei îi descurajează pe oameni să facă bine. Le este frică să nu se profite de ei. Nu, nu trebuie să le fie frică.

Cerul nu rezistă în faţa celui care a înţeles valoarea iubirii dezinteresate. Zi şi noapte el îţi recompensează. Şi chiar atunci când este jignit, el face ca să simtă această jignire ca o recompensă.

Sunteţi surprinşi, nu puteţi admite aşa ceva? Pentru că nu aţi trăit încă această experienţă. Ceea ce vreau să vă fac să înţelegeţi este că Dumnezeu a f construit universul astfel încât, dacă suntem lipsiţi de ceva într-un anumit plan, ne este dat în altul, uneori de o mie de ori mai mult dacă ştim să fim atenţi. Acela care cunoaşte secretul iubirii şi al sacrificiului dă tot şi primeşte tot.

Veţi spune că există cazuri în care unele persoane care doreau să ajute în mod sincer pe altele au fost atât de mult înşelate, exploatate, încât au pierdut totul. Evident, dar atunci când vă vorbesc despre iubirea dezinteresată pentru alţii, eu nu vă sfătuiesc să vă lăsaţi pradă porcilor. Ca acea ghindă din fabulă care a căzut pe marginea drumului: animată de sentimente altruiste, ea dorea să plece să ajute lumea. Tatăl ei, stejarul i-a spus: „Eşti mică şi vulnerabilă. Fii prudentă, începe prin a te ascunde în pământ, rădăcinile vor creşte, şi atunci când vei deveni mare, vei fi folositoare”. Ghinda răspunse: „Tu eşti o fiinţă fără inimă, eu sunt plină de iubire pentru creaturi, doresc să le ajut”. Dar iată că un porc care trecea pe acolo a văzut-o şi a înghiţit-o.

Înainte de a dori să ajutaţi întreaga lume, trebuie să vă înfigeţi profund rădăcinile în sol, să deveniţi un arbore care va da flori, fructe,

umbra sa şi într-o bună zi chiar lemnul său. Există nişte sacrificii inutile şi lipsite de sens. A da, a ajuta se învaţă, nu este de ajuns să ai o inimă darnică. Aşa cum, pentru a deveni un adevărat înţelept, trebuie să dezvolţi nişte calităţi ale inimii, tot aşa, acela care doreşte să-şi exprime iubirea trebuie să aibă şi nişte calităţi mentale, precum discernământul.

Dar cum să dobândim acest discernământ? Fiind dezinteresaţi, deoarece dezinteresul oferă omului capacitatea de a vedea limpede; în timp ce egoismul, lăcomia îi pun un văl pe ochi. Atunci când suntem obsedaţi de interesul nostru egoist, vedem ce se întâmplă în jurul nostru ca prin nişte geamuri ce deformează. Şi cum nu vedem realitatea aşa cum este, ceea ce credem că facem în interesul nostru, îl facem în detrimentul nostru. Ei da, fiind egoişti nu ne punem neapărat la punct afacerile.

Eu nu vă voi sfătui niciodată să vă dedicaţi altora fără discernământ. Nu vreau să vă văd nişte victime, vreau să vă văd în linişte, în lumină şi bucurie, iar această linişte, această lumină, această bucurie, ştiu că le veţi găsi oferind. Fiindcă fiecare sacrificiu imprimă în noi semnul soarelui. Să nu uitaţi niciodată că există o legătură între lumea de jos şi cea din înalt: atunci când înfăptuiţi ceva aici, jos, pe pământ, provocaţi ceva identic în înalt, în Cer. Ceea ce daţi vi se va înapoia într-o bună zi, în timp ce tot ce păstraţi pentru voi se va pierde.

Cât timp puteţi păstra o stare de bucurie?… A doua zi, sau chiar după câteva ore deveniţi trişti. Gândiţi-vă deci să oferiţi şi bucuriile voastre. Adresaţi-vă Domnului, Mamei Divine, tuturor entităţilor celeste care vor şti cum să le păstreze, să le ocrotească, şi spuneţi: „Oh Doamne, oh Mamă Divină şi voi entităţi celeste, simt o mare bucurie! Dar nu ştiu ce să fac cu ea şi mi-e frică să o pierd. Atunci, eu v-o ofer, folosiţi-o pentru binele altor creaturi”. Astfel ea va fi păstrată. Iar dacă doriţi să vă ocrotiţi iubirea, încredinţaţi-o deopotrivă acestor entităţi celeste.

Articol XI. Cap. 11 – „Şi care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru”.

În relaţiile lor cu ceilalţi, în mod conştient şi mai ales inconştient, oamenii caută să fie serviţi în toate modalităţile. Ei au tendinţa să considere că ceilalţi se află acolo numai pentru a răspunde nevoilor lor, a-i ajuta, a-i înţelege, a le împărtăşi părerile, gusturile… sau scârba. Iar mulţi caută să facă din părinţii, prietenii, colaboratorii

lor, nişte instrumente ale reuşitei personale! Cocoţaţi pe piedestalul lor, ei se impun ca nişte stăpâni în faţa servitorilor lor, şi păzea celui care nu se supune şi încearcă să dea dovadă de independenţă!

Oare aceste persoane care au atâta nevoie să se impună au reflectat bine la puterea exemplului? Vă întrebaţi ce rol are exemplul în acest caz… Ei bine, este foarte simplu. Acela care încearcă să îi domine pe ceilalţi îşi face mulţi discipoli. Toate persoanele din anturajul său cărora el pretinde că le comandă, îl observă, iau notă şi reţin lecţia pe care este pe cale să le-o dea prin comportamentul său. Da, în mod inconştient, el este profesorul lor şi nicio lecţie nu se pierde.

Încet-încet, bine instruiţi, aceşti „discipoli" încep să acţioneze ca maestrul lor, mai întâi în raport cu alte persoane, şi apoi în aceeaşi măsură faţă de el. Atunci situaţia se complică: maestrul învaţă că aceia pe care îi credea devotaţi intereselor sale sunt pe cale de a complota contra lui. El îşi imaginează că i-a supus şi iată că revolta mocneşte. Oare înţelege el că acesta este rezultatul lecţiilor pe care le-a dat? Adesea nu, din contră, el se încăpăţânează să dorească să îi supună, provocând din ce în ce mai mult dezordine şi consternaţie în jurul său; până în ziua în care, estimând că a mers prea departe, ceilalţi îl izgonesc. Iar atunci se observă numai un biet nefericit care se plânge că a fost trădat şi care se gândeşte la sinucidere.

Necazul oamenilor este că nu-şi dau seama că ideea ce şi-o facdespre ceea ce trebuie să îi satisfacă, şi maniera în care procedează pentru a o obţine, îi va duce la sărăcie şi chiar la autodistrugere. Şi astfel ei se încăpăţânează… până la distrugerea finală. Poate nu totdeauna degradarea materială, ci ruinarea spirituală, pentru ei şi uneori şi pentru anturajul lor influenţat de exemplul lor.

Fiecare constituie un model pentru ceilalţi. Adoptând atitudinea unui servitor sau cea a unui dictator, nu se obţin desigur aceleaşi rezultate. Dacă vă puneţi în slujba altora cu înţelepciune şi generozitate, unii se vor inspira din lecţiile voastre, şi atunci când vor dori să le aplice, voi veţi fi primi beneficiari. Este normal să apreciaţi simpatia, iubirea şi chiar ajutorul celorlalţi, dar le veţi obţine numai dacă începeţi prin a da voi înşivă exemplul. Pentru ce este bun cât şi pentru ce este rău, veţi culege într-o bună zi roadele a ce aţi semănat.

Morala este bazată pe un principiu foarte simplu fiindcă el stă chiar la baza agriculturii: recoltăm ceea ce semănăm. De la părinţi

până la şeful statului, de la educatori la tot felul de responsabili, fiecare trebuie să mediteze la această lege şi să înţeleagă cât de avantajos este să devii un servitor în loc să joci rolul unui stăpân… sau al unei stăpâne.

Viaţa cuplurilor este deseori o serie de confruntări: cine dintre cei doi se va impune? Ei bine, şi în acest caz soţul trebuie să-şi servească soţia fiindcă ea îi este discipol şi îl va imita; iar soţia trebuie să-şi slujească soţul, fiindcă acesta îi este deopotrivă discipol şi va lua exemplu de la ea. Dacă cei doi rivalizează în dorinţa de a domina, ei se pregătesc pentru nişte lupte interminabile; în timp ce, dacă ei rivalizează în dorinţa de a se ajuta, va fi împărăţia lui Dumnezeu. În împărăţia lui Dumnezeu există numai servitori: îngerii, arhanghelii şi toate ierarhiile spiritelor luminoase… Dumnezeu este singurul Maestru. Numai pe pământ se întâlnesc nişte creaturi care au neapărat nevoie de servitori, şi uneori chiar de sclavi, şi cele care nu reuşesc prin propriul merit, caută să se impună prin violenţă sau prin viclenie.

Dar de câte ori cel care aşteaptă să fie servit riscă să fie dezamăgit! Fiindcă este foarte rar să primim de la oameni exact ce ne-am dorit. Ascultaţi-i pe cei care au servitori acasă sau care aşteaptă mereu ceva de la anturajul lor. În loc să fie satisfăcuţi, ei se plâng: lucrarea nu s-a făcut cum trebuie, obiectele nu au fost puse la locul lor, nu li s-a adus exact ce au cerut, când trebuia sau în felul în care o doreau. Motivele de a se plânge există din plin.

Dacă aveţi cu adevărat de cerut ceva altora, încercaţi cel puţin să nu fiţi prea exigenţi. Dar mai ales, înţelegeţi o dată pentru totdeauna că pentru a fi fericiţi, voi trebuie să vă puneţi în slujba altora, deoarece atunci faceţi să ţâşnească în voi un izvor de energii încă necunoscute, iar aceste energii sunt inepuizabile.

Se poate întâmpla ca unele persoane să vă propună serviciile lor, de ce nu? Dar dacă acceptaţi, să ştiţi că aceasta nu se va petrece neapărat aşa cum vă închipuiţi. Şi în orice caz, vă veţi simţi mai fericiţi căutând să le fiţi voi utili. Desigur, în funcţie de posibilităţile voastre, fiindcă trebuie să începeţi prin a fi conştienţi de ceea ce sunteţi capabili. Dar de îndată ce aţi lămurit acest aspect, în tot ce faceţi, gândiţi-vă cum puteţi să îi ajutaţi pe ceilalţi. Ce mai contează apoi dacă ei nu sunt recunoscători, dacă nu realizează ce aţi făcut pentru ei? Voi sunteţi fericiţi fiindcă ştiţi. Restul nu este important, poate că ceilalţi vor înţelege într-o bună zi.

Oare copilul ştie ce face mama sa pentru el? Ea se află în întregime în slujba acestei mici fiinţe care cere întreaga sa atenţie, care strigă, plânge, o trezeşte noaptea. Cu răbdare, cu iubire, ea îl ia în braţele sale pentru a-l hrăni, a-l legăna, a-l adormi. Ea nu aşteaptă ca el să îi mulţumească, fiindcă ea este fericită consacrându-se copilului ei. Dar mult mai târziu, într-o bună zi, când acest copil a crescut şi îşi dă seama de toate aceste sacrificii ale mamei sale, el o copleşeşte cu atenţia sa şi o poartă în inimă ca o divinitate.

De la bun început, este adevărat că ideea de a-i servi pe ceilalţi nu este foarte atrăgătoare, este chiar umilitoare. Fiindcă se nesocoteşte ce înseamnă adevăratul serviciu. Nu ştim ce să servim la oameni: eul lor inferior (gustul lor pentru bani, putere, plăceri) sau Eul lor Superior (aspiraţiile lor către lumină). S-au văzut în istorie bărbaţi şi femei care s-au pus în slujba unor oameni pe care îi urau, pentru a-i atrage pe aceştia pe nişte căi ale pierzaniei, devenind astfel instrumentele prăbuşirii lor. Ei au servit astfel eul lor inferior. În timp ce serviciul despre care vă vorbesc aici este cel al Eului Superior.

Trebuie să serviţi Eul Superior, divinitatea fiinţelor. De ce a spus Iisus în Evanghelii: „Şi care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru?" Fiindcă pentru a fi capabil să serveşti divinitatea la creaturi, trebuie să fii tu însuţi foarte mare. Acela care este mare nu se simte niciodată minimalizat, umilit, să se pună astfel în slujba celorlalţi, deoarece grandoarea sa este cea a spiritului.

Spiritul nu se simte niciodată umilit atunci când se infiltrează în materie pentru a o lumina, a o însufleţi. Deci, nici voi nu trebuie să vă simţiţi minimalizaţi când vă puneţi în slujba celorlalţi pentru a-i ajuta să vadă mai limpede, să găsească cele mai bune soluţii la problemele lor, chiar atunci când aceste probleme vi se par nesemnificative. Dacă sunteţi conştienţi de puterea spiritului vostru, nu vă veţi teme niciodată să vă coborâţi la nivelul celor mici, slabi şi neştiutori, veţi şti că nimic nu vă va face să vă pierdeţi nobleţea, adevărata voastră măreţie.

Iisus a fost mare fiindcă a ştiut să fie foarte mic. El nu a cerut niciodată să se plece cineva în faţa sa şi să-l servească; el a devenit umilul servitor al tuturor. Şi asemenea lui Iisus, cel care a reuşit să atingă un grad de evoluţie excepţional nu trebuie să găsească în măreţia sa un pretext de a se impune altora. Cu cât devii mai puternic, cu atât mai mult trebuie să se comporţi cu umilinţă. Aceasta înseamnă

să fii mare.

Trebuie să recunoaştem că a găsi lumina este deja mult, dar nu suficient. Apoi, este problema de atitudine, de comportament. Nicio cunoaştere, nicio putere spirituală nu trebuie folosită pentru a-i domina pe alţii. Fiecare să se înalţe cât de sus este capabil, dar numai în interior; în exterior nu trebuie să te cocoţi pe un piedestal. Ce sens are să te înalţi, dacă apoi doreşti să-ţi zdrobeşti semenii? Numeroşi profeţi, convinşi că deţineau adevărul, au tăiat nişte capete. Deţinerea adevărului nu a conferit nimănui niciodată acest drept.

Ce să mai spunem despre Biserica care a trimis la rug atâtea fiinţe minunate şi a incendiat oraşe întregi, în loc să se arate umilă şi înţelegătoare? Ea voia, chipurile, să salveze sufletele, dar adesea acesta constituia un pretext pentru a le supune puterii sale. Trebuia ca întreaga lume să o privească ca reprezentanta lui Hristos pe pământ. Ei bine, ea a comis astfel cea mai mare greşeală. Ce a câştigat cu o asemenea atitudine? în Bulgaria, noi spunem: „Chiar dacă hogea s-a urcat în vârful minaretului, el cântă mereu aceeaşi melodie".

Adevărul este încărcat de o energie incomensurabilă, dar trebuie acoperit cu grijă pentru ca alţii să îl poată primi şi digera fără ca să producă daune. Înţeleptul manifestă puterea pe care i-o dă adevărul prin iubire, bunătate, blândeţe.

Dacă doriţi atât de mult să deveniţi un maestru, începeţi prin a vă impune acestor servitori care sunt celulele voastre. Deţineţi milioane de mici servitori care sunt în acelaşi timp discipolii voştri. Da, fiindcă celulele voastre vă observă deopotrivă şi apoi vă urmează exemplul. Exersaţi-vă asupra acestor discipoli. Asupra lor autoritatea voastră poate fi totală. Comandaţi, ordonaţi atât cât doriţi pentru ca ele să contribuie la sănătatea voastră fizică şi spirituală. Dar, pe de altă parte, deveniţi pretutindeni nişte servitori.

Articol XII. Cap. 12 – Recunoştinţa, sursă de lumină şi bucurie

Mergeţi pe stradă şi, fără un motiv anume, vă simţiţi dintr-odată cuprinşi de un fel de dilatare care vă face pasul mult mai uşor. Atunci, nu numai că veţi avea un interes, o încântare faţă de tot ce nu aţi remarcat până atunci, dar trecătorii vă vor părea atât de simpatici încât vă vine să le zâmbiţi pentru a împărtăşi cu ei această bucurie, această veselie subită ce v-a copleşit. Nu căutaţi motivul, pentru că bucuria fără motiv este adevărata bucurie, la fel cum tristeţea fără cauză este adevărata tristeţe.

Eu nu spun că nu avem motive obiective pentru a fi veseli sau motive obiective pentru a fi trişti. Adevărata veselie este chiar o dispoziţie a sufletului care, dincolo de greutăţi, de obstacole şi supărări, simte viaţa ca un dar al Domnului şi este plină de recunoştinţă. În timp ce adevărata tristeţe este o dispoziţie psihică care orbeşte fiinţa în faţa tuturor lucrurilor frumoase şi bune, astfel încât ea vede peste tot numai nişte motive de chin.

Dacă doriţi să primiţi deseori această vizită a bucuriei, cultivaţi recunoştinţa, recunoştinţa faţă de Creator, faţă de natură şi faţă de oameni. Şi chiar dacă nu aveţi niciun motiv de a vă bucura, bucuria vă va lua prin surprindere, ca atunci când prietenii vă fac o surpriză printr-o vizită neaşteptată.

Veţi spune că, pentru a simţi nevoia de a mulţumi, trebuie să aveţi un motiv. Nu, mulţumiţi, atâta tot, fără să vă puneţi întrebări despre motivul pentru care trebuie să mulţumiţi. Dacă doriţi să simţiţi această bucurie fără motiv care dă existenţei voastre o savoare, o culoare, o lumină, învăţaţi să mulţumiţi şi fără vreun motiv. Bineînţeles, motivele pentru a mulţumi nu lipsesc; puteţi să îi mulţumiţi lui Dumnezeu pentru viaţa pe care aţi primit-o, această viaţă ce vă permite să descoperiţi atâtea bogăţii; puteţi mulţumi pentru bucuria de a fi sănătoşi, de a avea o familie, copii… Şi gândiţi-vă la toate întâlnirile neplăcute, la toate accidentele ce s-ar fi putut întâmpla într-o zi şi de care aţi scăpat. De exemplu, atunci când reveniţi sănătoşi şi teferi dintr-o călătorie cu maşina, vă gândiţi să mulţumiţi? Atâtea accidente se pot întâmpla pe un drum, şi uneori dintr-o nimica toată!

Pronunţarea cuvântului „mulţumesc” este ca o sursă de lumină, de pace şi bucurie pe care o faceţi să ţâşnească în suflet. Iar această sursă vă inundă toate celulele. Încet-încet, veţi simţi cum ceva în voi se însufleţeşte, se întăreşte, se luminează. Şi dacă într-o zi aveţi de înfruntat mari încercări, nu numai că nu vă veţi scufunda, dar veţi fi capabili să continuaţi să mulţumiţi; această capacitate de a mulţumi în clipa încercărilor vă va ajuta să le depăşiţi.

Câte lucruri bune ne vin dintr-un sentiment de recunoştinţă, şi câte rele decurg din nerecunoştinţă! Fiindcă aceasta merge mult mai departe de acel sentiment pe care îl trăiţi la un moment dat. De îndată ce introduceţi în voi un sentiment de recunoştinţă şi îl întreţineţi pentru a-l face să crească, el nu se limitează la o existenţă pasivă. Datorită legii afinităţii, el atrage prin vibraţiile sale nişte impresii, nişte

senzaţii care îi seamănă. Toate binecuvântările vă vin deci din acest mărunt lucru: o mişcare de recunoştinţă.

În tot ce vi se întâmplă, supărările ca şi bucuria, există ceva de descoperit pentru împlinirea voastră, pentru înţelegerea vieţii. Iar această recunoştinţă este cheia ce deschide porţile adevăratei cunoaşteri. De aceea dimineaţa, la trezire, înainte de a vă gândi la ceva, spuneţi: „Doamne, mulţumesc că mi-ai dăruit şi astăzi o zi de viaţă pentru a Te putea servi şi a-ţi îndeplini voinţa, pentru slava ta şi venirea împărăţiei tale pe pământ". Prin aceste câteva cuvinte, vă puneţi sub protecţia Cerului, veţi da o bună orientare tuturor acţiunilor voastre în acea zi şi veţi găsi cea mai adecvată atitudine în faţa tuturor evenimentelor ce pot surveni. Fiindcă nu este de ajuns să spuneţi „Mulţumesc Doamne" în momentul în care aflaţi o veste bună sau primiţi ceva ce vă face bine. Peste tot şi mereu trebuie să învăţaţi să mulţumiţi.

Adevărul este că, în momentul în care evenimentele se produc, nu putem şti dacă în timp ele ne vor fi favorabile sau ostile. Câte circumstanţe pe care oamenii le considerau fericite au constituit în final cauza scufundării lor, în timp ce nişte încercări s-au dovedit extrem de binefăcătoare pe o perioadă mai lungă! Nu putem judeca pe moment fericirea sau nefericirea; pentru a ne pronunţa, trebuie să aşteptăm consecinţele îndepărtate ale fiecărui eveniment.

Înţelepciunea constă în a considera deci greutăţile şi încercările ca pe nişte urmăritori pe care Dumnezeu ni i-a pus pe urme pentru a ne obliga să mergem pe căi pe care vom face mari descoperiri. Fără aceşti urmăritori, noi nu ne-am mişca şi am rămâne neştiutori şi slabi. Câte comori ne aşteaptă astfel! Acela care începe să se plângă sau să se revolte în faţa fiecărei neplăceri, va trece pe lângă aceste comori fără să le observe.

Această filosofie trebuie să devină pentru voi o a doua natură. În faţa fiecărei situaţii neplăcute sau dureroase, obişnuiţi-vă să vă spuneţi că, poate la capătul drumului, vă aşteaptă ceva fericit. Deoarece pentru moment nu ştiţi care va fi urmarea, nu vă pierdeţi vremea în plângeri sau revolte, mulţumiţi mai degrabă Cerului. Spunând „mulţumesc", eliberaţi în voi nişte energii care vă ajută să rezistaţi. Iată puterea cuvintelor de mulţumire: ea se înhamă deja de obstacolul ce este pe cale să apară şi neutralizează otrăvurile pe care tristeţea, furia, descurajarea voastră încep să le fabrice.

Nimic nu este mai greu decât să te pronunţi asupra naturii evenimentelor ce se produc. Este adevărat pentru ce ni se întâmplă nouă şi altora, fiindcă nu cunoaştem nici trecutul, nici viitorul. De exemplu, vă aflaţi în faţa cuiva care a căzut pradă unui viciu ce îl distruge: poate fi alcoolul, drogul, excesele, jocul de cărţi etc. Vă spuneţi că trebuie să îl ajutaţi să scape. Este desigur un sentiment curat şi vă străduiţi să îl scoateţi din acea stare. Nu reuşiţi şi sunteţi dezamăgiţi. Spuneţi-vă atunci că acest viciu, căruia i-a căzut pradă, îl împiedică poate să comită alte fapte mai grave.

Da, există fiinţe locuite de geniul răului: ele au comis într-o existenţă anterioară nişte fapte criminale; în această existenţă, legile kharmei le-au condamnat să rămână sclavele unei pasiuni, iar această pasiune le îndepărtează de la nişte activităţi în care ele puteau deveni mai periculoase. Cuprinse în întregime de aceste pasiuni, ele nu mai pot face atât de mult rău, sunt ca şi anesteziate. Da, este foarte greu să interpretăm situaţiile şi evenimentele prezente, fiindcă nu cunoaştem nici trecutul, nici viitorul. O idee asemănătoare a dezvoltat-o şi Voltaire într-o povestire filosofică: „*Zadig sau destinul*

Să ne întoarcem însă la voi şi la cea mai bună metodă de a înfrunta dificultăţile. Deoarece nu cunoaşteţi motivaţia celor întâmplate, obişnuiţi-vă să mulţumiţi Cerului. Chiar dacă nu aveţi niciun motiv obiectiv de a mulţumi, spuneţi: „Mulţumesc Doamne… Mulţumesc Dumnezeul meu”. Aceasta trebuie să apară într-un mod normal, fără să vă folosiţi voinţa, exact ca şi cum aţi respira.

Cu mult timp în urmă, în Bulgaria, călătoream împreună cu un prieten. Era seară, şi am ajuns într-o gară fără a avea posibilitatea de a ne continua călătoria. Un acar care lucra acolo ne-a propus să ne găzduiască în gară. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, l-am văzut cum muncea. Se observa că era beat, dar se achita în mod foarte conştiincios de sarcinile sale, şi îi saluta prietenos pe şefii de tren care treceau. Am vorbit puţin cu el, l-am descusut, şi mi-a explicat că era atât de obişnuit cu această muncă încă din tinereţe încât o putea îndeplini cu exactitate, chiar dacă băuse. Era un bărbat foarte curajos şi nu l-am uitat. Vedeţi, uneori nu poţi obţine nimic de la nişte oameni foarte serioşi, şi este mai bine să te adresezi unui om beat care îşi iubeşte meseria!

Evident, eu nu vă sfătuiesc să îl imitaţi în ceea ce priveşte băutura. Dar, asemenea lui, obişnuiţi-vă să vă îndepliniţi cu

conştiinciozitate treburile zilnice. Iar sarcina voastră zilnică constă în a fi mereu recunoscători Domnului, orice s-ar întâmpla. Fie că sunteţi sau nu conştienţi, mulţumiţi, fiindcă aceasta oricum se înregistrează. Mulţumind, purificaţi şi luminaţi atmosfera în voi şi în jurul vostru. Mulţumiţi deci imediat, în mod spontan, automat; veţi avea apoi destul timp să vă amintiţi de ce şi cum aţi mulţumit.

Da, mulţumiţi mereu şi pentru tot… chiar şi pentru binele pe care îl faceţi. Vă spuneam că nu trebuie să aşteptaţi niciodată ca faptele voastre bune să fie recunoscute. Uneori este foarte dificil: chiar dacă nu vă aşteptaţi să primiţi ceva în schimb, speraţi cel puţin să vă fie apreciată modalitatea de acţiune. Or, nu este mereu cazul; uneori primiţi chiar nişte reproşuri. Veţi depăşi decepţiile, tristeţea ce o puteţi simţi, fiind la rândul vostru recunoscători că aţi putut fi folositori. Deci, atunci când faceţi ceva bun pentru alţii, aceştia nu trebuie să vă fie neapărat recunoscători. Voi trebuie să le mulţumiţi pentru că ei v-au oferit ocazia de a vă manifesta nu numai bunătatea, generozitatea, ci şi înţelepciunea, inteligenţa voastră, şi alte calităţi şi însuşiri ce trebuie puse la lucru atunci când vrei să sari în ajutor.

Trebuie să cunoaştem multe adevăruri, pe care cei mai mulţi oameni o neglijează, dacă dorim să păşim cu adevărat pe calea luminii. Ei socotesc că noi ne ocupăm aici de nişte nimicuri lipsite de importanţă. Ah da, nişte nimicuri, dar întreg universul este constituit din toate aceste mici lucruri: nişte atomi, nişte electroni pe care nici nu îi putem vedea. Aceste lucruri mici sunt elementele indispensabile pentru a crea şi a întreţine viaţa.

De exemplu: vă lipseşte ceva, cineva, suferiţi şi sunteţi gata să vă plângeţi. În acel moment, opriţi-vă deodată, şi treceţi în revistă tot ce posedaţi. De ce constatarea unei nevoi, a ceva ce vă lipseşte, trebuie să vă întunece deodată privirea? Mulţumiţi zilnic Domnului fiindcă soarele răsare… Mulţumiţi Domnului pentru aer, apă, lumină… Mulţumiţi Domnului pentru tot ce puteţi vedea, asculta, gusta, înţelege. Mulţumiţi Domnului că v-a dăruit capacitatea de a intra în legătură cu El şi cu toate entităţile celeste. Veţi spune: „Dar Dumnezeu nu are nevoie de recunoştinţa noastră!” Ba da, El are nevoie pentru noi, nu pentru El. El are nevoie ca aceste fiinţe pe care le-a zămislit şi care trăiesc în El să fie conştiente de ceea ce posedă, fiindcă sunt copiii lui, moştenitorii lui. A nu recunoaşte înţelepciunea şi iubirea Domnului produce nişte dezacorduri în armonia cosmică.

A şti să mulţumeşti este dovada că eşti conştient, că ai observat, că ai înţeles. De aceea recunoştinţa este o virtute atât de esenţială. Dacă oamenii nu ştiu să mulţumească, este pentru că ei aţipesc, nu au învăţat să privească, să asculte, să simtă fiinţele şi lucrurile. Din punct de vedere psihic, cei cinci simţuri ale lor sunt anesteziate. Atunci când se trezesc dimineaţa, oare câţi dintre ei se gândesc să spună: „Eu sunt viu! Doamne, trimite-mi o rază din mărinimia ta ca să fiu conştient de tot ceea ce Tu mi-ai dăruit"?

Iar când vă priviţi dimineaţa în faţa oglinzii, de ce să nu vă bucuraţi că aveţi o frunte, doi ochi, păr?... La ce vă gândiţi dimineaţa în faţa oglinzii?... Iar în clipa în care daţi drumul apei în chiuvetă sau la duş, la ce vă gândiţi?... Apoi vă vedeţi soţia, copiii... Veţi spune că poate nu aveţi. De acord, dar plecând de acasă, întâlniţi totuşi pe cineva. La ce vă gândiţi privindu-l?... Toate fiinţele care trăiesc lângă voi, ca şi cele pe care le întâlniţi, se află aici pentru a vă face să reflectaţi, pentru a vă dezvolta sensibilitatea. Când veţi învăţa să vă bucuraţi şi să mulţumiţi pentru toate aceste bucurii inepuizabile ale vieţii, ca să deveniţi voi înşivă mai vii?

Acela care ştie să se bucure va ridica o piatră de pe drum şi va spune: „Priviţi ce am găsit!" Pentru el, această piatră este o mărturie a creaţiei lumii: strângând-o în mâna sa, el simte miliardele de ani scurşi şi forţele ce au acţionat asupra ei până când a devenit o piatră pe un drum. Iată nişte experienţe de făcut!

Nu v-aţi întrebat niciodată cum puteţi participa la viaţa naturii? Vedeţi soarele, luna şi stelele răsărind şi apunând... Observaţi scurgerea anotimpurilor, dar ce aţi învăţat despre trecerea lor? Primăvara, vara, toamna, iama, cele patru anotimpuri sunt porţile ce se deschid privind misterele numelui Domnului, cele patru litere, Iod He v-au He, יהוה care se află în legătură cu cele patru elemente.

Pe cercul zodiacal, primăvara începe cu Berbecul, semn de foc; vara începe cu Racul, semn de apă; toamna cu Balanţa, semn de aer, iar iama cu Capricornul, semn de pământ. Intrarea în fiecare anotimp se face deci sub semnul unuia dintre cele patru elemente. Berbecului, focului, corespunde litera Iod >; Racului, apei, îi corespunde litera He n; Balanţei, aerului, îi corespunde litera v-au l; iar Capricornului, pământului, îi corespunde cel de-al doilea He n. Fiecare în anotimpul său, cele patru elemente găsesc o cale liberă de manifestare. Astfel, unul după altul, într-un an, focul, apa, aerul şi pământul îşi spun

cuvântul.

De ce oamenii se simt atât de des ca nişte străini pe pământ? Fiindcă nu ştiu ce să facă pentru a fi cunoscuţi de el. Pământul îi hrăneşte, îi creşte, ei îi străbat drumurile în toate direcţiile, fără să se gândească să îi trimită recunoştinţa şi iubirea lor. Vreţi ca pământul să vă recunoască? Când vă plimbaţi prin natură, opriţi-vă din când în când, aşezaţi-vă mâna pe ea, mângâiaţi-o şi spuneţi-i: „Oh, Pământ, mama mea, îţi apreciez atât de mult soliditatea, generozitatea! Prin respectul meu, prin recunoştinţa mea, prin iubirea mea, eu doresc să-ţi înapoiez câte puţin din tot ce îmi dai". Astfel el vă va recunoaşte şi nu vă veţi mai simţi ca un sărman nefericit aruncat pe un teren străin, ci în patria voastră ca nişte fii şi fiice ale Domnului.

Iar în acel moment, gândiţi-vă deopotrivă să respiraţi profund, conştient, adresându-vă îngerului aerului. Spuneţi-i: „Oh, mult iubit înger al aerului, tu care eşti un servitor frumos şi puternic al Domnului, pătrunde-mă cu răsuflarea ta, alungă-mi impurităţile din plămâni, din inimă, din creier şi aşază în mine armonia astfel ca să devin ca tine un servitor". Şi fiindcă îngerul aerului se află peste tot, dirijând toţi curenţii care străbat atmosfera, pătrunzând în fiecare spaţiu, el este foarte sensibil şi vă aude. El dă atunci nişte ordine ca să primiţi câteva emanaţii din acest fluid foarte subtil numit eter, şi vă simţiţi ca şi cum fiinţa vi se dilată şi se înalţă în spaţiu.

Universul în care trăim nu ne este închis, noi facem cu el nişte schimburi de tot felul: nişte schimburi fizice, psihice, spirituale. În mod conştient sau nu, noi vibrăm, respirăm cu el, în el. Acest univers este un întreg, inteligent, organizat, şi mai ales ierarhizat. Da, ierarhizat, de la regiunile cele mai dense, cele mai întunecate, până la lumea divină care este lumină pură. Şi cum fiinţa umană este zămislită după chipul şi asemănarea acestui univers, regăsim în noi aceleaşi regiuni, cu aceleaşi materiale, aceleaşi energii, aceleaşi entităţi.

Se pune acum o întrebare: ce atitudine trebuie să avem faţă de această ierarhie? Poate că nu o întrezăriţi, dar această problemă este de o extremă importanţă. Iar dacă oamenii se confruntă cu atâtea greutăţi, se expun la atâtea suferinţe, este pentru că ei nu au descoperit atitudinea adecvată faţă de această ierarhie din ei care este construită după imaginea ierarhiei cosmice al cărei vârf este Dumnezeu.

Ce înseamnă o atitudine? Un rezultat, o sinteză a ceea ce

suntem. Ea ne arată starea corpului nostru fizic, dar şi a corpurilor noastre psihice şi spirituale, cât şi calitatea energiilor care circulă şi lucrează în ele. Această atitudine ne plămădeşte, ne modelează; ea ne leagă de diferitele regiuni ale spaţiului, iar dacă este constituită din respect, din iubire, şi mai ales din recunoştinţă, ea atrage către noi curenţii şi spiritele lumii luminii.

Articol XIII. Cap. 13 – Pentru ca numele vostru să fie înscris în cartea vieţii

În mai multe pasaje din Biblie se menţionează o carte numită „cartea celor vii". În această carte, care este desigur un simbol, sunt înscrise nişte nume, şi se spune de exemplu: „*Şterşi să fie din cartea celor vii şi cu cei drepţi să nu se scrie*". Sau: „*Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe şi nu voi şterge deloc numele lui din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu şi înaintea îngerilor Lui*".

Veţi întreba: „Dar cum putem şti dacă numele nostru este înscris în cartea celor vii?" Pentru a răspunde, voi folosi o comparaţie: veţi şti dacă numele vostru este înscris în această carte, exact cum ştiţi dacă este înscris în registrele unei organizaţii sau administraţii. Aţi dorit să vă abonaţi la un ziar: o secretară v-a notat numele şi adresa şi poştaşul vă pune zilnic un nou număr din ziar în cutia poştală. Dacă vă schimbaţi adresa, faceţi o cerere şi el va sosi la noua adresă.

Deoarece primiţi acest ziar, înseamnă că numele vostru este înscris undeva într-un fişier. La fel, când numele vostru este înscris în înalt, în cartea celor vii, este ca şi cum aţi fi abonaţi la un ziar, dar un ziar foarte special ce se adresează sufletului vostru, spiritului vostru, şi care vă aduce zilnic o nouă cunoaştere, o mai bună înţelegere a lucrurilor, pacea, lumina, bucuria. Fericiţi să fie deci toţi cei al căror nume este înscris în cartea celor vii!

Aceia care figurează pe o listă nu pot fi uitaţi, oamenii o ştiu bine, ei care ţin mereu nişte registre. Diferenţa dintre registrele celeste şi registrele pământene este că, pentru a fi înscris acolo sus, nu este de ajuns să faci o cerere; trebuie să o meriţi prin lucrarea ta, prin străduaniile depuse, şi atunci, fără chiar să ceri ceva, eşti înscris. Cel care nu lucrează deloc nu este înscris nicăieri şi nu primeşte nimic. Va proceda ca acel om care considera că este important să aibă o carte de vizită şi, în lipsa altor titluri, a menţionat după numele său… abonat la gaz şi electricitate!" Da, şi acesta este un abonament!

Trebuie să înţelegeţi deopotrivă că, dacă cartea celor vii nu este o adevărată carte, numele înscris în această carte nu este nici cel al stării voastre civile. Cartea celor vii este un simbol al universului, iar dacă se spune că în această carte sunt înscrise nişte nume, înseamnă că din punct de vedere al ştiinţei spirituale numele exprimă chintesenţa unei creaturi, el fiind o sinteză a întregii sale fiinţe.

Un pasaj din Evanghelii ne istoriseşte că discipolii au venit să îi spună lui Iisus: „*Doamne*, i *şi demonii ni se supun în numele Tău*., iar Iisus le răspunse: „*lată*, *v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii*, *şi peste toată puterea vrăjmaşului*, *şi nimic nu vă va vătăma*. *Dar nu vă bucuraţi de aceasta*, *că duhurile vi se pleacă*, *ci vă bucuraţi că numele voastre sunt scrise în ceruri*". Că numele sunt înscrise în ceruri sau în cartea celor vii este acelaşi lucru. Dar ce au înţeles discipolii din cuvintele lui Iisus? Dacă ar fi înţeles, ei ar fi avut un alt comportament în momentul arestării sale în grădina Ghetsimani. Or, se spune că în acel moment, „*toţi ucenicii*, *lăsâ*ndu-*L*, *au fugit*".

A călca peste şerpi şi scorpioni este desigur o imagine, ea reprezintă biruinţa asupra „*puterii vrăjmaşului*" „*Şi nimic nu vă va vătăma*" adaugă Iisus. Dar discipolii nu erau pregătiţi, erau prea ataşaţi de pământ, prea sensibili la seducţiile lumii. Cum puteau ei să suporte să-şi vadă Maestrul arestat ca un răufăcător, în timp ce îl vedeau ca un învingător? Bazându-se pe o predicţie a profetului Zaharia, ei credeau că el era regele iudeilor care trebuia să vină: nu era el din spiţa lui David? Iar dacă Iisus devenea rege, el ar fi deţinut puterea, o putere ce ar fi împărţit-o cu ei. Dar Iisus nu avea nicio ambiţie terestră. Când a fost adus în faţa lui Pilat care l-a întrebat: „*Tu eşti regele iudeilor*?" el a răspuns simplu: „*Tu zici*". Pentru Iisus, adevărata împărăţie era împărăţia celestă, el nu confunda bunurile temporale cu bunurile spirituale, aşa cum se poate observa în episodul în care fariseii îl interogau despre impozitul datorat Cezarului. Şi nu confunda nici gloria umană cu slava divină. Dacă doriţi şi voi să deveniţi nişte adevăraţi discipoli ai lui Iisus, încercaţi să nu confundaţi pământul şi Cerul. Şi mai ales să nu vă gândiţi niciodată că un legământ spiritual vă poate aduce unele avantaje materiale.

Unii se miră că discipolii lui Iisus nu au ştiut să fie la înălţimea Maestrului lor; ei se gândesc chiar că ar fi avut un comportament mai curajos, mai nobil decât ei. Ei bine, nu este sigur! Nimic nu este mai greu pentru natura umană decât să se desprindă de natura sa

inferioară, fiindcă aceasta îşi înfige rădăcinile în materie şi se teme, mai mult ca orice, de ceea ce îi ameninţă securitatea, confortul, prestigiul etc. Ne credem dezinteresaţi, puternici, curajoşi, dar în faţa tentaţiilor sau a încercărilor sub o formă neaşteptată cedăm.

Totul păleşte în jur când avem numele înscris în ceruri… sau în cartea celor vii: puterea, bogăţiile, mărirea… Nimic altceva, spunea Iisus, nu trebuie să ne bucure, şi pentru aceasta trebuie să lucrăm punându-ne în slujba unei idei sublime: împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, astfel ca toate fiinţele umane să trăiască în pace, belşug şi lumină. Da, toate, şi nu numai unele, aşa cum se întâmplă acum. Cum pot accepta această situaţie oamenii care se pretind luminaţi? Noi reprezentăm ceva mare şi frumos numai în măsura în care facem ceva pentru colectivitate, pentru întreaga omenire; aici ne găsim adevărata valoare, deoarece devenim nişte colaboratori ai lui Dumnezeu însuşi.

Înţeleptul lucrează pentru binele colectivităţii, el este un lucrător pe ogorul Domnului. Spiritele luminoase se apropie de el pentru a-l marca cu semnul lor, şi de îndată ce este marcat, este ca şi cum ar fi înscris pe o listă; alături de numele său este notat ce i se datorează, şi în fiecare zi el primeşte un curier, se poate spune deopotrivă un „salariu”. Acest salariu ia diferite forme: forţă pentru spirit, dilatare pentru suflet, lumină pentru intelect, căldură pentru inimă, sănătate pentru corpul fizic. Se poate lua o altă imagine spunând că el este branşat la un fel de centrală electrică: prin firele de care este legat la centrală coboară nişte curenţi care, pătrunzându-l, îi pun în mişcare aparatele psihice şi spirituale.

Într-o casă, putem pune în funcţiune o mulţime de aparate legându-le la nişte prize electrice: lămpi, radiatoare, cuptor, fier de călcat, plită, aparate de radio şi televizor, maşină de spălat!… Atâtea activităţi sunt posibile datorită curentului electric distribuit de o centrală! La fel se întâmplă şi în voi, în momentul în care receptorii voştri funcţionează: datorită curentului celest, o întreagă viaţă interioară se trezeşte şi se pune în mişcare.

Dar atâtea persoane se aseamănă cu nişte imobile în momentul unei pane de curent electric! Nici lifturile, nici iluminatul nu mai funcţionează. De ce? Fiindcă nici acel fir întins între Cer şi ei, nici cartea celor vii nu îi interesează. Pentru ei contează numai realizările vizibile şi tangibile, banii. Da, dar banii le vor servi într-un final să-şi găsească îndeosebi un loc într-un spital sau într-un cimitir.

Străduiţi-vă să participaţi la viaţa divină prin gândurile, sentimentele, faptele voastre răspândind această viaţă peste tot în jurul vostru: numele vostru va fi înscris în ceruri şi nu vă va lipsi nimic. Dar atât timp cât numele vostru nu este înscris, cum vreţi ca entităţile celeste care răsfoiesc cartea celor vii să vă cunoască pentru a vă trimite binecuvântările lor? Unde să le trimită dacă numele vostru nu figurează nicăieri în înalt? Da, este exact ca pe pământ: de îndată ce numele vostru este cunoscut şi înregistrat, primiţi corespondenţă, bani. Cunoaşteţi bine toate acestea: asigurările, pensiile etc.

Deveniţi deci nişte colaboratori ai lucrării divine, nişte lucrători ai împărăţiei lui Dumnezeu, pentru ca numele să vă fie pus în cartea celor vii. Da, iar cei care nu primesc încă nimic, care se simt săraci, părăsiţi, nefericiţi, să ştie că niciodată nu este prea târziu pentru a fi demni de a fi înscrişi acolo. Evangheliile ne spun că Iisus a fost crucificat între doi tâlhari. Dar în timp ce unul dintre ei îl provoca bătându-şi joc de el, celălalt, care i-a simţit în suflet măreţia sa extraordinară, îi adresă această rugăciune: „*Pomeneşte-mă*, *Doamne*, *când vei veni în împărăţia Ta*. Iar Iisus i-a răspuns: „*Adevărat grăiesc ţie*, *astăzi vei fi cu Mine în rai*”.

Articol XIV. Cap. 14 – La masa ospăţului

Vechiul Testament răsună de zgomotul înverşunărilor, al ameninţărilor şi pedepselor divine. Dumnezeu înşiruie în faţa lui Noe, a lui Avram, a lui Moise, a tuturor patriarhilor şi profeţilor, toate problemele supărătoare oferite de comportamentul oamenilor, şi trimite potopul, seceta, coboară focul din cer etc. Dimpotrivă, în Noul Testament, Iisus îl prezintă pe Dumnezeu ca un tată, un tată desigur exigent, dar plin de iubire şi iertare. Unde se află deci adevărul?… Numai nişte imagini ne pot permite să ni-l apropiem.

Să considerăm universul ca un regat unde Dumnezeu este stăpân. Acest regat este guvernat de nişte legi, dar regele nu se ocupă să vegheze la respectarea lor, nici la pedepsirea celor care le încalcă; există miniştri, magistraţi, poliţie, jandarmerie, închisori pentru aşa ceva… Regele se ocupă cu nişte proiecte măreţe pentru prosperitatea ţinutului său, pentru bunăstarea întregului său popor. Iar acest rege care este deopotrivă milos, poate acorda iertarea sa unui prizonier condamnat de un tribunal. Ca în vechile poveşti în care un condamnat la moarte reuşea să scape: el pătrundea în palatul regal, străbătea toate porţile fără ca santinelele să îl poată opri, dădea buzna în marea

sală unde regele sărbătorea alături de prietenii săi, şi striga: „Iertare, Măria ta!” Iar regele îi acorda iertarea sa; el ordona uneori ca să fie invitat şi la ospăţ.

Astfel acţionează Domnul. Aţi comis nişte greşeli, şi vă simţiţi în interior condamnaţi; sau, fără să fiţi vinovaţi de ceva anume, suferiţi că sunteţi încă atât de imperfecţi, de slabi, de pricăjiţi? Chiar în adâncurile tristeţii voastre, să nu uitaţi niciodată că Dumnezeu vă aşteaptă în palatul său. Îndreptaţi-vă spre El, alergaţi foarte repede pentru a vă smulge de tot ce ar putea să vă împiedice să ajungeţi la El. Şi ce vă permite să alergaţi astfel? Rugăciunea. Rugăciunea intensă, înfocată. Ea vă face să depăşiţi toate obstacolele, să străbateţi toate porţile… Iar când ajungeţi în sala ospăţului unde Domnul se desfată în mijlocul îngerilor şi al sufletelor celor Drepţi, El le spune servitorilor săi gata să îl alunge pe intrus: „Nu, fiindcă elanul său l-a proiectat până aici, el are dreptul să se aşeze printre noi, faceţi-i un loc”. Şi sunteţi acceptaţi aşa cum sunteţi.

Chiar dacă eu mă folosesc de nişte imagini ca în poveşti, voi trebuie să luaţi în serios ceea ce vă spun, deoarece acesta este adevărul. A venit vremea ca lucrurile să vă fie clare în minte: Dumnezeu nu se înfurie, El nu se supără pe oameni, El nu îi pedepseşte, alţii se ocupă cu aşa ceva. El ne aşteaptă numai la masa ospăţului, şi din moment ce suntem în stare să ajungem până la El, suntem primiţi.

Exista un obicei în antichitate care corespunde exact cu ceea ce mă străduiesc eu să vă fac să înţelegeţi. Dacă un criminal care era urmărit reuşea să pătrundă în sanctuarul unei divinităţi, el se afla sub protecţia acesteia, nimeni nu mai avea dreptul să îl prindă. Obiceiul mai exista încă în Evul Mediu, unde bisericile serveau evident ca refugiu, şi aceasta se poate întâmpla şi în zilele noastre. Această tradiţie se bazează pe o cunoaştere, aceeaşi pe care v-o expun acum.

Într-un fel sau altul, adevărurile Ştiinţei Iniţiatice se regăsesc adesea sub forma unor reguli sau obiceiuri stabilite de oameni, cel puţin pentru o vreme. Dreptul de azil este deci o aplicare a acestui adevăr al vieţii interioare, iar dacă reuşiţi să vă refugiaţi lângă Dumnezeu, în ciuda duşmanilor interiori sau exteriori care vă urmăresc, nimeni nu mai are dreptul să vă persecute. Atât timp cât rămâneţi acolo, sus, urmăritorii voştri sunt ţinuţi la distanţă. Alergaţi, deci! Iar pentru a alerga foarte repede, trebuie să vă legaţi de lumină.

Fiindcă lumina este cea mai rapidă creatură a Domnului, ea vă va ajuta să scăpaţi de duşmani şi să vă proiectaţi până la masa ospăţului.

Această idee a unei mese în jurul căreia Dumnezeu şi îngerii săi s-au adunat îi va surprinde desigur pe unii credincioşi. Citiţi însă Evangheliile şi veţi vedea că Iisus foloseşte de mai multe ori tocmai imaginea ospăţului, ca şi în această pildă: „*Un om oarecare a făcut cină mare şi a chemat pe mulţi*; *Şi a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemaţi*: *Veniţi*, *că iată toate sunt gata*. *Şi au început toţi*, *câte unul*, *să-şi ceară iertare*. *Cel dintâi i-a zis*: *Ţarină am cumpărat şi am nevoie să ies ca s-o văd*; *te rog iartă-mă*. *Şi altul a zis*: *Cinci perechi de boi am cumpărat şi mă duc să-i încerc*; *te rog iartă-mă*. *Al treilea a zis*: *Femeie mi-am luat şi de aceea nu pot veni*. *Şi întorcându-se*, *sluga a spus stăpânului său acestea*. *Atunci*, *mâniindu-se*, *stăpânul casei a zis*: *Ieşi îndată în pieţele şi uliţele cetăţii*, *şi pe săraci*, *şi pe neputincioşi*, *şi pe orbi*, *şi pe şchiopi adu-i aici*. *Şi a zis sluga*: *Doamne*, *s-a făcut precum ai poruncit şi tot mai este loc*. *Şi a zis stăpânul către slugă*: *Ieşi la drumuri şi la garduri şi sileşte să intre*, *ca să mi se umple* casă, *Căci zic vouă*: *Niciunul din bărbaţii aceia care au fost chemaţi nu va gusta din cina mea*".

Aşa se întâmplă deseori în viaţă. Acei ale căror însuşiri, educaţie, poziţie socială lăsau impresia că ar fi disponibili să participe la ospăţul dat de Domnul în Cer, hrănindu-se din înţelepciunea şi iubirea sa, preferă să se ocupe numai de interesele lor egoiste, de afacerile lor, de plăcerile lor.

Uitaţi-vă la pretextele găsite de invitaţi pentru a nu participa la ospăţ: unul vrea să vadă un teren pe care l-a cumpărat, altul trebuie să-şi încerce boii, iar al treilea care tocmai se căsătorise a preferat să rămână acasă. Întrucât invitaţii de prestigiu au alte obligaţii, iar ospăţul este pregătit, stăpânului casei îi rămâne posibilitatea de a căuta la întâmplare printre cerşetori, invalizi, orbi, şchiopi, adică printre cei dezmoşteniţi de soartă. Chiar dacă în aparenţă ei nu sunt cei mai capabili să aprecieze acest ospăţ, de ce să nu li se ofere o şansă? Oare nu sunt şi ei nişte fii şi fiice ale Domnului? Ei pot fi cel puţin impresionaţi.

Este ceea ce făcea Iisus când întâlnea mulţimile în calea sa. Deoarece scribii, fariseii, saducheii care reprezentau atunci elita intelectuală şi morală a evreilor refuzau să îi asculte cuvântul şi îl combăteau, nu îi mai rămânea decât să îi invite pe alţii la ospeţele

Tatălui său. Şi aşa cum se specifică în text, servitorii regelui „*au adunat pe toţi câţi i-au găsit, şi răi şi buni*”.

Este adevărat că în Evanghelii există o versiune puţin diferită de această pildă a ospăţului. Acolo, un rege invită la o masă în cinstea nunţii fiului său; şi cum invitaţii nu vin, el cere servitorilor săi să îi aducă pe toţi oamenii întâlniţi în drum. De îndată ce sala s-a umplut, regele a intrat şi „*a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă*. *Şi i-a zis*: *Prietene*, *cum ai intrat aici fără haină de nuntă*? *El însă a tăcut*. *Atunci împăratul a zis slugilor*: *Legaţi-l de picioare şi de mâini şi aruncaţi-l în întunericul cel mai din afară*. *Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor*. *Căci mulţi chemaţi*, *dar puţini aleşi*”.

Ceea ce înseamnă că, chiar dacă toţi oamenii sunt chemaţi la ospăţul divin, pentru a participa cu adevărat ei trebuie să îndeplinească anumite condiţii. Tocmai v-am explicat că sunteţi primiţi lângă Domnul dacă vă puteţi proiecta până la El. Ca şi cum aţi străpunge o mare de nori ce vă ascunde soarele. Din clipa în care aţi reuşit să vă înălţaţi dincolo de nori, soarele vă primeşte, vă surâde, aveţi chiar senzaţia că vă aştepta. Dar pentru a vă ridica dincolo de nori, trebuie să deveniţi uşori, adică să vă descotorosiţi de toate poverile ce vă menţin în straturile obscure ale conştiinţei”. Haina de nuntă este deci haina înţeleptului, ea simbolizează starea la care a ajuns cel care lucrează să se uşureze, să se purifice, pentru a se avânta către lumină.

Chiar şi în viaţa curentă, hainele ce le purtăm corespund unor anumitor activităţi, şi deci anumitor dispoziţii ale spiritului. Acela care poartă nişte haine de sărbătoare arată nu numai că va participa la o sărbătoare, ci şi că se află în starea de spirit a sărbătorii. Aşa cum hainele de doliu, de lucru sau de sport ne sugerează deopotrivă starea de spirit corespunzătoare. Domnul invită deci toată lumea la masa sa, chiar şi pe cei consideraţi că nu sunt demni, dar cel puţin pentru o clipă ei trebuie să se străduiască să intre în armonie cu entităţile luminoase care participă la ospăţul divin. Aceasta înseamnă să îmbraci „haina de nuntă”.

Dumnezeu ne aşteaptă la masa sa, El ne-a invitat pe toţi, dar pentru a fi acceptaţi trebuie să îndeplinim totuşi anumite condiţii, ca şi la recepţiile de pe pământ. Închipuiţi-vă că un rege vă invită la o mare recepţie dată în palatul său: dacă vă prezentaţi murdari, zbârliţi şi în zdrenţe, paznicii de la poartă vă vor spune: „Nu, nu este posibil, nu

puteţi intra.

— Dar am fost invitaţi!

— De acord, dar sunteţi conştienţi că aici se găseşte palatul regal? Nu puteţi intra în această ţinută". Nu este de ajuns să fii invitat, trebuie să te prezinţi într-o ţinută adecvată. O idee asemănătoare este exprimată şi în pilda evanghelică a celor cinci fecioare înţelepte şi a celor cinci fecioare nechibzuite. Numai cele cinci fecioare înţelepte, care aveau ulei în candelele lor, au fost acceptate de mire la ospăţul nunţii. Acest ulei care luminează are nişte afinităţi cu aura, acest veşmânt luminos datorită căruia noi suntem admişi în societatea celestă.

Pentru a pătrunde în palatele Domnului, trebuie să purtăm deci un veşmânt interior, o aură pură şi luminoasă, şi de ce nu, nişte bijuterii: nişte coliere, brăţări, diademe etc, fiindcă pietrele preţioase şi perlele sunt simboluri ale virtuţilor divine. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere sensul simbolic al tuturor acestor obiecte: haine de ceremonie, bijuterii etc, fiindcă acestea nu sunt numai nişte podoabe destinate să ofere o aparenţă mai frumoasă celor care le poartă. De aceea le găsim menţionate în Biblie şi în toate Cărţile Sfinte.

Dacă aveţi timp, fabricaţi voi înşivă nişte şiraguri de mărgele. Aşezaţi pe fir nişte perle de culoarea şi forma care vă plac. Iar numărul?… Poate fi unul simbolic: 22, 36, 72, 108, 144 etc. Dar nu acesta este esenţialul. Esenţialul constă în a înţelege că fabricarea unui şirag de mărgele este un act plin de semnificaţie: firul este gândul vostru care trebuie să lege între ele puternicele entităţi reprezentate de perle; cât despre ac, este voinţa voastră care antrenează gândul. Iar când vă puneţi un şirag de mărgele, fie el confecţionat sau nu de voi, fiţi conştienţi că purtaţi un obiect plin de o semnificaţie spirituală.

Dumnezeu nu a fost niciodată deranjat de slăbiciunile şi greşelile oamenilor, contrar afirmaţiilor ce continuă să fie făcute de majoritatea religiilor. Culmea pe care se află El este ca un turn înalt unde nici zgomotele, nici dezordinile omeneşti nu îl pot atinge. Tot ce este întunecat, impur, lipsit de armonie, este înlăturat, pulverizat. Pentru noi, acest turn înalt inaccesibil zgomotelor, dezordinilor, suferinţelor pământene se găseşte în corpul cauzal – Atunci când ajungem în vârf, ne alăturăm lui Dumnezeu în noi. Dar această fuziune se face numai după o lungă lucrare, după nişte strădanii imense.

Este rar, dar se poate întâmpla să fim proiectaţi în Cer şi într-un

moment când nu ne aşteptam. Şi atunci participăm la ospăţul divin… Desigur, ne-am dori să rămânem acolo pe vecie, dar nu este posibil, fiindcă nu am reuşit încă să ne eliberăm, atâtea lucruri ne leagă de lumea de jos! Dacă Cerul ne acordă această favoare, este pentru a avea presentimentul, intuiţia acestui spaţiu de lumină în care suntem destinaţi să trăim într-o bună zi. Aceste bucurii spontane ce le simţim uneori sunt anunţul unei viitoare eliberări.

Atunci când toamna încep să cadă frunzele copacilor, este semnul că iarna se apropie; iar în vreme de iarnă, când ghioceii încep să se ivească, ei anunţă sosirea primăverii. La fel ca în natură, în sufletul vostru apar deopotrivă nişte semne prevestitoare, şi trebuie să învăţaţi să le recunoaşteţi şi să le descifraţi.

CUPRINS

Cap. 1 – Înţeleptul trăieşte în speranţă 1
Cap. 2 – Cum îşi veghează un păstor oile 3
Cap. 3 – Să ne păzim frontierele sufletului 3
Cap. 4 – Aşteptarea care ne pune în garda 3
Cap. 5 – „Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat” 3
Cap. 6 – Seriozitatea, lacrimile, râsul, sărbătoarea 3
Cap. 7 – Lampa înţeleptului este plină de veselie 3
Cap. 8 – Limbaj ruginit şi limbaj de aur 3
Cap. 9 – Biruinţa asupra suferinţei: surâsul domnului 3
Cap. 10 – Fiecare sacrificiu imprimă în noi semnul soarelui 3
Cap. 11 – „Şi care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru” 3
Cap. 12 – Recunoştinţa, sursă de lumină şi bucurie 3
Cap. 13 – Pentru ca numele vostru să fie înscris în cartea vieţii 3
Cap. 14 – La masa ospăţului 3